Pământ şi sânge

Ochii interlocutorului exprimă frică. O frică animalică, iraţională. Frica de moarte. O ştiu bine, căci am gustat-o şi eu, înainte de a deveni „supraom”. Înainte de a fi botezat în moarte, logodit cu moartea, însurat cu moartea. Înainte de a ajunge să iubesc moartea în aceeaşi măsură cu viaţa. Prin asta cunoşti un om întreg: nu se teme de moarte. O acceptă ca pe fenomen normal, căci viaţa fără moarte şi moarte fără viaţă nu se poate. Numai animalele şi oamenii inferiori se tem de moarte. Primitivii nu au conştiinţa divinităţii şi eternităţii. Trăiesc clipa şi cultivă frica paralizantă de moarte. Aceasta îi face slabi şi vulnerabili. Când poţi juca pe-o carte, pe-o singură carte, tot ce ai, inclusiv viaţa, atunci te poţi numi om…

Transpiraţia îi curge şiroaie pe faţa uscăţivă, punctată de pistrui. A renunţat să şi-o mai şteargă. A pierdut o parte din controlul conştient asupra propriei persoane. Mâna în care ţine agenda tremură perceptibil. Citeşte câte o idee, apoi ridică repede privirea rea, şireată, de animal de pradă. Vrea să prindă o cât de mică şovăială pe faţa mea. Nu va prinde. Am văzut alţii, mai ai dracului şi nu m-au impresionat. Bălaiul fumează gânditor. Probabil, se întreabă până unde voi accepta jocul adversarilor. Nici eu nu ştiu. Aştept un semn de la marele veghetor al vieţii mele. În principiu, nu intenţionez să ucid mesagerul sioniştilor. Nu e un pericol pentru nimeni. Dacă îl ascut, n-o fac pentru el. Urmăresc atent firul gândirii celui care i-a dictat cele expuse. Caut să ghicesc cine este şi ce urmăreşte. E greu de admis că au trimis un mesager numai pentru a mă enerva. Sionistul continuă cu glasul gâtuit de emoţie:

— Nu v-a rămas decât pământul, Varain. O turmă de valahi sălbăticiţi va scurma pământul, sub privirile dispreţuitoare ale oamenilor noştri. Fără bani, fără maşini, fără ştiinţă… Nişte sclavi ai ţărânei.

— Şi? îl întreb eu scurt, pentru a-l scoate din ţâţâni.

Mă priveşte suspicios, cu ochii săi albaştri-apoşi. E şocat că nu mă enervez. Reia:

Legaţi de pământ şi de mizerie, Varain. Altceva n-aveţi. V-am făcut praf sistemul informativ, sistemul financiar-bancar, sistemul economic. Ne-aţi lovit de moare, v-am lovit. Ne-am răzbunat. România e terminată.

— Oare, Ely?

Iar s-a blocat. Dacă ar putea, mi-ar scoate ochii. Nu poate. Emoţia îl gâtuie. Scoate nişte vorbe gâjâite, pe care abia le înţeleg. Îşi adună bruma de curaj şi se avântă din nou:

— Vom muri împreună, Varain. Iar voi veţi muri urât, legaţi de pământ, ca nişte sclavi.

E timpul să-l trosnesc, să-i fac praf orgoliul de slugă de casă mare:

— EJy noi înflorim din pământ. Străbunii mei muşcau pământul înainte de a muri. Când romanii au pus capul lui Decebal pe treptele Capitoliuliil, din gura lui a curs pământ şi sânge. Şi s-a auzit o voce grozavă, care a îngheţat sângele în vinele romanilor.

— Ce-a spus? murmură Ely.

Al meu e. A intrat în joc. îl fac arşice şi-l trimit stăpânilor săi pe tavă. Cam aşa gândeşte luptătorul din mine. Hiperconştiinţa mă opreşte. Mă îndeamnă să-mi păstrez calmul de omsuperior acestor bestii care lovesc est-europenii. Îi replic zâmbind:

Voi, care aţi cumpărat ultima informaţie despre getodaci, nu ştiţi ce-a spus?

— Delirezi, Varain. Vrei să atragi pe tărâmul de legendă. În astea sunteţi tari.

Vrea să scape, jivina. Nu va scăpa. îl voi face un pachet e, nervi zdrenţuiţi, pe care-l voi livra şefilor săi. Închid ochii o fracţiune de secundă, să-mi rememorez exact istoria nescrisă a neamului meu, apoi încep:

— A strigat, Ely. A strigat de-au crăpat zidurile capitoline.

Brusc, schimb tonul şi-i depăn, litanie, mesajul către stăpânii săi:

Voi, ce loviţi în prinşii Răniţi, slăbiţi şi goi.

Veţi fi şi voi ca dânşii iar noi vom fi ca voi!

Veţi împărţi în două Ulciorul cu venin.

Veţi linge bob de rouă şi veţi mânca pelin – Veţi creşte-n legi străine.

Sub stăpâniri barbare.

Căci vremea care vine Nu mângâie, ci doare…

Ce vrea să însemne asta, Varain? Iarăşi mituri?

Pentru tine, mituri, Ely. Pentru noi, viaţă: E rândul vostru să plătiţi. Să gustaţi disperarea neputinţei. Aşa ne-au învăţat străbunii.

— Ce să vă înveţe, Varain? Naţiunea voastră e terminata. Am smuls ultimul gologan din buzunarului românului. Am cumpărat conştiinţele care luptă alături de noi…

Ai cumpărat pe mă-ta! intervine lipoveanul, nimalele lacome care v-au ajutat să puneţi mâna pe averea românească n-au conştiinţă. Au numai stomacuri Şi-o să le spintecăm. Au numai sex. Şi-o să-i jugănim

— Nu veţi îndrăzni! ţipă Ely. Întreaga comunitate…

r, i i xrPIŞ Când Vrei pe comunitatea ta! îl întrerupe Bal aiul. Noi credem în Forţa Ariană. Numai cu ei discutăm. Pe restul îi vom judeca şi-i vom băga la zdup.

— Consiliul Europei… se sufocă Ely să-l întrerupă dar nu reuşeşte.

— Mă piş şi pe consiliul ăla, continuă lipoveanul la fel de calm. Nu e al Europei. E o adunătură de poponari şi de agenţi de-ai voştri.

— Cum îndrăzneşti?

Bălaiul se întinde peste masă şi-i atinge lejer peste bot. Îi dă borşul, la minut. Spaima de pe faţa lui creşte în intensitate. Amicul meu continuă la fel de impasibil, de parcă ar preda o lecţie în faţa unor puştani:

— Ăia nu luptă pentru Europa şi-o să-i dăm jos cât de curând!

Ely scuipă sânge şi mormăie:

— N-aveţi voi puterea asta!

— Avem, îl asigură Bălaiul. *Consiliul Europei nu e Dumnezeu*, *nici nu reprezintă voinţă lui Dumnezeu*. E prea; plin de târâturi ca să spui că e european. Arienii nu se

comportă ca ei.

— Fasciştilor! izbucneşte Ely.

N-a fost inspirat. Lipoveanul îl cârpeşte din nou. O face cu plăcere. –; 1”.

— Fascistă a fost doamna mă-ta. Noi suntem arieni şi-o s-o v-o tragem de n-o să rămână sământă din voi! Căci sunteţi sămânţa dracului. Unde aţi intrat, aţi mânjit tot, aţi furat tot, aţi dezbinat oamenii.

Ely ar vrea să spună ceva dar nu îndrăzneşte. Studiez scena dar nu intervin. Bălaiul are dreptul la porţia lui de satisfacţii. îl îmboldesc pe Ely:

— Zi, ce vânt te-a adus!

— Dacă Frăţia Ariană mai loveşte odată, vom boicota Europa!

— Şi-o să ne iei boii de la bicicletă! replică lipoveanul. V-aţi speriat că pârâie şandramaua? Că, în sfârşit, arienii au înţeles jocurile şi s-au unit?

— Noi nu ne speriem. Vom aplica presiune financiară.

— Ne doare în doamnele coate de presiunea voastră! Şi voi ştiţi asta. V-au speriat lupii cei ţineri din Rusia, Germania şi Austria.

— Puţin nu va rezista mult, bâiguie Ely, scuipând sânge.

— Ha! se bucură lipoveanul, de Putin vi-e frică! Vă rupe gâtul moscalu’ ista. Şi vă scutură de ultimul gologan furat din sângele mujicilor.

— America nu va permite!

— America va face ceva la oliţa ţinută discret de Mădălina lu’ Olbrait, Se tem de moscali. De asta nici nu ne-au primit în NATO.

— Şi voi nu vă temeţi de ruşi?

— Noi nu ne temem nici de Dumnezeu, intervin eu. Curăţenia făcută de Putin în Rusia e nimic. Noi vom declanşa uraganul. Curând.

— Vă vom izola!

— Şi? A venit cineva la noi să ne aducă ceva? Nu! FMI ne-a dat c-o mână şi ne-a luat cu zece. NATO, la fel. Ne-aţi jupuit la sânge. Nici dacă eram sub ocupaţie

străină, ţiu îndrăzneau, să ne jefuiască atât de crud.

— Sunteţi puţini, Varain. Vă vom zdrobi cu oameni din rândul românilor, să fie răzbunarea mai crudă!

— Ely, românii care luptă împotriva noastră nu sunt oameni, ci animale inferioare. Îi va ucide fecioara de gheaţă.

— Cine?

În loc să-i răspund la întrebare, recit liniştit din programul viitorului:

Ne-am îmbrăcat în soartă.
Cumpliţi ca osândă.
La sfânta noastră poartă.
Ca lupii, stând la pândă.
Vom însera cu anul şi-om deveni pământuri.
Ne-o ţine minte neamul Frumoşi ca nişte cânturi.
Vom adormi cu veacul şi-om fi din nou zăpadă.
Ne-o pomeni săracul în plânset de baladă.
Ne-o arde foc din creştet Ne-or plânge-n palme macii.
Când ne-om opri din umblet Feciori ai Sfintei Dacii.
Vom învia ogorul şi-om susura colinde.
Ne vom hrăni poporul cu vise şi merinde.
Va umple-a ţării masă Parfum de vis şi pâine.
Căci am ajuns acasă Pe gliile române…

Ely ascultă prostit. Nu înţelege nimic. Cine a mai auzit spion să recite versuri? Bălaiul se simte dator să-i explice: E moartea voastră. Până la ultimul. Aţi călcat pământ şi suflet de român. Aţi semănat otrava…

Ely se înviorează. Ideea că sămânţa răului răspândită în români i-ar putea ajuta îi dă puteri:

— Nu mai scăpaţi de otravă!

— Scăpăm! îl contrazic eu calm. Frăţia Ariană a intrat în dispozitiv de atac.

— Fasciştilor! Naziştilor!

5?

Ely ţipă de-a binelea. Lipoveanul îl studiază curios, ca pe o gânganie prinsă-n insectar. Cugetă cam când să-l „mângâie” din nou. Invervin pentru a preveni transformarea discuţiei într-o mardeală ordinară.

— Fără violenţe, lipa!

— Aşa a zis şi nen-tu Nelu Virusatu; *fără violenţă*! Vezi ce-a ieşit?

— Lasă-l pe Nelu în durerea lui! Şi ascultă ce spune orătania asta, să înţelegi cum se fac noile jocuri!

— Ah, sfinte Kalaşnikov, când o să-mi dai dezlegare la gloanţe? oftează lipoveanul şi se linişteşte.

Ely se pregăteşte să latre o nouă rafală de slogane insultătoare. îl avertizez:

— Naziştii au fost produşi de voi, de sionişti. Şi v-au făcut jocurile prin care v-aţi îmbogăţit. Aţi strâns averi din război şi din moarte. Asta o ştiu până şi ţâncii de grădiniţă.

Se îneacă de furie. îl las să-şi facă reanimarea şi încerc să intuiesc cine l-a trimis. În mod vădit, din organizaţia mondială sionistă, distrusă de noi, au rămas grupuri şi grupuleţe, pe întreaga planetă. Sunt periculoşi pentru că sunt disperaţi. Învaţă şi ei lecţia amară a disperării. Şi-o să înveţe şi lecţia morţii. Curând.

— Varain, nu se poate trăi din vise!

De data aceasta, a citit din agendă. Ideea exprimată aparţine unuia mai inteligent, cu mai multă logică.

— Nu se poate, agreez eu… Să spui treaba asta marionetelor voastre din politică!

— De ce?

— Poate le cade vălul de pe ochi. Aş vrea să prind clipa aceea, clipa adevărului.

— N-o vei prinde, Varain! Românii nu mai au decât pământul de sub tălpi şi un simulacru de stat. Vor crăpa ca animalele, Varain. Aceasta e răzbunarea noastră. Dinte pentru dinte, ochi pentru ochi…

— Şi p… a pentru p… a, îl persiflează Bălaiul. Deşi, completează el, mă îndoiesc că ai asemenea sculă în dotare. Prea eşti bleg.

Pe faţa sionistului se întinde o expresie care se vrea de scârbă. Nu reuşeşte decât o mască urâtă, de spaimă. Namila de lipovean îl stresează căci Ely, ca orice individ inferior, se teme de durere. Dacă ar fi fost instruit ca noi, ar fi învăţat să se ridice deasupra oricărei senzaţii şi

emoţii. Instructorii ne pileau dinţii pe viu, pândind o singură tresărire, o singură lacrimă. Şi se bucurau teribil când nu le vedeau. Ce ştie grămada asta de carne din faţa mea despre călea către supraom? E un pion mărunt, dintr-o organizaţie care se închină la bani. Şi săvârşeşte orice crimă pentru a-i obţine şi a-i înmulţi. Nişte animale care nu merită să trăiască.

— Facem ce vrem cu voi! explodează sionistul. Vă ridicăm mulţimile sărăcite şi imbecilizate în cap.

— Împotriva noastră, nu poţi face nimic, Ely, replic eu liniştit. Noi nu existăm în această lume. Luptăm din cealaltă, în care voi nu veţi pătrunde niciodată.

Scoate un sunet neinteligibil. Ştie că am spus adevărul. N-au soluţie pentru dilemă. Mai puţin de o mie de români luptă împotriva invaziei, cu mijloace neconvenţionale. Nu pot fi atinşi. Nu se închină şi nu se supun, infirmând părerea că România ar fi uşor de cucerit. îl zădărăsc:

— Chiar dacă veţi lua şi pământul, vom lupta din aer. Aerul nu-l puteţi cumpăra.

Nu răspunde la provocare. Răsfoieşte nervos agenda. Ce să mai latre, să ne descurajeze? Orice ar spune, în zadar. Noi nu ne temem de nimeni şi de nimic. Şi nu ne descurajăm niciodată. Cunoaşterii cu precizie de micron planul de invazie economică* Şi mai ştim ceva: ştim cât vom i & vinge. Am citit viitorul şi ştim. De aceea, lucrăm calm, fără grabă. Avem timpul de partea noastră.

— Va fi un haos cumplit, Varain, se îmbăţoşează el să-şi livreze mesajul.

— Va fi, Ely. Haosul e întotdeauna cumplit. Voi l-aţi semănat, voi veţi fi distruşi de el. Haosul va înghiţi marionetele voastre politico-economice. *Românii vor scăpa de trădători şi colaboraţionişti*.

— S-o crezi tu! în anii de hărţuială, am aflat că neamul vostru nu vrea să lupte. Cu cine să lupţi, Varain? Cu câteva sute de fanatici din jurul tău? N-ai nicio şansă, omule!

Zgândăre o rană sufletească care, într-adevăr, mă

doare. Puţini din neamul meu sunt dispuşi să lupte pentru viaţa, libertatea şi averea lor. Vor să primească totul pe neluptat. Mă doare dar zâmbesc, să nu-i dau satisfacţie. Îi replic liniştit:

— Ai auzit de Trăsnetul geto-dac, Ely?

— Ce?

— De lovitura nimicitoare, venită din noaptea cea fără de sfârşit? Nu-i veţi vedea lumina. Când îi veţi auzi zgomotul, va fi prea târziu.

— Nu…

— Trăsnetul geto-dac se apropie, continui eu impasibil. Vine din lunga noapte, de care vă temeţi voi. Vine din moarte.

— Din moarte?

— Exact, Ely, din moarte. *Toţi cei care ne-au atins, fie şi cu-n fir de păr, vor muri. Vor muri în chinuri cumplite, să fie pildă celor care vor fi tentaţi să mai dace pe acest pământ*.

— În atâţia ani, Varain…

— Atâţia ani nu înseamnă nimic, Ely, Românii trebuiau să afle că strămoşii sunt supăraţi. Să înţeleagă şi de ce sunt supăraţi. Cred că au înţeles.

— Crezi pe naiba, Varain! Un popor de caritaşi, bingomani şi feneişti nu înţelege niciodată! Şi poate fi belit oricând. Sămânţa noastră a rodit în neamul vostru. Voi sunteţi excepţiile, căci regula este imbecilitatea şi laşitatea. Asta exploatăm noi, Varain – imbecilitatea şi laşitatea.

— Ştiu, Ely, ştiu ce exploataţi voi. Şi nu mă tem de puterea voastră. Nu m-am temut niciodată. Nici măcar atunci când eram singur şi foarte departe de casă.

— Fanatismul n-ajută, Varain! România e o pradă sfâşiată din toate părţile. Nu rupem numai noi din ea.

— Vor muri cu toţii, Ely. Vor muri cu dinţii înfipţi în pământul strămoşilor mei. Să afle şi ei ce ştim noi.

— E prea târziu, Varain!

— Prea târziu? Priveşte!

Ochii i se îndreptă ca hipnotizaţi după degetul meu

arătător. Pe peretele din spatele Bălaiului, mascota organizaţiei noastre, broasca ţestoasă. E o sculptură reuşită, adusă de Cremene, din Orient. Sionistul mă priveşte nedumerit. Îi explic:

— Broasca ţestoasă trăieşte de cinci ori mai mult decât un om deoarece nu se grăbeşte niciodată. Nici noi nu ne grăbim. Avem timp.

— Nu mai aveţi, Varain. Poporul vostru nu mai vrea să lupte. A căzut în genunchi.

— Nici nu trebuie să lupte, replic eu nepăsător* I-am cerut şansa unei lupte şi nu ne-au dat-o. Nu ne vom avânta în luptă înainte ca românii să ne-o ceară. Înainte ca ei să înveţe respectul pentru luptătorii de sacrificiu…

Poate că vorbesc înainte dar nu mai aud. Spaţiul s-a sfărâmat în mii de ţăndări. Timpul şi-a schimbat cursul. Umbra marelui strămoş, Decebal, se arată mândră şi dreaptă, ca un munte etern. Ochii săi căprui luminează şi ard. Ţar vocea şade tunet scutură lumea din temelii:

Ne-ai învăţat să stăm în drept".

Cu faţa-n Soare să privim.

Un semn aştept, atât aştept.

Ca să luptăm, ca să murim!

— Ca să luptăm, ca să murim! repet eu cuvintele auzite aievea.

— Ce e asta, Varain?

Sfârşitul invaziei, Ely. Sămânţa dacă a învins sămânţa voastră, sămânţa răului din oameni.

— Fără de astea, Varain!

— Fără ce? N-aţi înţeles niciodată cine suntem noi, de unde venim şi ce vom face. Ascultă, Ely!

Am zămislit sămânţa dacă Din foc şi sânge şi pământuri şi dintr-un strop din sfânta apă şi din blesteme şi din cânturi…

— Aceleaşi istorioare primitive! încearcă sionistul să capete inimă.

— Primitive, Ely? Voi, aţi fost întotdeauna nomazi, aşa că n-aţi cunoscut preţul unei fâşii de pământ şi-al unui izvor de apă. Veţi fi înfrânţi de ceea ce-aţi dispreţuit. De

foc, de apă, de pământ. Şi de sânge.

— Vorbe, Varain, vorbe! Trăim într-o lume dominată de bani. Şi asta nu aveţi voi, bani.

— Dacă am vrea, am avea mai mulţi decât ne trebuie!

Ce folos, însă? Poţi cumpăra viaţă, sănătate şi fericire cu bani? /; – h – *:

— Aiureli, Varain! Românii s-au spurcat la bani nemunciţi. Noi i-am învăţat asta. Noi i-am învăţat lăcomia. Să crape fierea-n tine de ciudă, Varain! Ne-ai încurcat planurile, ţi-am distrus omenescul din români. Pentru bani, se omoară frate cu frate, părinţi cu copii. Am impus cultul banului şi-l vom dezvolta până la nebunie.

Aha! gândesc eu, *asta voia să-mi transmită micuţul şobolan sionist. Că vor dezvolta în români lăcomia şi dorinţa de câştig rapid, maxim, cu efort cât mai mic. O* asemenea operaţiune e posibilă, însă costă prea mult. Ar trebui ca şobolanii să scoată nişte bani grei din teşchereaua proprie, ceea ce nu prea le stă în fire. Poate, acum, că sunt la anaghie, să facă un asemenea gest. Îi dau ghes:

7” Scoateai banii Ely – Aruncaţi cu ei în români, să-i învăţaţi lăcomia! Până acum, aţi jucat pe banii românilor fraieri Aţi luat de la mulţi şi aţi dat câte puţin, la puţini. Restul l-aţi înşfăcat voi, căci n-aţi gândit pe termen lung.

Ba am gândit, Varain! Vei descoperi cu stupoare că am gândit.

— Sunt o fire curioasă, Ely. Vreau să văd ce-aţi planificat. Mai ales, vreau să văd cum veţi scoate cămaşa în următorul an.

— Vom aranja şi asta, Varain. *Răbdarea românilor n-are limite*.

— Eu n-aş paria pe asta, Ely.

— Noi am pariat, Varain. Şi am câştigat mai mult decât crezi. Încă puţin şi vom fi stăpânii de necontestat ai naţiunii române.

Veţi fi numai dacă noi vom muri. Ne puteţi ucide?

Pauză. Ştie că niciun muritor nu ne poate ucide. E timpul să fac ordine în relaţia dintre noi:

Ely, războiul nervilor dintre organizaţia sionistă şi *Octogon* durează de mai mult de-un secol. Dacă n-aţi izbutit să ne distrugeţi în epoca voastră de glorie, secolul al douăzecilea, nu veţi izbuti niciodată! Noi creştem şi descreştem după cum evoluează latura curată a spiritului românesc.

— În ultimul timp, aţi scăzut mult, Varain.

P°ate-N-am dispărut, căci în neamul nostru se vor naşte mereu oameni. Şi supraoameni.

Spune fanatici, Varain, că nu greşeşti! w Fanatici> Ely. De ei vă temeţi. Căci nu pot fi murdăriţi, nu pot fi cumpăraţi, nu pot fi înfricoşaţi. Dacă mă uit la mutra ta, aş spune că ei sunt marea noastră groază. Şi încă n-aţi văzut nimic.

Am văzut tot, Varain. Şi stăpânim tot. Inclusiv norocul căruia se închină sute de mii de români. Aici a fost greşeala voastră. Aţi crezut că omul are suflet şi idealuri. N-are Varmn! Are numai interese şi dorinţe materiale. Multe din ele sunt murdare. Trebuie numai să le zgândări pentru a-l domina, a-l manipula, a-l face să verse sânge

— Sânge?

— Da, Varain. Dacă nu încetaţi atacurile împotriva noastră, vom organiza o baie de sânge. Condiţiile s-au copt. Sunt destui disperaţi în România. Avem butoiul cu pulbere, avem scânteia. La un semn, liniştea aparentă din această ţară va plesni ca o bombă.

— Deci, asta cloceaţi voi?

mi-wE U! timul avertisment, Varain! Ne deranjaţi prea mult. Ne-aţi păgubit prea mult. Dacă nu încetaţi, va curge sânge. Sângele vostru* nu al nostru. i >

— Te cred, Ely. Daţi-i drumul! Vărsaţi sânge de român! l-am luat maul. Se aşteaptă să protestez, să contraatac sau să mă las şantajat. Se adună şi încearcă să atace pe plan sentimental: F F

— Vor muri nevinovaţi, Varain. Copii, femei, bătrâni.

Nu m-a angajat nimeni să-i apăr, Ely. Oficial, noi nu existăm.

— Suntem-eror ai unei povestiri, *science fictidn* Ai

văzut acoperire mai grozavă decât asta?

—.7-Cme Vă conduce are° minte Perversă. N-am mai mtalnu aşa ceva. În plan economic, însă, aţi fost învinşi.

— Ce mai vrei, Varain? Să vezi oameni murind de roame în strada?

I-am văzut deja* Ely. În stradă şi î»-casei; Mor de foame cei mai slabi. *Voi i-aţi ucis*! *Voi şi liderii politico-economici puşi de voi*!

— Şi ce mai aştepţi, Varain?

Ce aştept? Să ne cheme românii la luptă deschisă.

Încă nu ne-au chemat.

Nici nu vă vor chema vreodată! Avem noi grija de asta, Varain.

Treaba voastră, Ely. S-ar putea, însă, ca butoiul de pulbere să explodeze în casa Voastră. Un spiriduş mi-a şoptit că ştie unde e butoiul.

Ciuleşte urechile ca un animal răpitor. Ăştia chiar sunt animale. Îşi aleg mesagerii dintre tipii cu instincte de pradă. Cu mine nu le va merge atât de uşor. Am intuit că, în spatele ameninţărilor de circumstanţă, specifice războiului psihologic, de uzură, dintre noi şi sionişti, au pregătit şi ceva concret. O şuviţă psi a şi pornit către creierul său, fără să-i fi comandat ceva. Se pregăteşte să citească creierul adversarului. Ely simte ceva şi dă să se ridice însă lipoveanul îl prinde de ceafă ca pe un căţel. Sionistul se zbate zadarnic să scape. I-am pătruns în creier şi, datorită emoţiei, prima informaţie citită este exact cea căutafă! Pricep cum stă treaba şi-i zâmbesc crud:

— Eu scot informaţii din creier, Ely. Măselele le extrage amicul meu. Fără anestezie. Încerci?

N-are chef să încerce. Îşi muşcă limba de furie c-a vorbit dincolo de mesajul scris. E limba lui, face ce vrea cu ea. Eu mi-am cules informaţiile. „Spiriduşul” a aflat cum e treaba cu butoiul de pulbere, gata să explodeze în casa românească.

spune şefilor săi că ne veţi învinge când veţi stinge Soarele şi stelele Cerului. Ar fi o victorie inutilă, căci aţi muri şi voi.

Nu răspunde. Îi fac semn lipoveanului să-l dea afară. Se execută în mare grabă. De când aştepta el să-i tragă nişte şuturi în partea dorsală! Individul se rostogoleşte pe scări că e minge de fotbal. După el, zboară geanta diplomat şi pălăria. Trebuie să recunosc: lipoveanul e violent dar cinstit. Nu şi-a însuşit nimic din catrafusele amărâtului. îl las să-şi continue opera de „caritate41 şi-l sun pe Cremene.

Comandantul e pe fir de la primul sunet. Ocupat, după câte văd. Îi spun scurt:

— Un guvide dintr-o bisericuţă sionistă ne-a contactat la punct fix. Aceleaşi insulte din războiul nervilor.

— Fă-i vânt, Varaine!

I-a făcut lipa. Oleacă mai convingător decât se obişnuieşte. Tipul a scăpat din boticuţ ceva interesant însă

— Chiar?

Au un spectacol în pregătire. Cu sânge. Aici.

— Serios? Treci diseară şi zi-mi!

— În regulă! Noroc şi voie bună!

A închis. Mă ridic să arunc o privire pe fereastră. Bălaiul l-a urcat pe individ în maşină. Tot cu şuturi. Şi tot în profundor. Îşi şterge palmele, aşa cum faci după ce ai lucrat cu ceva murdar şi porneşte către scări. Din treacăt, rupe o caisă pârguită, o curăţă de praf şi-o aruncă în gură. O mestecă cu tot cu sâmbure. *Om de viaţă*, gândesc eu. *Va avea întotdeauna un echilibru vârtos în tot ce înseamnă viaţă*.

În gură simt gustul sărat, inconfundabil, al sângelui. Şi cel al pământului. Probabil, e timpul să-l muşc şi eu; într-o supremă eliberare din temniţa cărnii pământene. Sau, poate, e vestea cea mare. Singura veste pe care o aştept de mulţi ani, de când lupt în *Octogon*. Vestea că Trăsnetul geto-dac s-a pornit şi va curăţa totul în calea lui. Prin moarte, desigur. Am lăsat prea mult timp jivinele să-şi facă de cap.

Aprind o ţigară şi trag câteva fumuri. Gustul n-a dispărut. Gust de pământ şi sânge…

Prea târziu…

Comandantul e singur. În faţă, o scrumieră zdravănă, de pokerist, plină de chiştoace. Îmi răspunde la salut fără a-şi muta privirea de pe ecranul calculatorului. Mă îndeamnă:

— Zi-i!

— Un tip fără identitate, venit direct de la aeroport, c-o maşină oferită de cineva din Bucureşti. Sionist.

— Aşa? S-au instalat ca la ei acasă.

— Dacă au găsit fraierii?

— Ce voia?

— Insulte şi ameninţări. Nimic serios.

— De ce crezi asta?

— Niciun terorist care se respectă nu ameninţă. Loveşte.

— Aşa?

A terminat treaba pe calculator. îl opreşte şi se întoarce cu faţa către mine. E obosit dar se ţine bine. N-are vârstă. A căpătat ceva din răceala Bătrânului. Din aparenţa lui de nemuritor. De om pe care timpul nu-i atinge. Răstoarnă scrumiera în coşul de hârtii, aprinde o ţigară şi mă îndeamnă din priviri să-l imit. O fac şi aştept să mă întrebe.

— Crezi că vor să verse sânge? Nu e cacealma?

— Vor. Demonstrativ. Să ne arate că pot. Şi să ne determine să renunţăm.

— Copilării! Ştiu că nu vom renunţa niciodată.

— Şi noi ştim că suntem cumplit de singuri. Sperăm „însă.

— Da. Ce-ar putea spera ei?

— O păsuire de vreun an-doi?

— Poate. Atunci, să nu le-o dăm! Să-i lovim!

— Unde?

— În cuibul lor. Formezi un comando şi pleci după ei!

— În regulă! Şi aşa nu-mi place aşteptarea.

— Nici mie nu-mi place dar acesta e ordinul. Aşteptăm.

— Ne poate costa, Laure.

— Ce să mai pierdem, Varaine?

Nu-i răspund imediat. Cuget la spusele străbunului vegan. S-au cam adeverit. Dacă nu se întâmplă o minune, până-n iarnă, românii vor mai înghiţi o cupă de otravă. De data asta, cu disperare. Fără voioşia specifică şi iresponsabilă cu care au început căderea.

— Minuni n-o să se întâmple, dau eu glas gândului.

— Nu, confirmă Cremene, strivind ţigara. Şi dacă s-ar întâmpla, ar fi mai rău.

— Mai rău?

— Sigur, Varaine. Ar continua beţia de promisiuni şi vise irealizabile. Şi lenea atotdistrugătoare.

— Atunci, fără minuni!

— Fără! Să vedem ce fac ceilalţi!

— În regulă! Plec.

— Bine. Formezi comandoul şi vii să-l văd!

— Am înţeles!

Îi strâng mâna şi plec. Oleacă nedumerit că nu mai sunt în stare să mă revolt de evoluţia prea lentă a luptei noastre, începusem bine dar cine poate lupta pentru cineva care nu-l doreşte?

*

Strada fierbinte ca o etuvă îmi aminteşti e de Orient. Pornesc agale, fără ţintă, prin oraşul plictisit şi trist. Aşa-l simt eu – trist şi plictisit. Prea puţini oameni pe stradă, deşi nu-i târziu. Lipsă de bani, ghicesc eu. La ce să ieşi seara pe stradă, dacă n-ai bani? Românii stau în faţa televizoarelor şi înghit într-o inconştienţă greu de înţeles filme proaste şi ştiri false. Principalele produse ale economiei de piaţă. Încolo, frigidere la fel de goale ca şi pe timpul dictaturii. Românii n-au puterea să se revolte. Dacă o fac, din când în când, spontan, le trece repede. Sunt curios dacă mai visează ceva. *Eşti* rău/îmi şopteşte îngerul meu veghetor. *Tu n-ai trăit niciodată ca ei*.

Poate că are dreptate. Mirosul teilor, greu şi el de prea multă căldură, mi se furişează în nări şi-n suflet. Dulce şi ameţitor ca visele din tinereţea mea. E un fel de răspuns-întrebare: *Dar tu mai poţi visa, Varaine*? *La ce*

naiba să visez? mă întreb eu enervat şi iuţesc pasul. Am decis mă nu mă opresc până acasă. Să trag un somn bun, apoi să execut ordinul. Să plec departe de oraşul trist şi plictisit. Să caut şobolanii care au făcut din neamul meu un popor de înghiţitori de filme proaste şi de ştiri false. Să-i lichidez. La gândul luptei, sângele porneşte vioi prin vine. Asta viaţă!

La un moment dat, mă opresc şi fac câţiva paşi înapoi. O voce parcă ştiută, uşor deformată de microfon, răsună prin preajmă. Mă lămuresc rapid. E o spelucă de asta cu pretenţii, numai termopan şi lumini, în care „lumea bună" îşi stinge angoasele pretextând că se distrează. Nu-i genul de local în care aş intra de bunăvoie. Vocea, însă, îmi pare tare cunoscută. E chiar plăcută. Trec de servul ras în cap şi înţolit caraghios, ce străjuie uşa. Pătrund în obscuritate. Glasul îmi pare şi mai cunoscut. E o femeie care cântă. Cântă bine. Prea bine pentru un local de noapte din Bucureşti. Mă strecor printre mese, găsesc un loc liber şi mă aşez. Încă n-am recunoscut-o, căci cântă cu faţa în penumbră.

To late to say I am sorry darling.
When our Iove is slowly dying.
To late to say I am sorry friend.
When our Iove has reached an end…

Am identificat-o şi răsuflu uşurat. În cinstea acestei realizări, mă recompensez cu o vodcă Smimoff cu gheaţă şi lămâie. Comand băutura şi continui să privesc cântăreaţa. Da, are şi voce, şi talent, şi suflet. Probabil, are şi o poveste, căci barul ăsta nu e de ea. N-am nicio intenţie cu ea. Pur şi simplu, aştept să se termine melodia care m-a mişcat. Ea, însă, continuă. La fel de profundă. Şi la fel de tragică. Femeia are un suflet de om. Sigur.

A ajuns la câţiva paşi de mine, între consumatori. O admir, gustând câte un strop de vodcă. E exact cum o ştiam. Cu părul rebel, acoperindu-i jumătate de faţă. Cu ochii de un verde smarald, în care lumina din spoturi se joacă, ţesând mistere. Cu trupu-i de mignonă strâns într-o rochie vişinie, care o face să semene cu o păpuşă. Parcă-i

aud glasul de la ultima întâlnire; *De ce mă urmăreşti*?

M-a văzut. Şi m-a recunoscut. Nicio tresărire pe faţa ei. Face încă un pas şi continuă să cânte:

Do you remember, *Arme Lee*, *It was în summer by the sea*…

M-am lămurit. E timpul să plec. Beau până la fund şi chem ospătarul să plătesc. Cântecul s-a terminat. Minunea creolă a dispărut printre faldurile draperiei. Nu-mi stă în caracter să agăţ cântăreţe prin baruri, aşa că o iau din loc.

Ies şi pornesc din nou către casă. Tot agale.

Când îi aud tocurile, e prea târziu. N-o mai pot evită. *Sper să nu fie încă o pacoste*, îmi spun înainte de a mă întoarce şi a o imita:

— De ce mă urmăreşti?

— Varain!

— Asta sunt eu, nu e răspunsul la întrebare.

S-a oprit şi tace. A ieşit cu rochia de spectacol pe ea. Când îmi răspunde, simt lacrimile din glasul ei:

— Am crezut că ai venit pentru mine…

— Aşa a şi fost. Ţi-am auzit vocea din stradă şi am intrat…

— Nu trebuie să mă minţi!

— De obicei, nu calc în cârciumi! Am intrat să văd cine era…

— Şi ai plecat…

— Ce să fi făcut? Mi-a plăcut cântecul. Mult

— Şi?

Prea trist. Splendid dar trist. L-am ascultat, am plecat…

— Şi eu?

Tu? Tu eşti o fată frumoasă. Neasemuit de frumoasă. Ai şi suflet de om. În alte vremuri, aş fi străbătut Pământul să-ţi cer un zâmbet.

— De ce, în alte vremuri?

S-a tras către lumină, să lase un beţiv să treacă. E indescriptibil de frumoasă dar nu mă mişcă nici cu un fir de interes. *Păcat de mine*! gândesc eu şi-i răspund:

— Acum sunt prea bătrân.

Începe să râdă. Cristalin, ca nişte clopoţei sunaţi de un copil. Se opreşte şi-mi replică zâmbind:

— Cochetezi?

— Deloc. Ţi-am spus adevărul: sunt prea bătrân.

— Dar nuesti…

— Fetiţo, eşti cumsecade. Poate că te şi înşală aparenţa. Pe dinăuntru, sunt de-o seamă cu timpul.

Iar s-a speriat. Şi s-a blocat. Ştie că nu-s ţicnit dar o sperie *cel tare* din mine. Cel fără moarte, care îşi cere în zadar murirea de la zeii acestui Pământ. Străinul, adică. Recunoaşte:

— Mă sperii. Dar e şi ceva care mă atrage Ceva…

— Ştiu, ştiu…

Iar s-au spus toate vorbele dintre noi. Mă întreb cum s-o rup cu ea fără a o răni. Îi amintesc:

— Ai plecat din spectacol…

— Am terminat, murmură ea pierdută.

Mi se predă deşi n-am asediat-o. Şi nici nu cred să am nevoie de ea. Mă cuprinde un soi de milă. Sau, poate, de înţelegere superioară celei pământene. O prind de mână şi o întreb:

— Ai fost vreodată, noaptea într-o livadă gemând de rod?

Bâiguie ceva. Sigur n-a fost şi n-a văzut aşa minune. O asigur:

— Vei merge acum. Şi-o să-ţi placă.

Parcă e beată sau drogată. Nu e vina mea. E efectul hiperputerii din mine, pe care n-o pot controla în toate ocaziile. O urc în taxi şi pornim. S-a strâns în colţul ei, departe de mine. O înspăimânt şi-o atrag în acelaşi timp. Iar mie mi-e milă de ea şi vreau s-o liniştesc. Nu ştiu ce duh mi-a scos-o în cale. Nici în ce scop. Nu vreau s-o fac să sufere. Au suferit destule femei din cauza mea, deşi n-am dorit niciodată aşa ceva.

*

Am ajuns în faţa porţii şi s-a oprit. Şovăie şi tremură din tot trupul, de parcă ar fi atinsă de friguri. O prind uşor

pe după umerişi-o asigur:

— Nu sunt un căpcăun. Nici violator.

Se lasă purtată ca un copil. Luna, mare şi palidă ca o figură de vraci mongol, a poleit livada într-un galben auriu”, cu luciri străvezii, din altă lume. Trecem tăcuţi pe sub perii cu frunzele lucioase, pe sub caişii cu crengi plecate de prea plinul fructelor. S-a desprins de mine şi priveşte uimită. Într-adevăr, n-a văzut niciodată o livadă bogată, pe timp de noapte. De aşa farmec au parte puţini.

— M-am aşezat la măsuţa din chioşcul de vară şi-o privesc cum pluteşte ca o nălucă printre pomi. Cum pipăie coaja şi crengile şi fructele. Nu-i vine a crede că e adevărat. Pare un vis dar nu e. E un adevăr de care ea poate fi perfect sigură. *Visul cel nesigur al nopţii sunt eu*. Mă pot destrăma oricând, fără a lăsa măcar o urmă. Bine că nu ştie şi această grozăvie. S-ar înspăimânta şi mai mult. Senzaţia că a atins un venit de pe celălalt tărâm n-ar mai părăsi-o întreaga viaţă. Ar schilodi-o definitiv şi eu nu vreau asta. Vreau s-o liniştesc cumva. S-o văd mulţumită. Să întrerup relaţia în termeni civilizaţi. Să n-o supere. Să nu sufere deloc.

Vine către mine, învăluită în mirosul de fructe. Se aşază pe bancă, în faţa mea şi constată ca un copil:

— Eşti straniu dar eşti adevărat.

— Da, recunosc eu, sunt dureros de adevărat. Şi foarte straniu.

— De parcă ai veni din altă lume, continuă ea. Mi-a ghicit gândul.

— Eu vin din lumea celor clare, Alexandrina. N-aş fi

vrut să te întâlnesc.

Se ridică brusc, jignită. *Poate mă crede vreun narcisist*, gândesc eu şi-i explic:

— Vreau fericirea celor din jurul meu. Ea întârzie să se arate, însă. În locul ei, se prezintă la întâlnire nenorocirea. Vine cu precizie de ceas elveţian. Şi eu nu vreau s-o văd lovind.

— Înţeleg…

Chiar mă crede. S-a aşezat din nou şi mi-a prins o mână în palma ei.

— Te-am simţit trist de prima dată. Atunci…

— Nici nu cred c-am fost vreodată vesel cu adevărat. Sau, dacă am fost, am uitat.

— Te înţeleg, repetă ea.

— M-am născut cu o datorie grea, închei cu spovedania.

Îmi pare rău!

— Nu! Taci! Eu am vrut să vin.

— Tu n-ai vrut să vii… încerc eu să-i explic ciudatul fenomen de hipnoză pe care-l produce psihicul meu. Ea nu mă lasă. Îmi acoperă gura cu palma. Treaba ei. Am vrut să fiu sincer. Să înţeleagă că atracţia pe care o simte pentru mine nu e omenească, nici firească. Că e un fel de vrajă inconştientă. *Dacă nu vrea să ştie, e treaba ei*! mă consolez eu.

A trecut pe bancă lângă mine. Şi-a încolăcit braţele în jurul meu şi, cu capul pe pieptul meu, murmură:

To late to say I am sorry, darling.

When our Iove is slowly dying…

Ar trebui să-i răspund la îmbrăţişarea mascată. Sufletul meu a plecat însă departe, dincolo de zenit, într-o lume în care toate sunt clare şi drepte. În care oamenii nu se confundă cu animalele… O lume curată, curată…

S-a oprit. Probabil, nedumerită de lipsa mea de reacţie. O femeie ca ea nu se poate refuza. Mă întreabă cu glas nesigur:

— Ce vrei să-ţi cânt?

Nu-i răspund imediat, aşa că repetă întrebarea. Fac un efort să mă stăpânesc, apoi renunţ:

— Să-mi cânţi, de poţi, despre un om singur care n-a vrut să trăiască după legile turmei! Care a plătit cu durere fără seamăn extrema sa originalitate, căci l-au trădat cei pe care-i apărase.

Braţele i s-au strâns instinctiv în jurul meu. A intuit despre ce e vorba. Abia îi aud vocea:

— Varain, tu n-ai fost dintotdeauna aşa.

— Nu, n-am fost aşa. Am fost un om modest, care-şi dorea o fericire mică, mică. Modestă ca şi el. M-a izbit micimea sufletească a semenilor mei…

— Şi?

— Şi ce?

— Ce-ai făcut?

— Eu, n-am făcut nimic-Nişte profesionişti de care nu trebuie să ştii au făcut din mine ce vezi. Şi ce simţi. Ştiu că te sperie de simţi…

— Da, mă sperie, Varain! De ce, oare? Inima ta e bună şi calda…

v mă ™ea – Inima mea? Inima mea a plecat în Cer, să ceară viaţă pentru oamenii. unei planete condamnate Viaţa şi lumină…

E linişte în livada lui Arbore. O linişte grea ca o apă adânca. Alexandrina s-a strâns toată în mine. Parcă ar vrea să devină parte din mine. Din enigma cu chip de om uita nit întâmplător, într-o zi în care forsiţiile râdeau pe al-le Qşrnigiului Pai: că-i aiid tocurile, cum ţăcăneau în acea zi, în ritmul unui cânt din adâncuri:

Departe, glie, departe.

De parfumul tău de pâine.

Printr-un Cer cu stele sparte.

Dincolo de rău şi bine…

Tăcerea ne-a învăluit, ascunzându-ne cu totul Un singur gând mi-a rămas pironit în creier: să nu-i fac rău, să nu sufere şi ea. Şi aşa e prea multă suferinţă în lumea în care m-am născut pentru prima şi ultima oară. În lumea planetei Henda căreia oamenii îi spun Pământ, din sistemul stelei Ginzer, căruia oamenii îi spun Soare. Probabil în următorii am, vor adopta şi ei denumirile folosite de

Alianţa Intergalactică. Atunci, însă, eu nu voi mai fi aici, în înada. Nici pe planetă. Nici măcar în sistemul soter nu voi mai fi. Voi fi departe, în sistemul unei stele din nordul

epar? Pe° Planetă cu populaţie sălbatică. Mai sălbatica decât pământenii.

Şopteşte:

— La ce gândeşti, Varain?

E târziu. Prea târziu. Exact ca în cântecul tăii.

— Ce e târziu?

Totul. Nu-ţi pot spune mai multe să nu te sperii.

S-a înviorat un pic. Încearcă să-şi facă curaj:

Nu mă sperii atât de uşor. Ai uitat ce sunt7

— Ce?

Cântăreaţă de cârciumă. Miros a fum, a băutură şi-a transpiraţie.

— Nu-i aşa!

Ba da! De unde ştii că nu-s şi curvă de lux? Cântatul e o acoperire excelentă.

— Nu eşti!

— De unde ştii?). V;

Ştiu. Am cunoscut multe femei. Prea hiulte. Înainte de a fi curvă cu trupul, trebuie să ai suflet de curvă. Tu ai suflet de om.

— Aşa? Suflet de curvă?

Exact. Mii de femei n-au putut practica viciul din sufletul lor. Când le vine ocazia, însă…

Nda. Te pricepi deşi n-aş fi crezut. Pari un intelectual neajutorat.

Râsul a explodat din mine înainte de a-mi da seama. Imaginea e de-a dreptul caraghioasă. Varain-intelectual. De-ar şti păpuşa asta fragilă ca un vis că în faţa ei stă unul dintre cei mai vânaţi superspioni ai lumii! Ce rost are, însă, să-i spun ceva? Şi, la drept vorbind, câţi savanţi cu pretenţii cunosc supremele adevăruri pe care le-am atins fără să vreau? Intru în joc:

Să zicem că sunt telectualul ăla de spui tu! Ce ai vreasăştii?

— Acolo, ce e?

Degetul ei ţinteşte către Cer. Şovăie în jurul zenitului, coboară către cea mai vizibilă constelaţie, Ursa Mare.

— Ce e acolo? repetă ea. – Viaţă, Alexandrina. Mult mai civilizată decât la noi. Oamenii sunt creoli, cu ochii

căprui către galben. Cu câteva zeci de mii de ani în urmă, au ajuns şi aici. Nu prea mulţi. Nici prea fericiţi.

— De ce?

— Erau exilaţi pentru încălcarea unor reguli ale Alianţei Intergalactice. O parte din pământeni sunt urmaşii lor.

— Ar fi frumos dar nu e adevărat, Varain. E ficţiune!

Ce să-i spun? S-o contrazic? La ce i-ar folosi? La ce mi-ar folosi? Nu m-a durut pe mine destul când am aflat adevărul? Suprema fericire a pământenilor izvorăşte din ignoranţă. * Cei care ştiu prea multe suferă.

— De ce taci, Varain?

M-am hotărât să-i spun, totuşi, adevărul. Oricât de incredibil pare.

— Nu e ficţiune, Alexandrina! Noi, europenii, suntem urmaşii unor „zei" astrali, veniţi din constelaţiile nordice.

— Oare?

— Sigur. Nu e o ipoteză. E un fapt probat. Am văzut cu ochii mei o pereche de „zei" străbuni.

— Unde?

— Sunt pe o insulă ascunsă în Pacific. Trăiesc acolo de mii de ani. Acesta e secretul după care aleargă marii bogaţi ai lumii: secretul nemuririi.

Alexandrina s-a strâns ghem, cu genunchii la gură. Privirea ei s-a fixat hipnotizată pe mine. Iar crede că delirez. Oftez şi-i spun:

— Înţelegi de ce sunt trist? Oamenii acestei planete sunt dispuşi să creadă cele mai mari prostii*. În ciuda logicii şi bunului simţ, ei cred că au fost făcuţi din lut sau din maimuţe. Numai adevărul nu-l acceptă*.

— Cât de sigur e acel adevăr?

— Foarte sigur! Luna trecută, am discutat cu descendenţii unor exploratori astrali. Locuiesc în America de Sud. Şi ei deţin secretul vieţii lungi, de mii de ani.

— De ce nu-i aduceţi între oameni? La televiziune?

— Din cauza războiului invizibil, Alexandrina. Superbogaţii lumii se bat pentru secretele lor. Noi le protejăm.

I-ar s-a destins. Palma ei mică îmi atinge obrazul:

— Eşti un aiurit dar spui poveşti frumoase. Ceva din mine ar dori să le creadă.

— E sămânţa” zeilor”…

— Ce?

— Sămânţa exploratorilor astrali, din care au coborât străbunii tăi. n>: n; 7 s i

— Nu înţeleg…

— E uşor de înţeles. Adevărurile lumii sunt scrise în fiecare creier omenesc. În anumite celule nervoase, sunt stocate informaţiile moştenite de la primii colonizatori ai planetei.

— Nu pot crede!

— E adevărat. Când aceste informaţii izbucnesc la suprafaţă, către conştiinţă, apar invenţii. Ne amintim informaţiile ştiinţifice cunoscute de străbuni. Sau visăm frumos şi fantastic.

— Din lumea stelelor… murmură ea.

— Din lumea celor opt stele, o completez eu. De acolo au venit marii străbuni.

— De unde ştii, Varain?

— De la tine. Privirea ta s-a aţintit instinctiv către lumea celor opt stele! Sunt înscrise în memoria ta. Ori, poate, ai o legătură telepatică cu acea lume.

— Mă înfricoşezi, Varain. Imensitatea spaţiului mă sperie.

— De ce?

— Aici sunt sigură de câte ceva. De puţine lucruri dar, oricum, sigură. Ideea unei legături cu o lume de la milioane de ani lumină îmi strică echilibrele pământene.

— De ce te temi? Ştii tu ce lume trăieşte în jurul Soarelui Alcor?

— Tu ştii?

— Da. I-am şi întâlnit.

— Cum?

— Câteva comandouri de nave alcore se rotesc în jurul Pământului. Ne supraveghează evoluţia.

— Mă minţi frumos, Varain. Ai simţit în mine cumplita

teamă de singurătate. Nu numai ca om. Ca omenire. Omenirea se teme de singurătate.

Un releu din creierul meu se închide automat. Înţeleg ce era de înţeles. Femeia asta n-a apărut întâmplător în viaţa mea. E frământată de o problemă pe care puţine femei o au: singurătatea omenirii în faţa eternităţii timpului şi infinităţii spaţiului. Instinctiv, întind amândouă palmele şi-i cuprind uşor ovalul perfect al feţei. Tresare surprinsă de gest. Dă să se împotrivească dar renunţă. Închide ochii şi întredeschide buzele. Sărutul meu abia o atinge. O adiere de vis, pe buzele ei cărnoase şi calde. Apoi, o las şi-i şoptesc:

— Nu suntem deloc singuri. Multe din informaţiile lumii moderne vin, pe cale telepatică, din alte lumi, ale altor stele. Nu te mai teme!

— Varain, de ce m-am întâlnit eu cu tine? Cine m-a împins către tine?

Mi-a citit gândul dar nu e conştientă de aceasta. Încă bâjbâie. Floarea înţelegerii supreme din creierul ei abia a îmbobocit. O încurajez:

E adevărat. Cineva te-a împins către mine. Vei înţelege multe, mai târziu.

Aş vrea să te cred, Varain. De câţiva ani, simt o presiune în suflet. Un îndemn de a face ceva şi nu ştiu ce.

— Normal. Extratereştrii din înalturi radiază creierele omeneşti. Trezesc amintiri şi dorinţi.

— De ce?

Ne pregătesc pentru contactul fizic. Să nu ne speriem când vor ateriza cu navele lor galactice.

— De unde ştii?

— De la ei. Unul din comandanţii flotilei galactice venite pentru salvarea pământenilor şi-a luat numele străbunului zeificat, Zamolxe.

— Vreau să te cred, Varain, dar nu pot.

Nu trebuie să mă erezii Trebuie, doar, să nu te sperii de ce va urma.

— Adică?

— În momentul în care navele extraterestre vor

ateriza, să-ţi aminteşti că nu sunt duşmani.

E normal că nu sunt duşmani! Doar ne sunt superiori.

E normal dar minţi dereglate, sau interesate au imaginat un război între pământeni şi extratereştri. Aceste imagini pot provoca incidente.

— Ce interes ar avea? Şi cine?

Bogaţii lumii se tem de ordinea extraterestră. Oamenii obişnuiţi nu pierd nimic, bogaţii pierd puterea economică strânsă în generaţii.

— Toţi?

Toţi se tem. Din „zei” financiari care dictează viaţa sau moartea, sărăcia sau bogăţia unei persoane sau a unei naţiuni, ajung simpli oameni, căci puterea banilor dispare.

— Vor fi înlocuiţi cu alte persoane?

— Probabil. Civilizatorii astrali vor instaura un guvern mondial format din pământeni şi extratereştri. Vor impune legi foarte severe. Vor îngrădi până la lichidare definitivă animalele din oameni.

— Sigur?

— Foarte sigur. E singura cale de salvare a omenirii şi a planetei. Dacă n-ar fi intervenit extratereştrii, în următoarele decenii, omenirea ar fi dispărut.

— Asta o cred. Nu e nicio siguranţă a vieţii pământene.

— De asta au intervenit. Deocamdată, invizibil. În scurt timp, vor veni la contact direct.

Nu mai spune nimic. A scos o ţigară din pachetul meu, a aprins-o şi trage gânditoare din ea. Cuta de pe frunte îmi spune că cugetă profund. Are la ce gândi mult timp. Eu, însă, trebuie să dorm, să strâng energie pentru misiunea de lichidare a cuibului de sionişti. Mă ridicşi-o îndemn:

— Să dormim un pic, fetiţo! Nu rezolvăm noi problemele lumii, în această noapte.

— Rămân aici! se împotriveşte ea. Mă simt atât de curată şi uşoară…

N-o contrazic. împing către ea bricheta şi ţigările, apoi îi precizez:

— Uşa e deschisa larg, să intre răcoare. Când vrei…

Nu-mi răspunde. Mă aplec şi-o sărut uşor, pe tâmplă.

Mă îndrept liniştit către patul meu. Vocea ei, însă, continuă să-mi răsune în gânduri:

To late to say I am sorry, darling.

When our Iove is slowly dying…

*

* * *

Ceasornicul biologic zidit în fiinţa mea îmi spune că e aproape trei dimineaţa. Îi simt prezenţa şi deschid încet ochii. E la doi paşi de pat, între mine şi fereastră. Goală şi frumoasă ca o zână. Picături de apă neatinse de prosop îi punctează, ici-colo, pielea curată, arămie. Observă că o privesc şi explică:

— Am făcut un duş, să scot din mine miasmele de cârciumă.

Sângele a prins viteză prin venele mele. îl simt bătând în tâmple. Patima simplă, bărbătească, pentru o femeie se dezlănţuie. Patima pe care o credeam îngheţată de ultimele necazuri, se ridică victorioasă în mine. *Omul din mine n-a murit*, gândesc eu, fără a-mi putea desprinde privirea de pe trupul ei cizelat până la perfecţiune. Izbutesc să şoptesc:

— Eşti mai frumoasă decât un vis păgân.

Replica ei mă surprinde prin francheţe:

— Atunci, m-ai putea iubi? Căci eu te doresc cu disperare. Parcă am înnebunit.

Nici nu ştiu când m-am ridicat din pat. Îi simt coapsele cuprinse într-o îmbrăţişare strânsă şi şoldul tare, pe care îmi sprijin obrazul drept. Degetele ei se joacă bezmetic prin părul meu. Îi aud respiraţia adâncă, şuierătoare. N-a minţit. Mă doreşte cu adevărat. Chemarea pasiunii vine din interior şi de departe…

Gura mea flămândă atinge pielea de mătase a pântecului plat. Se încordează ca un arc, gata să explodeze şi scapă un strigăt înăbuşit. Urcă, urcă mereu, către culmile extazului. Sânii mici şi tari s-au ridicat, oferindu-se. Îmi reprim tentaţia de a muşca din ei adânc, la sânge. Îi

prind discret, în căuşul palmelor şi-i caut buzele cu gura mea flămândă. Degetele ei subţiri s-au încleştat în ceafa mea. Dinţii fini, ascuţiţi mi-au prins buza de jos, strângând uşor, în joacă. Respiraţia ei dulce, parfumată cu mentă, îmi gâdilă nările. Mâinile mele lunecă uşor, către mijlocul subţire dar vânjos. Alexandrina mă surprinde din nou. Dintr-un zvâcnet, se ridică şi-mi încolăceşte coapsele cu picioarele. Deşi fine, sunt puternice. Tremură ca nişte corzi bine întinse.

Mă rostogolesc cu ea în braţe pe patul moale, răcorit de ventilator. O las în voia ei, căci vreau s-o cunosc. Să descopăr femeia de dincolo de aparenţe. Femeia care ştie să facă dragoste totală şi profundă, aşa cum numai oamenii ştiu să facă. Mi-a eliberat coapsele şi s-a întins peste mine. Mică, uşoară dar puternică. Muşcă fără reţinere din muşchii pectorali. Murmură ceva, cu glas gutural, de porumbiţă în călduri. Se ridică spre gât, apoi mă muşcă de bărbie. Dintr-o mişcare, se ridică, mă încalecă peste mijloc şi-şi înfige palmele în umerii mei. Ochii ei mă pironesc aprinşi ca două smaralde în flăcări. Lumina veiozei joacă în ei, în mii de culori, de la un verde intens până la un albastru pur, sideral.

— Lumile acelea sunt departe, susură ea. Eu sunt aici. Pe mine să mă iubeşti!

Nu-i răspund. Nu vorbesc niciodată când fac dragoste. Doar nu sunt animal. Pentru mine, ca om, dragostea e un ritual de supremă descătuşare din grijile mărunte ale vieţii cotidiene. Îmi aminteşte:

— Pe mine să mă iubeşti! Cum n-ai mai iubit pe alta!

În loc de răspuns, îi prind sânii în palme şi-i strâng cu putere. Să-i simt ai mei. Se încordează de durere dar nu scoate un scâncet. Lunecă uşor, cu picioarele desfăcute, către locul în care, instinctiv. aşteaptă să atingă maximul de plăcere. Se opreşte o secundă, se deschide lent şi se uneşte cu mine într-un tot. la fel de lent. scoţând un geamăt prelung.

Dacă n-aş fi topit de plăcere, aş observa multe. Că ştie să iubească şi-i place s-o facă, în primul rând. Că

posedă rafinament omenesc. Adică, total diferit de contactul scurt, animalic, dintre două fiinţe inferioare. Se mişcă lent, ca după un descântec, cu ochii închişi, cu privirea către lumea ei interioară. Îşi prelungeşte în mod voit plăcerea. Şi mi-o prelungeşte mie. O las în voia ei. Mă abandonez în valurile plăcerii fără seamăn. Se mişcă în continuare lent, şoptind vorbe neinteligibile. Drăgăstoase, bănuiesc…

Mişcarea ei s-a înteţit iar murmurul a devenit continuu. De cât timp plutim aşa, între viaţă şi eternitate? De mult, tare de mult timp. Legănatul ei de amazoană ia amploare. Se transformă într-o zbatere rapidă. O imensă flacără ţâşneşte din trupul meu. Alexandrina încremeneşte, scoate un ţipăt şi se prăbuşeşte pe pieptul meu. Unghiile i s-au înfipt involuntar în carnea mea, până la sânge. Respiră sacadat, cu gura deschisă, în căutare de aer. O învălui protector în braţe şi-o trag alături de mine, sub briza ventilatorului. Îmi prinde braţul stâng cu amândouă mâinile, ca un copil şi-şi înfundă podoaba de păr rebel în scobitura umărului meu. Încremeneşte aşa, într-o aşteptare prelungă.

Şi iar trece peste noi o eternitate. Mă simt uşor şi curat ca după o baie într-o mare de lumină. În sufletul meu, încă zbor prin lumea ei. Prin lumea de extaz în care m-a purtat cu gingăşie şi măiestrie. Părul ei aspru cu miros de flori de câmp îmi gâdilă obrazul. Îmi înfioară nările. Le simt dilatându-se din ce în ce mai mult, să prindă mirosul aspru, de libertate. Şi mai simt ceva. Simt cum dorinţa se ridică în mine din nou. Imperioasă. Atotputernică. Plină de tainice chemări şi promisiuni. Mă răsucesc uşor către ea, să-i caut gura de floare roşie. Îi ating uşor buza superioară şi simt cum se înfioară. Îi aud şi vocea cu modulaţii stranii:

— Nu m-am înşelat. Tu eşti bărbatul. Dorinţa mea te-a adus în cale.

Nu mai ştiu ce spune. M-am dezlănţuit într-o descătuşare totală. Am pătruns adânc, adânc în ea. Chemarea înfiorată a plăcerii mă îndeamnă să pătrund tot mai adânc, s-o fac una cu mine. Ea se zbate, aruncându-şi

pletele negre şi creţe în toate direcţiile. Sânii i se scutură într-un sălbatic dans al patimii. Muntele lui Venus, umflat de dorinţă, pulsează cum rar vezi la vreo femeie. *N-a întâlnit de mult timp bărbat*, mă fulgeră un gând dar îl uit rapid, căci raţiunea a abandonat postul. Doar îngerul setos de plăceri a rămas în mine, smulgându-şi cu ferocitate drepturile. I le dau, fără reţinere. E drogul cu care plătim pedeapsa încarnării.

Zburăm, zburăm împreună, fără limite şi hotare. Când mai lin, când vijelios, ca o singură săgeată plecată din arcul viu al iubirii. Am uitat toate nimicurile zilnice. Toate frământările cu care ne otrăveşte lumea prea zbuciumată. Plutim liberi, goi şi puri. Noaptea de iunie plouă peste noi cu lumină de stele, de vrajă şi de mari dezlegări. Şi iar mă fulgeră un gând. *Dragostea unei pământence mă va dezlega de blestemul nemuririi*. *Şi de lumile stelare*, *cărora le-am fost sortit din leagăn*.

Şi iarăşi zburăm prin eternitatea sfâşiată, către lumea în care sufletele noastre se pot atinge, împlinind contopirea trupurilor. Versurile cunoscute picură unul câte. unul, balsam pentru inima mea de luptător neconvenţional:

Cu vraja ta de femeie, îmi umple întreaga odaie şi, dintr-a vieţii scânteie, învie-mi, splendid, vâlvătaie!

Mai lasă-mi o clipă din tine să stea lângă mine de pază.

Să-mi spună de drag şi de bine!

Apoi să te-mbraci într-o rază.

Să te ridici către ceruri.

Pe drumul de taine şi vise.

Femeie făptură de geruri.

Mister cu ferestrele-nchise…

Alexandrina s-a liniştit. Stă moale şi caldă lângă mine, cu faţa scăldată în lacrimi, Nu hohoteşte. Lacrimile izvorăsc simplu, fără efort şi se preling pe faţa-i de zeiţă creolă. I le şterg uşor, cu batista şi-o veghez. O las să plângă în linişte. Să-şi descarce amarul şi otrava din suflet. Nu plânge degeaba. Sigur.

Lumina dimineţii, îmbrăcată în mantie albăstriu-roşietică, bate la fereastră. În sfârşit, femeia se întoarce cu faţa către mine şi-mi şopteşte:

Ştiam eu că te voi găsi. Că există un bărbat anume pentru mine.

Nu-i răspund. O iau în braţe şi adorm fericit.

* * r. r…

O rază sprinţară de Soare se strecoară printre perdele, cu gând dejoacă. Mă mângâie uşor pe obraz, apoi se hotărăşte să se oprească pe ochii mei. Îi sărută pe rând, făcându-mă să tresar. Instinctiv, întind mâna şi pipăi locul de lângă mine. Mă trezesc de-a binelea, uşor alertat. Alexandrina nu mai e în pat. Îi zăresc însă rochia vişinie aruncată pe fotoliu şi răsuflu uşurat. Zâmbesc mulţumit şi mă întind din nou. Închid ochii să revăd măcar câteva clipiri din zguduitoarele ore de iubire ale nopţii. Imaginea ei întipărită deja în creierul meu, îmi zâmbeşte. Gura cu buze cărnoase, flămândă de sărutări, se întredeschide uşor, provocator. Parcă ar vrea să-mi spună ceva. Mă alint şi mă desfăt cu această imagine, până ce-i aud vocea:

Nu te prefă că dormi! Ridică-te să vezi ce gospodină am fost!

Deschid ochii zâmbind larg. Întotdeauna am gândit că oamenii care zâmbesc fericiţi sunt cam tâmpiţei. Acum nu mai cred, căci zâmbesc şi eu din tot sufletul. Alexandrina mă studiază curioasă, din cap şi până-n picioare. S-a îmbrăcat cu un tricou de-al meu care îi ajunge un pic mai jos de şolduri. Deşi larg, sânii împung aţâţători prin el. Atât de aţâţători, încât simt cum dorinţa începe să mă invadeze din nou. Nu ştiu ce-a trezit femeia asta în mine. Am cunoscut multe alte femei dar niciuna nu reuşea să mă mişte cu simpla-i prezenţă. Îmi citeşte parcă gândul şi-mi râde provocator:

— Nici să nu te gândeşti! Cine nu mănâncă, nu capătă nimic altceva. Oricât de mult şi-ar dori altceva.

N-am încotro. Mă ridic din pat, o sărut uşor pe obraz şi intru în baie, să mă rad şi să mă spăl. Tipul care mă priveşte din oglindă e prea fericit că să fie Varain,

superspionul temut şi vânat pe întreaga planetă. În orice caz, e un tip pentru care am destul respect. Drept urmare, mă rad la sânge, fac un duş şi mă gătesc cu multă atenţie, cum nu-mi stă în fire. În tot acest timp, fredonez un cântecel răsărit din nu ştiu ce colţ al creierului:

Cu vraja ta de femeie, îmi umple întreaga odaie Şi dintr-a vieţii scânteie învie-mi, splendid, vâlvătaie!

Într-adevăr, femeia asta m-a înviat, căci eram pe jumătate dus în lumea celor drepţi şi cuminţi. Definitiv şi total de drepţi şi cuminţi. Încă fredonând, intru în bucătărie şi admir masa. N-a arătat niciodată aşa de bine, deşi Arbore! w/

şi cu mine nu ne putem plânge de sărăcie. Alexandrina sta cu palmele încrucişate, zâmbind. Aşteaptă un cuvânt. Ce să-i spun? Adevărul:

— Iubire, eu nu cred în minuni. Poate pentru că nu cred, mi se întâmplă mai des decât celor care cred şi le aşteaptă.

— Ciudată logică! De ce să nu fie invers?

— Simplu. Suprema Conştiinţă Invizibilă vrea să ştiu că nu-s de capul meu pe această planetă.

— Eşti mistic?! se miră ea, deschizând ochii larg, larg.

— Deloc! o liniştesc eu. Misticii cred în închipuiri. Eu cred numai în ce se poate proba.

— Şi poţi proba existenţa lui Dumnezeu?

— Pot dar nu e cazul. Nici momentul. Poate, altă dată.

— Bine, bine!

M-am aşezat deja la masă. Ca o perfectă gospodină, Alexandrina mă serveşte. Îmi pune omleta în farfurie. Privirea mea atinge involuntar mâna ei stângă şi simt cum mă răcesc brusc. De parcă s-ar fi prăbuşit o iarnă în sufletul meu. Cred c-am încremenit cu furculiţa în mână.

— Ce-i?

Privirea ei luminoasă, verde-albastră mă scrutează nevinovată.

— Eşti măritată? îngăim eu cu ochii la verighetă.

— Da, confirmă ea pe un ton banal. Am un soţ. Nu e treaba ta!

Glasul i s-a înăsprit. Receptez tonalităţi de stăpână care nu admite contrazicerea. Eu, însă, am ceva de obiectat:

— Nu mi-ai spus!

— M-ai întrebat?

— Nu. Ar fi fost totuşi bine să ştiu.

— De ce? E treaba mea!

— E şi a mea! Eu nu intru în viaţa nic\ unui alt bărbat.

— Nu-i bărbat! ripostează ea destul de stăpânită. E un bătrân care m-a cumpărat, aşa cum îţi cumperi tu şosetele.

— Doamne!

— Dumnezeu nu-i amestecat în acest târg. Numai ei şi lata.

Cât sunt eu de trecut prin lume, o privesc năuc. Mintea mea de om modern refuză să accepte cele auzite.

— Şi tu ai acceptat? Doar eşti om!

— Dacă nu acceptam, tata intra la puşcărie. Mulţi ani. Îi era dator cu aproape jumătate de miliard.

— Jumătate de miliard pentru un suflet. Nu-i drept!

— Nu-i dar aşa a fost.

Ai *

Încerc să înghit ceva dar gura refuză să primească. Trag lângă mine cafeaua, aprind o ţigară şi gândesc amărât: *Cam aşa se cade din Cer*. Ea continuă să mă privească cu ochii luminoşi de smarald în flăcări. Înţelege ce se petrece cu mine şi mă lasă să mă clarific singur. Fără să ridic ochii din ceaşca de cafea, o întreb:

— Dacă e bogat, de ce cânţi în local?

— El e patronul.

— Doamne! Ştie c-ai plecat!

— Ştie sau va afla. Şi nu va zice nimic. Absolut nimic! Nu mai pot înghiţi nici cafea. Mă ridic de la masă şi mă opresc în fereastra deschisă. Pomii îmi surâd amical, cu fructele lor date în pârg. Dincolo de gardul grădinii, însă, e

o lume urâtă şi murdară. O lume care coboară către fundul abisului. În care până şi sufletele se pot vinde şi cumpăra. Ştiusem asta dar parcă nimic n-a fost atât de cumplit până ce nu m-a atins şi pe mine grozăvia. Femeia aceasta, femeia de vis, va fi numai femeie de-o noapte. Încă una din sutele pe care le-am cunoscut fugitiv, pe cărarea vieţii mele.

— Mă dispreţuieşti?

S-a apropiat din spate şi s-a lipit de mine. Sânii tari, elastici, se freacă uşor de spatele meu dezgolit. Mormăi înfundat, cu un soi de ciudă la adresa mea:

— N-am dreptul. Nu judec niciodată pe nimeni. Viaţa fiecărui om e o carte de enigme pe care nimeni n-o poate pricepe. Nici măcar el însuşi. Sau, ea însăşi.

— Mulţumesc! Atât, deocamdată. Mai târziu vei pricepe. Poate.

Nu-i răspund. Se dezlipeşte de mine, cu un sărut pe ceafă. Îl simt străin şi rece. Nu mai e ce-a fost. Vraja s-a destrămat. Îngerul din mine tânjeşte după albul pur şi imaculat, imposibil de atins.

Nu ştiu când s-a îmbrăcat. Stă în faţa mea dreaptă, mândră. Numai ochii îi sunt încercănaţi. Citesc fără greş durerea din ei. Duşmanul împotriva căruia am luptat întreaga mea viaţă – durerea adevărată, omenească. Aş vrea s-o ajut dar nu pot. Oroarea m-a încremenit. Ea se ţine însă tare. Repetă:

— Vei înţelege. Sigur! Şi vei ierta!

Nu ştiu ce i-am răspuns. Nici cum a ieşit pe uşă. Privirea mea îi urmăreşte mersul de felină. Iar urechea recepţionează cântecul tocurilor ei, pe alee:

Mai departe, mai departe.

*Pe sub Cerul fără pa*tă.

În tărâmul fără moarte.

Ne vom întâlni, odată…

Refuz să mai gândesc. Mă întind în pat şi-mi poruncesc să dorm. Îngerul veghetor mă ascultă. Trec direct în lumea din care am venit într-o noapte de vară, când Cerul plângea cu stele. În lumea de vis.

Prin vise-mi trece Decebal…

Umbra bătrânului mag de la care am deprins taine şi cuvinte descântate, de la care am învăţat a citi gândurile oamenilor, se arată. E străvezie şi tremurândă. Glasul îi este însă acelaşi, din timpul vieţii:

— Varain, n-a fost durere din lumea asta să nu te încerce!

— De ce, părinte?

Pentru că eşti luminos, Varain. Noi ţi-am dat de toate câte le-am ştiut. Te-am pregătit să învingi în ultima luptă a neamului geto-dac.

E lungă lupta, părinte. Mai lungă decât viaţa mea.

Nu e, Varain. Ştii să citeşti viitorul. Victoria e aproape.

— E aproape, părinte. Ştiu. Dar şi viaţa mea e pe sfârşite.

N-are importanţă, Varain. Viaţa şi moartea sunt părţi dintr-un întreg. Din eternul întreg.

În frontiera dintre viaţă şi moarte, unde sufletul bătrânului mag mi-a întâmpinat hiperconştiinţa, e linişte. O linişte rece şi luminoasă ca un cristal. O cunosc prea bine, de ani de zile. Acesta este singurul loc în care duşmanii n-au învăţat să pătrundă. Ori nu îndrăznesc să intre. *Ce ironie a sorţii*! gândesc eu. *Duşmanii mei sunt muritori în goană după secretu*] *nemuririi*. *Nu-l vor dobândi niciodată*. *Iar eu sunt un nemuritor cerşind murire pământeană*. *Am cerut-o de multe ori şi nu mi-a fost dată niciodată Misiunea mea pe planeta Renda nu s-a terminat*. *Pământul mai are nevoie de mine*. *Şi pământenii au nevoie de mine*. *deşi nu sunt conştienţi de existenţa mea*.

Eu te-am chemat, Varain, reia bătrânul mag necunoscut contemporanilor mei. Ai aflat secretul ultim al vieţii şi al morţii. Nu te-ai lăcomit la viaţă, cum ar face orice pământean.

Da, părinte, am aflat deşi n-aş fi vrut. Lumea ocultă nu m-a interesat. Nu trebuia să mă aruncaţi în ea.

— Nu se putea altfel, Varain. În tine am şi. nţi t şi străinul de acest Pământ. N-ai fost niciodată numai al

nostru. Trebuia să aflăm cine eşti.

— Da, părinte, în mine curge sângele exploratorilor alcori şi vegani. Nu v-am vrut răul. Şi nu v-am făcut rău.

Am bănuit în tine, Varain, veriga lipsă până la Cer.

Un uşor vuiet întrerupe spusele bătrânului. Şi din izvorul cel tainic al reînvierii celor mai drepţi şi mai viteji geto-dţici cuvintele fermecate pornesc a curge şuvoi:

Pustiu e jos, Părinte şi vorbele-s deşarte.

Nici nu mai ţinem minte Descântul pentru moarte.

M-au aruncat în suliţi şi m-au tăiat cu fierul să fac din trupu-mi uliţi.

S-atingem iarăşi Cerul.

Senin e-n Cer, Părinte şi stelele-s departe Dar simt în trup, fierbinte.

Sămânţa fără moarte.

Îmi cresc din suflet ramuri Scăldate-n bronz de toamne.

Fecior din zece neamuri Mă-ntorc la Tine, Doamne.

Să-mi dai, după orândă Nici marea, nici oceanul.

Ci, pentru a mea osândă.

Să-mi izbăveşti tot neamul…

Glasul bătrânului mag se aude din nou:

— Te-am ştiut în parte străin de pământeni şi te-am înfiat, Varain. După vechea lege, te-am trimis cu solie-n Cer.

— Eu m-am desfiat, părinte! în Cer nu e nimic din ceaţi crezut. Numai infinitul fără frontiere.

— Numai atât, Varain?

— Numai! Universul n-avea hotar! Iar voi n-aveaţi dreptul să mă trimiteţi nicăieri fără a-mi cere consimţământul. o-”): v z-Pe faţa bătrânului mag citesc durere. Mare durere. A crezut în mine şi eu îl dezamăgesc. Nu se poate altfel. Legea vieţii universale trebuie spusă aşa cum este. N-am făcut-o eu. Ea trebuie respectată cu sfinţenie, căci în jurul ei se rotesc viaţa şi moartea miliardelor de fiinţe conştiente. Reiau:

— Nu-ţi reproşez nimic, părinte. Am vrut numai să ştii. N-aveai voie să mă trimiţi nicăieri înainte de a mă

întreba dacă sunt de acord. Probabil, aş fi fost.

— Dacă te-aş fi întrebat, Varain, grozavele încercări n-ar mai fi fost încercări. Ai fi ştiut că te pregătim pentru ceva important.

Părinte, eu sunt apărat de legea Omului. N-aveaţi dreptul să mă pregătiţi pentru nimic înainte de a mă întreba dacă sunt de acord.

— Varain, înţelege! întotdeauna am pregătit luptătorii de sacrificiu după acest ritual. Cei mai buni să moară pentru salvarea celor slabi.

Aceasta nu e legea mea, părinte. Nici a Omului. E o lege greşia. *Fiecare om e dator să lupte pentru el. Şi să-şi plătească singur datoriile.*

— Zeul din tine a învins pământeanul, Varain.

Eu nu sunt zeu, părinte. Sunt om din neamul Oamenilor. Din neamul celor care au colonizat prima dată planeta. Creierul meu refuză informaţiile false cu care v-au amăgit magii negri şi galbeni.

— Sunt adevărate, Varain!

— Sunt false, părinte! Au fost introduse în acest sistem solar de o civilizaţie rebelă, care a sclavizat psihic rasa albă.

Umbra bătrânului mag tremură uşor. Murmură:

— Când binele şi răul nu se pot desparte, când adevărul nu se poate deosebi de minciună, ce pot face oamenii?

— *Pot căută cu îndârjire adevărul* şi *binele*; părinte? Să le găsească! Nu să le creeze cu minţile lor! Ele există şi sunt unice pentru întreaga noastră zonă de Univers.

— Ştiam că am greşit undeva, Varain. Am ascultat însă de eternul glas. De conştiinţa Geei.

— Părinte, nu te judec. Conştiinţa Geei nu e eternă. Şi nu exprimă întotdeauna adevărul. E influenţată de gândirea pământeană.

Cel puţin ai aflat, Varain. Solia ta n-a fost zadarnică.

Da, n-a fost zadarnică. Însă a fost nedreaptă, părinte. N-am fost întrebat dacă o voiam.

— Aşa era legea veche. Solul să nu cunoască nimic.

Să reia cunoaşterea de la zero. Să înveţe prin suferinţă marile adevărul ale Pământului.

— De dragul oamenilor, aş fi făcut orice, părinte. Cu o singură condiţie: să mi se respecte conştiinţa şi voinţa de om. Dreptul de a decide în cunoştinţă de cauză. Aşa e Legea…

— Poate că e, Varain. Eu am ştiut altă lege.

— Nu acuz, părinte! Nu acuz pe nimeni! îţi spun numai că nu e drept. Să nu mai sacrificaţi pe nimeni! N-are rost. Eu să fiu ultimul.

— Tu nu poţi fi ultimul, Varain. Te-ai întors în viaţă, deşi n-ai vrut. Cine te-a trimis din nou în viaţă, Varain?

Pe faţa bătrânului mag citesc nedumerirea. Lumea zeilor săi nu-şi poate explica fenomenul Varain. Parcă eu pot? Recunosc cinstit:

— Nu sunt sigur, părinte. Cineva m-a trimis înapoi dar nu sunt sigur cine. Nu ştiu nici ce vrea de la mine.

— Asta aş fi vrut, Varain. Să aflu cine e şi ce vrea de la noi.

— Ce importanţă are, părinte? Lumea morţilor nu poate fi atinsă fizic.

— Te înşeli, Varain. Aşa cum m-am înşelat şi eu. Lumea morţilor e altfel decât o imaginează pământenii.

— Cum e părinte?

— Cum ştii, Varain. Sufletul omului e nepieritor, dar poate fi atins.

— *Părinte, dacă spiritele celor plecaţi pot fi atinse, trimite trăsnetul morţilor*! *Trimite Trăsnetul geto-dac să cureţe această ţară*!

— Nu, Varain, nu! Te-am învăţat Legea noastră. Să nu ucizi, Varain! Să învingi cu puterea spiritului!

— Părinte, aceasta este o lege strâmbă. E total nepotrivită pentru populaţia sălbăticită, insensibilă la argumente logice.

— E legea care poate pacifica.

— Pe cine să pacifice, părinte? Te-am ascultat şi am pierdut prea mult. Bestiile mi-au ucis soţia şi copilul.

— Sunt sacrificii necesare, Varain…

— *Niciun sacrificiu nu e părinte*! *Cine ttebmeutist Cine pune în pericol viaţa altora, prin* Art *escrocherii sau crimă, trebuie ucis*...

— Nu, Varain!

— Ba da, părinte! Legea pe care o invoci a fost făcută de ucigaşi, în scop de a se apăra de răzbunarea ucişilor

— Varain!

Nu ascul, niir>ic, părinte! *Trimite Trăsnetul geto-dac să ucidă toţi ticăloşii care au călcat pe suflet şi came de om*! *Tnmite-l cât mai curând*!

— Varain, eşti ca şi copilul meu! Sufletul meu…

Părinte, m-ai ghicit bine. Sunt un străin de lume asta.

Sunt, însă, un străin bun şi drept. I-am apărat pe oamenii acestui pământ din toate puterile mele.

Asta ţi-a fost crucea…

— Nu mi-a fost asta, părinte. Voi mi-aţi dat-o, să contribui la continuarea unei lumi strâmbe. O refuz!

— Varain, nimeni din neamul nostru nu s-a născut cu darul tău. Eşti obligat!

— N-am obligaţii faţă de nimeni, părinte! Le-am plătit pe toate. Până la ultima. Trimite Trăsnetul geto-dac sau lasă-mă în pace!

— De ce vrei să semeni moarte, Varain?!

— Moartea e singurul fenomen care sperie cu adevărat oamenii animale care au robit poporul ce mi l-ai dat în grijă. Dacă nu ucidem căpeteniile mafiote, hoţii vor continua să terorizeze oamenii cumsecade.

Nu se poate, Varain! Va curge prea mult sânge.

„Sânge de fiară lacomă, nu de om. *Eu am misiunea sa apar oamenii corecţi*. Şi să-i civilizez. Să le explic secretele lumii.

— Misiune?

— Da, părinte. Sunt unul dintre cei trimişi să vă scoată în sistemul închis. Să redea omenirea civilizaţiei galactice şi universale.

— Un zeu?

— Un explorator, părinte. Venit din lumea celor opt stele. Am studiat organizarea pământeană în detaliu. Ştiu

unde e buba. E timpul să tăiem în carne vie.

— Nu accept, Varain!

— Nu te-am căutat eu, părinte. Şi n-am nevoie de acceptarea ta! *Eu chem Trăsnetul geto-dac*. *Chem sufletul nemuritor al viteazului Decebal*!

— Varain, nu!

— Prea târziu, părinte! Duşmanii au dezbinat arienii, au cotropit naţiunile răsăritene. Au bani, au informaţii, au de partea lor trădători. Numai moartea îi poate opri.

— Să nu ucizi, Varain!

— Să nu ucid? Ei mi-au ucis luptători, mi-au ucis familia. M-au lovit în nenumărate rânduri, în mod laş. Eu nu sunt berbec din turma de ovine a lui Israel, părinte! *Eu sunt bărbat din neamul oamenilor*. *One mă atacă măcar cu gândul moare*!

— Nu e bine, Varain! Strici o lege veche de mii de ani.

— O lege făcută de cei vinovaţi, părinte. O lege pentru laşi, pentru animale blânde. Eu suntorii cutezător. *Victorie sau moarte*! este legea vieţii omeneşti.

— Se vor sfărâma echilibrele lumii, Varain!

— S-au mai sfărâmat odată, părinte! Atunci când, fără a-mi cere consimţământul, m-ai înfrăţit cu mentalul inferior. Cu piatra şi floarea şi lupul. N-aveai dreptul s-o faci!

— Aşa spunea legea veche! Să furi un înger din Cer, să-l legi de viaţa pământeană, s-o apere.

— *Eu nu sunt înger*, *părinte*! *Nici demon*! *Eu sunt mai mult decât atât*: *sunt om*. *Căci oamenii au inventat îngerii şi demonii*. *Apoi*, *au căzut în păcat şi s-au închinat la invenţiile lor*.

Umbra bătrânului mag tremură să se destrame. Nu-mi pasă. Am plătit cu două decenii din viaţa mea greşelile lui. Timpul nu mai poate aştepta. Ultima bătălie pentru Renda a început. Iar neamul pământului pe care m-am născut, românii, au nevoie de o furtună curată care să mături gunoaiele. Au nevoie de Trăsnetul geto-dac. *Dacă duşmanii au pregătit vărsare de sânge*, *atunci să curgă*

rfngwfo *lor*! *Şi-al slugilor care i-au servit împotriva vieţii româneşti*!

— Varain, ne vom întâlni în celălalt tărâm!

— Nu ne vom întâlni, părinte! După moarte, sufletul meu va pleca în lumea din care am venit. În lumea celor opt stele. Acolo trăiesc sute de miliarde de oameni civilizaţi.

— În Cer, adică…

!

— În jurul a opt stele asemănătoare Soarelui, se rotesc câteva sute de planete asemănătoare Pământului. Pe ele trăiesc oameni ca noi. Niciun zeu, înger sau demon. Numai oameni.

— Varain, dacă aş fi ştiut…

Dacă ai fi ştiut, n-ai fi pătruns în viaţa mea. Nu mi-ai fi schilodit-o. Nu mai fi obligat să susţin inconştient sistemul ilogic al destinului orb.

— Aşa se crează zeii pe această planetă, Varain!

— Şi de ce vă trebuie zei? Nu aveţi oameni? Nu aveţi o lume minunată, pe care s-o cunoaşteţi?

— Mă judeci, Varain!

Nu, părinte! îţi spun unde ai greşit. Să nu mai greşiţi! *Lumea este aşa cum o vedeţi, nu cum o imaginaţi*!

Varain, după moarte, am înţeles că am greşit dar nu există alt sistem.

Părinte, m-am aşteptat ca morţii să dobândească mai multă înţelepciune. Să înţeleagă că ieiariiia vieţii pământene se opreşte cu vârful în omul complex.

Varain, am înţeles asta. Târziu, însă. Nu mai puteam face nimic pentru tine.

— Nici nu ţi-am cerut să faci, părinte. Cei care m-au trimis m-au înzestrat cu această capacitate neobişnuită. Pot trece din lumea viilor în lumea morţilor şi invers.

— Nici mort, nici viu, „Varain?

— Dincolo de viaţă şi de moarte, părinte. E un mod de existenţă necunoscut pământenilor.

— Ce se va întâmpla, Varain?

— Încă nu ştiu, părinte. Am încercat să citesc viitorul

şi n-am putut. Nu e scris. Carte. a vieţii oamenilor pământeni trebuia să se termine aici şi acum.

— Doamne! Sfârşitul lumii?!

— Aşa l-au planificat magii negri şi galbeni care v-au vrăjit. Dar nu va fi aşa, părinte! Noi vom scrie cartea viitorului «menirii. îl vom scrie mai bine decât oricine!

— Cine îl va scrie, Varain?

— Comandoul alcorilor şi veganilor. În jurul Rendei se roteşte, de aproape o sută de ani, o flotilă galactică a civilizatorilor. Au venit să salveze omeniră din capcana magilor negri şi galbeni.

— Tu ai coborât printre noi!

— A fost mult mai complicat, părinte. Eu m-am născut printre pământeni, din sământă astrală. Numai astfel au putut studia modul de organizare şi funcţionare al creierului omenesc şi-al câmpurilor energetice ale Pământului.

— Câmpuri energetice?

— Din spaţiu, Pământul părea o planetă vie, înzestrată cu conştiinţă. Informaţiile din acea conştiinţă planetară i-au speriat pe alcori şi vegani. Ele spuneau clar: în acest an, 2000, omenirea se va autodistruge, prin război total, nuclear.

— De aceea au determinat naşterea voastră?

— Da, noi suntem cercetaşii comandoului alcor. Născuţi din oameni, pentru a primi toate informaţiile lor genetice. Ştim cum să salvăm planeta şi omenirea.

— Cum, Varain?

— Am distrus programul magilor negri din calculatorul selenar. Şi magia galbenă himalayană. În locul Ier, = am scris viitorul după modelul unei civilizaţii omeneşti-alcorovegane.

— Ce se va întâmpla?

— În acest an, se va produce ruptura dintre magia afro-asiatică şi viaţa omenească. Iar animalele care au terorizat omenirea vor muri. Le vom arde şi spiritele, încât să nu ajungă la voi, în celălalt tărâm.

— Poate că ai dreptate, Varain, dar eu…

— Nu mai are importanţă ce crezi, părinte! Mi-ai făcut mult rău dar cercetătorii din comandoul alcoro-vegan au putut citi, în suferinţele mele, modul în care funcţionează „conştiinţa14 Pământului.

— Cum funcţionează, Varain?

— E un tot ierarhizat, părinte. Neviul mineral încarcă în el informaţiile viului vegetal, animal şi omenesc. îl scrie ca

A *

Într-o carte. Îl păstrează şi-l descarcă numai către anumite persoane. Putem citi viaţa pe zeci de mii de ani în urmă. De acolo aveai informaţii, părinte.

— Cartea vieţii pământene…

— Cartea vieţii pământene. Dacă n-ar fi existat oamenii, planeta ar fi fost complet sălbatică. Imposibil de descifrat.

— Oamenii, Varain. Salvaţi oamenii!

— Aceasta e misiunea noastră! Nimeni nu ne poate opri s-o îndeplinim! Trimite-mi, însă, Trăsnetul geto-dac! Acest neam are nevoie de el.

Umbra bătrânului mag nu-mi răspunde. Tremură mai tare şi mai tare. Dispare într-o mare de foc. Iar eu mă trezesc, leoarcă de sudoare, cu un gust inconfundabil în gură. Gust de pământ şi sânge. Înseamnă că Trăsnetul m-a auzit şi vine. Hiperconştiinţa îmi confirmă gândul. *Din eternul tărâm al morţii, aud clar ropot de copite. Vine călăreţul morţii. Vine Decebal, să împartă dreptatea şi să ucidă vinovaţii.*

Prin vise-mi trece Decebal Călare şi însângerat.
Ne-nfrânt de-al cotropirii val.
Un trăsnet dur, nefulgerat.
Cu stânga-arată la pământ şi ţăma plânge-n urma lui.
Bătrâne steiuri dau cuvânt şi ţipă codrii cei sâlhui.
Pământu-acesta bun, frumos.
Al nostru e, să nu-l lăsăm.
Priviţi la el, priviţi în jos.
Veniţi cu mine să luptăm!
Cu dreapta-arată către Cer:

Zamolxe, noi suntem ai tăi.
Ne-ai făurit din foc şi fier.
Nici cei mai buni, nici cei mai răi.
Ne-ai învăţat să stăm în drept.
Cu faţa-n Soare să privim.
Un semn aştept, atât aştept.
Ca să luptăm, ca să murim!

Ropotul de copite se înteţeşte. Creşte, creşte, creşte… Mai puternic, mai puternic… îl aud tot mai aproape. Nu mai e unul singur. Sunt mulţi, tot mai mulţi… Din tărâmul etern, vin călăreţii morţii, să-şi apere neamul îngenuncheat prin trădare. Vin fiii Vestului, Nordului şi Răsăritului, cu pletele în vânt şi ochii strălucind ca oţelul bine călit. Îi văd ca-n vis, spărgând lumea de neguri. În faţă, Trăsnetul, călare pe cal alb. Înveşmântat în strai alb, pătat de sânge. îl văd aievea. Ochii săi căprui luminoşi aruncă fulgere. Vine să-şi plătească datoria. Să ucidă vânzătorii şi trădătorii de neam şi ţară. Vine… Vine… Vineee…

S-au spart tăriile cerului magic. Ceaţa se ridică de pe creierele oamenilor acestui pământ…

Trezeşte-te, Române şi nu mai sta-n genunchi.
Eşti rodul cel mai mândru născut din vechiul trunchi.
9
Ridică-te, Române, fecior din Decebal.
Ridică-te, Moldovă, ridică-te, Ardeal!

Răsuflu adânc, uşurat. Intru în baie şi arunc pe mine cu apă rece, să mă trezesc. Ştiu, însă, că n-a fost vis. Din tărâmul morţii, au pornit călăreţii cu ochi de oţel. Şi-n fruntea lor, mult aşteptatul Trăsnet geto-dac, Decebal. Va curge sânge dar nu cum au vrut sioniştii. *Va curge sângele trădătorilor şi colaboraţioniştilor. Nimeni nu se poate feri de moarte. Nici măcar cei care au strâns ca hârciogii averea lumii şi se cred zei.* Misiunea mea se apropie de sfârşit. Din Cer, alcorii şi veganii scriu viitorul omenirii, infirmând profeţiile magiei negre şi galbene. Din celălalt tărâm, vin răzbunătorii. Deşi m-am trezit complet, aud ropotul copitelor. Şi, involuntar, îi îndemn:

Voi, spirite viteze a marilor străbuni.

Aflaţi că-n ţara asta noi mai suntem români, îl mai purtăm în inimi pe bravul Decebal şi n-am cedat cu toţii l-ai cotropirii val!

O, Doamne, mult slăvite din moşi şi din bătrâni, Ascultă a noastră rugă: *Noi vrem să fim români.*

Să-i ardem dintre neamuri pe Iuda şi că în

Să ne spălăm de ură, de teamă şi venin!

Trăsnetul geto-dac s-a pornit şi vine. Nu-l opreşte nici Dumnezeu. Căci Trăsnetul geto-dac e braţul lui Dumnezeu…

Paranghelie în Cotroceni

Comandoul de asalt e gata. Eu mi-am îndeplinit misiunea de cercetaş paranormal. Am luat urma mesagerului şi am identificat bârlogul în care se ascund şefii săi. Nu e mare lucru dar nici nu mă aşteptam la ceva deosebit. După raidul mondial din primăvară, efectivele organizaţiei sioniste au scăzut substanţial. Mă şi mir că mai îndrăznesc să scoată capul în lume. Probabil, se bazează pe miile de colaboraţionişti infiltraţi în tot soiul de organizaţii mondiale şi statale. Nici aceştia nu vor avea viaţă lungă. Vânătorii de sionişti acţionează sistematic, pas cu pas, pe întreg globul. Unul dintre ei, eu, va întâlni curând obrăznicătura care ne-a insultat atât de porcos neamul, pentru a ne zădărî. Are el ceva în cap dar n-are mai mult decât mine.

Ceilalţi vânători de sionişti sunt pe poziţii. Bălaiul şi-a selecţionat cu grijă arsenalul deoarece o mare parte a bătăliei se va duce prin mijloace clasice. Şi-a pregătit „clarinetul” său cu trei ţevi, la care cântă marşuri de adio. Nimeni nu-i rezistă. Meloman înrăit, ce mai încolo-încoace?! Iliuţă Orozan, tehnicul octogonar, a scos din plin cotloanele sale tot soiul de scule radiante, paralizante şi de spionat convorbiri, pe lângă care alea din filmul Nikita sunt nişte jucărioare primitive. Am alertat deja rezidenţa germană, căci în Elveţia e bine să mergi cu ceva nemţi în dotare. În câmpul de confruntare informativ-operativă ne vom întâlni cu spionul fantomă, Egon, unul dintre agenţii

Bătrânului şi cu Mayer, un luptător convenţional. Cam asta va fi formaţia de luptă. De partea cealaltă a baricadei ne aşteaptă vreo sută şi ceva de sionişti şi mercenari de toate culorile. Probabil, un grup de rezistenţă care apără interesele vremuri grangur financiar, căci de religie nici vorbă. Sionişti sunt cea mai scârboasă subspecie umană. Subumană, mai corect spus. Exploatează naivitate religioasă pentru a obţine parale cu grămada. *În money we trust*! e lozinca lor. Pentru fraieri, spun *în God we trust*! Aşa era scris şi pe zidul Băncii Internaţionale a Religiilor, până ce şmecherii au dat gaura, lăsând ţugulanii, băştinaşi cu ochii-n Soare şi cu punga goală. Într-o zi, când vom isprăvi cu marii păcătoşi ai lumii, îi voi propune lui Cremene să facă un târg cu statul român: noi devenim recuperatori şi-aducem în ţară tot ce-au sfeterisit escrocii de tranziţie, iar ei să spună băieţilor din tribul urechi lungi şi ochi holbaţi să nu-şi mai bage năsoaiele în afacerile noastre. Vom câştiga cu toţii. Parol!

Planu-i gata, aşa că se cuvine să tragem un chef puternic, cum facem întotdeauna, înainte şi după raiduri prin bârloguri străine. Zaiafetul prinde bine la neuroni. Te descarcă de tot soiul de gânduri naşparlii. Cum ar fi, de pildă, ălci că doamna de negru cu cosiţa albă şi cu furca-n braţe te-ar putea săruta profund, cu foc, pentru ultima oară. Cu dama asta sunt în relaţii languroase rău. Se alintă pe lângă mine de vreo douăzeci de ani, de când lucrez în Octogon. Îmi face cu ochiul, îşi dezgoleşte genunchiul, face multe alte fiţe de damă rea de muscă. Doar – doar i-oi cădea în labă. N-are habar proasta că eu nu-s din lotul ei. Că m-am născut din vise şi stele, din came de om şi sămânţă astrală. Nu pot muri oricât ar vrea ea sau stăpânii ei. Nu pot muri nici dacă vreau eu. Un singur om m-ar putea trimite înapoi în lumea celor opt stele – Zamolxe, comandantul flotilei galatice de supraveghere a pământenilor. N-o face. Însă. Are încă nevoie de mine. ca interpret între psihicul pământean şi cel extraterestru. Foarte probabil, mai are şi alţi metişi astralo-pământeni. ca mine şi ca Laurenţiu Cremene.

Cel mai potrivit hogeac pentru o paranghelie pe cinste e biroul Bălaiului. E suficient de mare, are frigider şi bucătărie. În plus, e la doi paşi şi-o săritură de palatul Cotroceni, în care îşi frământă spleenul amărâtul de Ţapeş Vodă, ultimul voievod din dinastia capricomută. Cum s-ar zice, suntem păziţi de ochi albaştri, largi cât roata, urechi pâlnie şi alte scule din dotarea vrednicilor noştri mâncători de buget. Încă din primele zile după ce ne-au depistat cuibul, sepepiştii au făcut cucuie la creier întrebându-se ce-am putea face noi, nişte „comercianţi11 din vechea gardă sub ferestrele augustei persoane protejate. Majoritatea sepepiştilor au lipsit de la lecţiile de prognoză informativă, fapt pentru care au presupus că pregătim un ţapicid. Ne-au sărit în cârcă, să ne mânce ficaţii neprăjiţi. Când, colo, ce să vezi? Un cinstit exportator de alcool producţie indigenă, pe care cine-l gustă o face pentru prima şi ultima oară. Ăsta e Bălaiul, lipovean sadea, înţărcat cu samagon, licoare pentru care are un respect aproape religios. E drept că nici cu respectul religios nu stă prea bine. În sinea lui, crede că sfântu Petru e un soi de presar care trage cu ochiul prin pătucurile damelor, să prindă păcătoşi, să-i implementeze în calculatorul poliţiei cereşti. Cum Bălaiul are o singură slăbiciune, fustele cât mai scurte, e aproape sigur că extrasul din calculator privind păcatele sale se întinde pe întreaga Cale Lactee. Cine o să aibă timp să-l citească, atunci când Mihai Ursu, zis Bălaiul se va preda popilor, să-i cânte despre locuri înverzite?

Patronul stabilimentului de import-export, Bălaiul, a trecut de verificări cu brio. L-au declarat un beţivan simpatic, nepericulos pentru augusta persoană. Asta în ciuda faptului că, într-o bună zi, s-a prezentat la Asociaţia vânătorilor, cerând un permis de împuşcat ţap. Al doilea din gaşcă, Paul Cernescu zis matrozul, deoarece în tinereţe a navigat împreună cu mine, a fost declarat de la bun început o producţie *Science fiction*. Niciunul dintre bravii dulăi de pază n-a înţeles iotă din explicaţiile sale privind marile fenomene planetare. Norocul lui! Orice ar spune şi

ar face, tot nevinovat se numeşte. Eu n-aş pune mâna în foc pentru această părere dar ce folos am dacă-i contrazic pe mirositorii de urme şi trăgătorii cu timpanul? Mi-au plătit ei mie solda ori eu lor? în fine, despre mine, Petre Varain, s-a tras concluzia că sunt periculos foarte, deoarece umblu îmbrăcat în costum gri, îmi plac femeile cu picioare lungi, lipsite de complexe şi pastrama de capră. Criterii mai ştiinţifice de identificat un suspect de ţapicid nici că se puteau găsi. Da' ce ştiţi voi, gură-cască, despre metodele moderne de investigare, prinse de caralii români de la cei yankei? Te pomeneşti că strâmbaţi din nas când auziţi de criterii şi de yankeii care se tot străduie să vină, de vreo şase decenii şi nu reuşesc? Daaa? Atunci sunteţi nişte comunişti, securişti, lipsiţi de democraţie! Habar n-aveţi ce democratic se simte mocofanu' american jegos şi înţolit în zdrenţe, în timp ce goleşte o glajă de spirtos, lângă o pubelă în care îşi face focu'! Eu l-am văzut la faţa locului. Urlă democraţia-n el mai ceva ca sirena lui Roaită. Dacă îi arunci un pitac, urlă pe <bune.

Singurul necunoscut din gaşcă e Iliuţă Orozan, inginerul Octogonului. îl ţine comandantul, Cremene „ascuns în hrubele lui, unde inventează nişte chestii de-ţi face părul creţ şi mintea dâmburi. E în stare să asculte răsuflarea unui mort aflat dincolo de Stix. Dacă nu mă înşel, a fost primul care a filmat scenele de extaz dintre „cel mai puternic bărbat al lumii", adică cel mai blegoman, de Clinton e vorba, şi curviştina mosadistă poreclită, pentru fraieri, Monica Lewiński. Chestia cu trabucul supt de Clinton, după ce fusese înmuiat corespunzător în holly hole (gaură sfântă) din dotarea Monicăi, e nimic pe lângă ce-a filmat Iliuţă. El însă e taciturn din fire. Ne-a zis totuşi câte ceva. De exemplu, chestia cu „gaura sfântă11 are o explicaţie logică: în jurul ei se îngrămădesc bărbaţii mai ceva decât în jurul moaştelor unei sfinte cuminţi, necunoscătoare a plăcerilor lumeşti. Iliuţă are un aparat made in *Octogon* care te face să vorbeşti singur. În treaba asta, l-a ajuns numai Remeş cu impozitele care-l fac pe bietul valah să converseze cu zidurile, străzile şi alte

obiecte neînsufleţite. De câţiva ani, Orozan lucrează la o sculă cibernetică care să-l facă pe orice împricinat să-şi dezvăluie cele mai intime gânduri. Se gândeşte s-o moneze în Parlament, la o şedinţă transmisă în direct, prin televiziune. Nu garantează nimic după acea zi, nimănui. Fainã sculă, zău!

Să tot fie cam şapte după amiază. Ne-am adunat încetul cu încetul. Fiecare, cu borţoasele de spirtos ascunse în genţile de boieri ai epocii de tranziţie. Aşa ne-a ordonat Bălaiul: fiecare cu pileala lui. Cum intru în anticameră, dau cu ochii de-o veche cunoştinţă. Una din farfuzele Bălaiului pe care doamna mă-sa a născut-o anume să fie secretară. E numai picioare, sâni şi zâmbete Fusta nici nu se zăreşte printre ingredientele precizate anterior. De cum mă ocheşte, îşi lipeşte zâmbetul seducător, copiat din vreo telenovelă şi se înfige-n mine:

— Domnu' Varain, ce dor mi-a fost de dumneavoastră!

Ţoc! Ţoc! Două pupicuri lipicioase, de ruj prea gra. s s-au lipit de faţa mea. O cred că i-a fost dor. După cum zâmbeşte larg, arătându-şi strungăreaţă, i-a fost dor de jumătate din populaţia masculină a Bucureştiului. Cealaltă jumătate are scuza impotenţei. Eu sunt, însă, un gentleman.

aşa c-o iau uşurel:

— Marieta, fată dragă, pe unde ai umblat?

— La un curs de recalificare profesională. Mi-am luat atestatul.

Nu precizează mai multe. Pot crede că a făcut cursul în Istanbul, unde fetele noastre au spart toate baremele cunoscute de la Maria Magdalena încoace. Porneşte înainte, legănându-se pe catalige, să-mi arate probă din mersul şerpoaicei. Chiar crede că, după curs, e tare-n piaţă. Se înşală. Nimeni nu le întrece pe târfele Parisului în materie de băgat drăcii-n bărbaţi. Am lucrat, împreună cu Bălaiul, câţiva ani buni acolo. Între cocoşeii galici, ale căror puicuţe nu fac mari discriminări între cine le calcă. Principalul să le calce vârtos, cu simţ de răspundere.

Bălaiul tronează la biroul lui, cu sonda de whisky în dreapta şi cu trabucul în stânga. În cameră e o duhoare de trabuc de-ţi vine să pui masca de gaze şi să pleci târâş către un inamic mai puţin sadic. Nu ţine, însă, Lipoveanul se încăpăţânează să semene cu Teo Balerinu' şi cu Bill Clinton, pe care el îl alintă Debilică. Îi trag un salut de bun găsit:

— Noroc, barosane! Să-ţi trăiască mândra din antecameră şi contul din bancă!

— Ha-ha-ha! se bucură el. Varain descântătoru'n stele şi-a făcut apariţia pe planeta noastră. Wellcome, mangositule! Ia un loc, un pahar şi scoate brojdeala!

Mă execut. Scot o sticlă de pălincă de prune, prind o privire acuzatoare, aşa că mai extrag una, din aceeaşi geantă diplomat cu care am transportat, în viaţa mea, tone de alcool. După asta, merg la frigider, îmi iau sticloanţa de coca-cola şi o aşez în dreapta mea. De regulă, nu beau alcool. Îmi torn o porţie generoasă de cola, o gust, apoi salut, pe rând, petrecăreţii. Cemescu bea ca şi mine, zeamă de coca. Orozan se străduie să lichideze o vodcă. Numai locul lui Cremene e gol, semn că marele şef are de rezolvat ceva important. Bălaiul deschide chiolhanul:

— Sus paharul, candidaţi la deces, moarte şi la alte chestii dintr-astea! Să bem azi, să ştie dama cu coasa că n-are texte cu noi!

Ce să facem? Ridicăm paharele şi tragem câte o duşcă. Iliuiţă îmi varsă şi mie câteva picături de vodcă, să nu fie scandal uscat. Lipoveanul a golit juma' de stacan şi reia:

— Aşa cum zicea şi taica popa, încă să bem pentru cei care stau în capu' statului şi. fac nu ştiu ce acolo! Ce fac ei în capu' nostru, ştim. Să bem pentru cei care au mierlit şi nu mai pot suge nimicuţa, deşi le crapă măseaua după un samagon de calitate! încă să bem pentru proletarii care au ajuns buticari, să le dea Dumnezeu noroc la clienţi! Deşi, la sărăcia asta, nu cred să poată face nici Dumnezeu ceva.

Mai tragem câte un rând, ascultând discursul

Bălaiului. Mai mult ca sigur, a lins de unul singur, înainte de venirea noastră, cel puţin jumate de glajă de samagon prima, de i se zice şi Genocid. Asta, genocidu, nu-i băutură alcoolică, ci otravă pentru sinucigaşi. Cine însă mai bagă de seamă câteva decese într-un popor care, seară de seară, înghite cu nonşalanţă, de la crainice zâmbăreţe, tot soiul de ştiri oribile? Lipoveanul continuă la fel de pompos:

— Încă să bem pentru proştii de noi, care ne cărăbănim cu moartea-n cârcă prin lumea largă, să facem dreptate unor purtători ilegali de nădragi! Să ne dea Dumnezeu viaţă lungă, spor la bambine şi cât mai puţine gloanţe-n hoituri! Beţi, mă!

— De ce să ne dea gloanţe, nene lipa? intervine Cernescu. Nu s-ar putea să ne ferească de ele?

— I-auzi, Franţ?! Da' ce, Dumnezeu s-a tocmit body-guard la noi? Să fii mulţumit că nu-i lasă pe ăilalţi să te răcească definitiv şi iremediabil!

— În nemărginita-i milă… continuă Cernescu parşiv, pentru a-l aţâţa.

— Stocu' de milă s-a epuizat, ţâcă! i-o reteză Bălaiul. Au crescut însă periculos de mult stocurile de ură şi furie. La iarnă, o să vezi zăpadă roşie.

— Puşche pe limba ta!

— Fără superstiţii, măi copchile! Dacă e să curgă sânge, va curge. Ce-am avut şi ce-am pierdut? Nimeni nu m-a întrebat dacă vreau să intru în lumea asta păcătoasă. Crezi c-o să mă întrebe cineva dacă vreau ori nu să dau colţu'?

— Poate că te-ntreabă…

— Cine, mă? ăla de dincolo de gard? Megieşu' cu barbă şi moacă de sfânt de la mănăstirea Assos? Nu mă-ntreabă, ţâcă. îl doare-n şoşoni de neamu' ista şi de mine. La ora asta, a pus de-o paranghelie cu toţi vameşii politici care belesc românii de zece ani încoace.

— Nu mai spune!

— Ba spun! Pune-l pe Iliuţă să-şi pornească sculele, să auzi ce târguri politice fac muhaielele astea pe pielea neamului românesc! Aşa-i, Orozane?

— Aşa, nea Ursu! Şi mai rău.

— Aţi văzut? se umflă lipoveanul în pene. De formă, se dau în stambă, în faţa mulţimii prostite să le dea voturile, între ei, se tachinează discret şi bat palma la orice pungăşie. Asta-i caracuda politică românească. Zero sfanţi, zero lei!

— Şi cam ce spun acolo? se interesează Cernescu şoltic.

— O ţâră de răbdare, muceo, şi-ţi spun la fix! Fir-a-păr.

Mai bem un rând. Bălaiul se preface că ascultă la un difuzor nevăzut. Se încruntă, apoi bufneşte în râs. Ne explică:

— Bătrâna cucuvea îi cântă lui Milică un tango. Degeaba tango!

— Zi-l, zi-l! bate din palme Orozan.

Lipoveanul se încruntă, îşi drege vocea, se gârboveşte un pic să semene cu Iliciul şi începe:

Degeaba te zbaţi, Emilică.
Şi-mi baţi printr-un Costea-apropo.
Te tai cu valetu’ de pică şi-ţi cânt un degeaba tango!
Degeaba tango!
Degeaba învârţi firul roşu şi chemi ghicitoare-n palat.
Ascultă, ieduţu, la moşu’
De-ţi spune că eşti terminat!
Degeabatango!
Degeaba arunci ţărănoii să-mi viruseze-n coniac!
Nu vezi c-ai ajuns fiul ploii.
Cu moacă de ţap şi de drac?
Degeaba tango!
Degeaba te dai prin ecrane.
Citind cuvântări fără haz.
Când burţile cântă de foame şi lumea se zbate-n necaz!
Degeaba tango!

A cântat magnific. îl recompensăm cu un ropot de aplauze şi cu un stacan plină de whisky. Bea din el jumătate, se scutură de plăcere şi ne anunţă:

— Ţapu’ nu s-a lăsat mai prejos. I-a smuls microfonu’ lu’ Nelu şi-a-nfipt ţăcălia în el, behăind cu patos:

Cât de lungă-i ziua, ziuilică.
Cine umblă cu ocaua mică?
Este Ionel, bătu-l-ar focu’
Care şi-a cam regulat norocu’.
Ionel, Ionelule.
Nu trişa, mişelule.
Nu zbura, hulubule.
Că te-ncing poterele!
Virusatule!

Te-au găbjit presării din Frânţia l-ai pus botu’ la parai din România şi-a venit îndată procuroru’

Să-ţi închidă cu cătuşa botişoru’.
Ionel, Ionelule.
Nu trişa mişelule.
Nu zbura, hulubule.
Că te-ncing poterele Virusatule!

De-a tulit-o nea Ionică ca englezu’ în Eghipet, la canalu de Suezu.

Să se spele de păcate şi de frică.
Că-l luase cam cu gol la lingurică.
Ionel, Ionelule…
Ăsta e Ionică Virusatu’:
Trombonist de păcălit electoratu’.
Cu madam sociâl-democraţia.
A băgat fomica-n România.
Ionel, Ionelule…

Nici nu ştiu când ne-am trezit urlând din fundul bojogilor, de credeai c-am luat-o pe arătură: Ionel.

Ionelule… Parcă ne-a părut rău când s-a terminat cântecelul lui Ion Virusatu, tartoru’ găştii pedeseriste. Bălaiul răsuflă adânc, mai trage un gogâlţ din sondă, apoi decretează:

— Voi, ţâncilor, nu veţi ghici niciodată cine a sărit în apărarea lui Neluţu!

— Ba da! îl contrazic eu calm. Mieluţu’. de Teo, în speranţa că Iliciul o să-i uite trădarea şi-o să-l primească la

oala cu sarmale, mai către iarnă, când vor înşfăca cârma şi bugetu'.

— N-o vor înşfăca! replică Cernescu calm. Pot să-şi dea de pe acum şuturi în fund şi pumni în cap.

— De ce, bă, deşteptule? se interesează lipoveanul cam mofluz că a fost întrerupt din show.

— C-aşa mi-a ciripit mie o păsărică, nene lipa.

— Blondă sau brună? se înviorează Bălaiul, cu gândul la altfel de păsărele.

— Invizibilă, replică matrozul ca Sfinxul. În buza iernii, se dărâmă toată măgăria din România. Cât par pedeseriştii de tari, nu vor aduna nici măcar 15 la sută din tot electoratul.

— I-azi, bă?! se miră lipoveanul. I-ai umflat postu' lu' haimanaua de Brucan şi profeţeşti, ai?

— Nu profeţesc! neagă Cernescu la fel de sigur de el. Am citit viitorul. Se-ntoarce roata şi-i zdrobeşte pe toţi. Un singur vinovat nu scapă.

— Ca să vezi?! se miră din nou lipoveanul. Încalte-i o roată mare?

— Mare şi de foc, nene lipa. Până atunci, spune matale ce vezi şi ce auzi în cuibuşorul de drăgălăşenii, nebunii şi păcate din dealul Cotrocenilor!

Lipoveanul nu-i răspunde imediat. Stă un pic pe gânduri, ca şi cum ar asculta ori s-ar inspira, mai suge câteva gâturi bune direct din sticlă şi reîncepe:

— Ala micu' a lu' Neulanderu' a ţâşnit dintre invitaţi de parcă-l lovise strechea. A înşfăcat un trandafir din vază, l-a înfipt în bot, a umflat-o pe coana Zoica de subsuori şi-a pornit într-un tango înfocat. Gitan tango. Cred că l-aţi auzit.

— Nuuu'! negăm în cor.

— Dacă nu l-aţi auzit, turnaţi, ţângăilor! E un tango cu tematică şi cu chichirez.

Îi turnăm din belşug. Lipoveanul bea, prinde forţă şi se dezlănţuie. Parcă vedem scena în care gitanu' Petro, cu bărbia înfundată în şuncile coanei Zoiţica, îşi deconspiră planurile:

Eu sunt gitanu’ Pedro din externe.

De mi se spune şi Ţiganu-şapte perne şi vă vrăjesc cu-n trandafir din glastră.

Deşi mă doare-n cot de viaţa voastră.

Gitan tango!

V-am ţepuit în două rânduri pân’ la sânge Şi-o să v-o trag din nou, oricât aţi plânge!

C-aşa cum m-a-nvăţat Brucan profetu.

Pe goim, îl poţi beli încetu’ cu încetu’.

Gitan tango!

Pe ţărănişti îi duc la fix cu preşu.

că au morală cât le spuse neică Pleşu.

Iar pe-ai lui Nelu îi ating la gioale.

Că au ajuns nişte fomişti fără parale.

Gitan tango!

Pe Teo Manechinu-l am la deget şi-l fac arşice fără ca să preget.

Că s-a întins la caşcaval prea tare şi merită o lecţie de purtare.

Gitan tango!

Degeaba măsluiţi de zor prognoza.

Că am făcut deja un blat cu tanti Roza şi-oricât de mare şi cumplită-mi este vina.

Mai am şi un tango secret cu Mădălina Gitan tango!

— Vedeţi scena? întrebă lipoveanul istovit de efort.

— Vedem, vedem! îl asigurăm noi în cor.

— Şi încă nu ştiţi tot, bebeluşilor. La ultimul pas, gitanu’ i-a dat drumul Zoicăi pe parchetu’ lucios, de-a pornit ca o ghiulea. A atins zidul. Acesta a protestat jalnic, apoi a cedat, permiţând primei consiliere să iasă direct în grădină. Balabusta a căzut grămadă peste nişte amărâţi de sepepişti care sugeau o sticloanţă ciordită din pivniţele imperatorului capricornut. Plăcinte i-a făcut. I-a şters din efectiv. De unde se vede că zeul ţapilor pedepseşte hoţia. Bineînţeles că s-a dat alarma în tot palatu’. Urlau sirenele ca la sfârşitu’ lumii. Cu mare greutate, s-a făcut oleacă de ordine. Da’ n-a durat mult că, din antreu, a năvălit Vasile Lupu. Înţolit în costum naţional, cu geantă diplomat şi

celular la brâu. Păşea cam împrăştiat, c-o mână la tur, prin mulţimea încremenită de uimire. Abia când a ajuns în faţa regelui ţap, s-a înviorat şi-a prins să grăiască în dulcele grai moldovinesc despre solia îndeplinită printre poponarii din Consiliul Europei.

— Cum o fost? întreabă Cernescu anume în dialect moldo vesc.

— Păi, cum să fie? Cam aşa:

7 >

Europa chiar ne cere să le facem o plăcere.

Ce mai staţi şi cugetaţi?

Jos nădragji şi-nturnaţi!

Două frunze, două paie.

Pune fundu’ la bătaie!

Şi-ne-o dată, măi băieţi.

Daţi cu dânsa de pereţi!

Că nu eşti creştin curat.

Ba încă şi democrat.

Dacă n-ai gustat „buştean14 De la gay european.

De-aia-o fost românu’ trist.

Că n-o fost şi sodomist, Două frunze, două paie, Dă găoaza la bătaie!

Două frunze şi-un şperaclu.

Cederişti, aţi dat de dracu’: ’5

Europa cea vioaie Vrea popouri labătaie.

Cine este ţărănist Tre’ să fie sodomist.

Că-n Strasbourg, să ţineţi minte.

Mergi cu fundu’ înainte!

Două frunze de sipică.

Dacă ai găoaza mică şi n-ai practică la muie.

Ia-ţi adio de la U.E!

Frunză verde foi de nuc, încă o dată şi mă duc Pân’ la mine în Copou.

Să fac practică-n popou.

Ca s-ajung european.

Să nu creadă că-s mârlan.

Orice lesby, orice gay. Înc-o tragere flăcăi!

— Asistenţa a încremenit, explică lipoveanul. Bărbaţii

simţeau cum îi treceau fiori reci pe şira spinării. Vezi bine, nu acceptau nici în ruptul fundului să nu intre în Europa. Priveliştea lui Vasile Lupu, care păşea împrăştiat către uşa de la ieşire, îi descuraja însă cumplit. Parcă simţeau fiecare câte un „buştean14 de gay între fese. Numai Bombonel zâmbea superior, ba încă şi dispreţuitor, căci ştia el ce ştia. Aceasta l-a scos din sărite pe Trăienică Băsu'zis Pletosu, un mare măcelar de pidosnici. Ca atare, matrozu' Băsu, şi-a aruncat pletele în vânt şi s-a stropşit la Adi Bombonel: Ce te ţii aşa măreaţă.

Parcă nu ştiu cine eşti.

Pisicuţă-blană-creaţă.

Miorlăind pe la fereşti?

Te-ai făcut europeană Prin hoteluri din Paris, Pisicuţă-moale-n-blană.

Vin la nenea, la pis-pis!

— Adi a simţit cum îl prindea bărbăţia. Nu se ştie exact pentru a câta oară-n viaţă. Şi-a început, nene, un haloimăis, de toată frumuseţea. Corul sepepiştilor, instigat de regele-ţap, urla de zor sub ferestre:

Şoimii din PDSR Au fugit în CDR.

Trandafiru-i scuturat şi Neluţu-i terminat!

Zadarnic, însă, nene lipa! presupune Cernescu. Treaba stă viceversa. Fripturiştii din CDR s-au roit în PDSR, cu gând să prindă şi ei o ciozvârtă. Cum friptura de la spartu' târgului e mică, au rămas mofluzi. Mai bine spune cum a fost treaba cu Pletosu' şi Adi!

— Păi, cum să fie, ţâcă? Ascultă la nen-tu!

Adi, răsucindu-şi dosu, îl înşfacă pe Pletosu':

Bă, matroz de Dâmboviţa.

Păliţi-ar SIDA guriţa!

Ai trimis flota-n Bermude şi-mi vorbeşti de paparude?

Cu privirea-ţi alandala o să muţi şi Capitala.

Ţi-ai băgat-o-n sindicate şi mă lucri pe la spate?

Fir-ai tu să fii de chior.

Haimana de la Obor!

— Atât i-a fost! Pletosu' s-a înfipt în zulufu' lu' Adi încât numai cu mare greutate au putut să-i despartă doi

sepepişti zdraveni. Pedro, abia revenit după tangoul gitan, înjura printre dinţi, că se ţinea încă gentleman. Aici intervine scena destinului, flăcăi. Cine toarnă află cum se vor face jocurile!

Orozan s-a grăbit să toarne. Lipoveanul s-a cherchelit binişor. Faţa i-a virat către roz. Încă mai are loc pentru ceva trăscău. Îşi ia o moacă inspirată, cu privirea pierdută-n negurile istoriei:

Dar cea Mioriţă.

Cu lâna plăviţă şi privirea tristă.

Căci era pedistă.

Greu se frăsuia şi se jeluia:

Petrică, Petrică.

Simt fior de frică.

Baciul cel Pletos E prea fioros şi năbădăios la să-i dai un os.

Nu-l vezi cum te sapă să te bage-n groapă să-ţi umfle Pedeul?

El lucră cu zmeul.

A bătut lăboanţa şi cu cotoroanţa şi cu Meleşcan şi cu Măgurean…

— Profitând de momentul de derută în tabăra trandafirilor, madam Zoiţica, recuperată de sepepişti cu ajutorul unei macarale şi a unui buldozer, s-a repezit la microfon, să se producă şi ea în marele show care marchează sfârşitul domniei fiarelor politice:

S-au scuturat toţi trandafirii şi cucuveaua-a năpârlit.

Plângea Ionică şi zefirii.

Plângea Românu’ păcălit.

Voi nu m-aţi înţeles pe mine, Deşi în ivrit v-am grăit şi v-am promis numai de bine, Că-n ţară-s multe de ciordit.

V-aţi lăcomit fără măsură şi v-aţi întins la caşcaval Dar aţi rămas cu deştu’n gură şi lacrimi triste pe toval.

Adio dar, şătrari de bine >Şi trandafiri de la Sion.

Văd duba cu presari cum vine ia să vă ducă la pripon.

Măi animalule, măi dragă.

Aşa rapid te-ai ofilit?

Na-ţi un sărut din gura fragă.

Să ştii că-n taină te-am iubit!
Iar tu gitan cu foc în sânge.
Ce mi-ai trezit fiori de-amor.
M-ai învăţat din nou a plânge.
M-ai învăţat să-mi fie dor.

— Şi? Şi? îl îmboldim noi pe lipovean să-şi continue povestirea.

— Ce să fie, dragii moşului? Găştile trandafirii au priceput că fuseseră atrase într-o cursă mişelească, să fie luate ca din oală. S-au repezit buluc către uşi, însă acestea erau cetluite. Lumina s-a stins şi, din întuneric, a apărut o făptură albă, în strai luminos, cu ochii aprinşi ca de jar. Plutea lin către ei. S-au tras îngroziţi înapoi. Inclusiv gaşca cu şperaclu, căci femeia cu ochii de foc nu era trecută-n piesă. Năluca i-a împins către un colţ şi, tot plutind, a început să cânte. Da' cum cânta! îţi îngheţa vodca-n gură şi visele-n suflet. N-o pot reproduce, aşa că vă voi recita:

Trandafiri de la Sion.
Cu miresme de spion.
Ai lui Petro şi Ion.
Geaba vă visaţi pe tron!
Aţi rămas, de sus în jos.
Fără ţepi, fără miros.
V-aţi uscat, v-aţi ofilit.
E cam timpul de murit.
— Trandafiri însângeraţi.
Ne-aţi ucis feciori şi fraţi.
Ne-aţi crezut popor de orbi, Ne-aţi vândut carnea la corbi.
Trandafir otrăvitor.
N-a fost soarta ca să mor. Vine vremea cea de foc.
N-o să aveţi în ţară loc
Nicio palmă de pământ Cât vă trebuie de mormânt. Veţi umbla prin lume goi.
Sub harapnic de nevoi.
Trandafiri însângeraţi.
Mi-aţi ucis feciori şi fraţi.
M-aţi băgat în jug de soarte.

Eu vă voi trimite-n moarte.

În biroul Bălaiului e linişte deplină. Se aud doar răsuflările noastre. Nu mai e de glumă. Deloc. Bălaiul e un profet în felul său. Iar noi am înţeles cine e femeia în alb, cu ochii de foc. Lipoveanul continuă:

Toată turma de animale politice a început să urle. Năluca s-a ridicat uşor şi-a dispărut într-un vârtej de lumină. Electricitatea şi-a revenit ca prin farmec. Se priveau unii pe alţii, galbeni ca ceara. Îi apucase groaza cea din urmă. Groaza morţii. Nu poţi condamna la moarte înceată un neam şi-o ţară fără să mori. Asta au priceput concurenţii la putere: că le-a sosit timpul. Chiar aşa de proşti nu erau, să nu înţeleagă a cui era umbră. S-au cărăbănit în tăcere, fiecare cu spaimele lui. Fiecare, gândind cam cum s-o şteargă din România înainte de ziua cea grozavă. Stăpânii lor planificaseră tot jaful şi umilinţa românilor la milimetru. Un singur lucru nu intrase în planificarea lor:

moartea din nevăzut şi din neştiut.

— Trăsnetul geto-dac, completez eu involuntar.

— Ce-i aia, piciule?

Braţul morţii din celălalt tărâm. S-a pornit şi vine să facă dreptate. Nici eu nu ştiu când va lovi. Va lovi însă cu siguranţă! Niciun vinovat nu va scăpa!

— Gaşperii au trecut din paranghelie în parastas, sintetizează lipoveanul situaţia. Era şi timpul.

Da, era şi timpul. Timpul judecăţii şi al pedepsei.

Vor fi multe parastase, completează Cernescu gânditor. Preoţii ne vor da ciubuc, crezând că le-am organizat noi.

Stai, ţâcă, că nu ştii ce-a urmat! îl întrerupe lipoveanul. Neluţu şi-a luat şatra şi-a tulit-o ca din puşcă. Simţea o gheară rece în ceafă. I se părea că era mâna lui nea'. Nicu, venită de pe lumea ailaltă. Iar Ţapu' a leşinat artistic, în braţele coanei Zoica. Poate nu credeţi, da' muierea asta cu statură de plutonier major bine hrănit se ţinea vitează.

— Credem, credem! îl încurajăm noi.

Aşa, băieţi! se umflă el în pene şi mai toarnă o porţie de trăscău pe uliţa gâtului. Când a făcut ochişori, Ţapu' a behăit spăsit: *Coană Zoică, unde e regizorul*? *Care regizor*?! s-a stropşit cucoana*. Ăla care m-a învăţat cum să mă joc de-a Preşedintele României în faţa mulţimii. Aaa*! s-a luminat coana Zoica, *tălambu ăla*? *Ce vrei să faci cu* e/? Ţapu' s-a ridicat ca mortu' de pe catafalc, a lins o bericică, apoi a behăit din nou: *Să-mi scrie un scenariu de să plângă şi napolitanele din galantarele negustorilor*! *Voi anunţa naţiunea română că renunţ la Preşidenţie. Mă fac călugăria mănăstirea Coca Cola. Mult mai rentabil, coană Zoică*!

Zoica i-a tras o bătută de la ascultat cu urechea, presupun eu pentru a-l întărâta.

— Nu, piciule! în ultimul timp, pricepuse şi mneaei că treaba pute rău de tot, pardon de expresie! A mormăit numa': *Şi-i laşi fotoliu' nepricopsituui de Nelu*? Ţapu' a rânjit bestial, ca-n clipele lui de glorie şi-a răspuns pe un ton superior: *Coană Zoiţă, eşti proastă de-a binelea. Crezi că Virusat*u' *mai rezistăpân-n toamnă*? *Eu îmi dau frumos demisia, apoi cineva o să-i bage sula-n coaste, să şi-o dea şi el. Nu-i aşa că sunt deştept, că fac eu prim*u' *pas*? Zoica şi-a făcut o cruce mare şi-a plecat să caute ţârcovnicu' cu faţă de vânzător de lumânări, care servea de regizor la Cotroceni şi-n alte gheşefturi absconse. Rămas singur, Ţapu a început să îngâne:

Adio, dragă Nelu.

Mă car, că treaba-i groasă.

Degaba-aduni şeptelu.

Că simt miros de coasă…

— E groasă rău, fraţilor, încheie Bălaiul. Tanti oculta încearcă noi formule de prostire şi nu-i ţin. Se întreabă ce s-o fi întâmplat.

— Chiar, ce s-o fi întâmplat? întrebă Iliuţă Orozan.

Nu-i răspunde nimeni. Simt în înalturi navele extratereştrilor alcori şi vegani. Ocuparea Pământului a început fără surle şi trâmbiţe. Din adâncurile memoriei, îmi răsare străbunul Alcor. Cel cu rana în frunte, rana

cutezătorului. Ochii săi aurii îmi zâmbesc. Prin distanţa de zeci de milenii îi aud glasul: *Noi am avut dreptate, Varain. Nimeni nu are dreptul să se erijeze în zeu, dominând alte persoane, în scop negativ. Nimeni nu are voie să pună stavilă în faţa cunoaşterii omeneşti. Nimeni nu are voie să oprească omenirea din drumul către viitor*.

Moartea zeilor psihocibernetici

Nobila branşă a spionilor şi contraspionilor neconvenţionali denumeşte o operaţiune de tipul celei planificate de noi sub clopotul de sticlă. Mi-a fost destul de uşor să identific locul în care se aflau grangurii care-l trimiseseră pe Ely să ne provoace: într-un mic orăşel la sud-est la Luzern, în Elveţia. În acest scop, am făcut ce face orice alt „paranormal”: am lansat hiperconştiinţa, ca o săgeată, către Cer. De acolo, am „mirosit” pe îndelete teritoriul european, în căutarea micului „spion” implantat de mine în creierul mesagerului Ely. Nu ştiţi ce e un spion energetic? E o chestiune relativ simplă. Psihicul nostru lucrează cu psihoenergie informaţională pe care o radiază în toate direcţiile, ca o staţie de emisie-recepţie. Când emisia psihoinformativă întâlneşte cu creier compatibil, acordat pe aceeaşi frecvenţă de undă, aceasta e recepţionată inconştient’şi stocată în memoria persoanei receptoare. Individul n-are habar că şi-a îmbogăţit zestrea informativă cu un gând, o imagine, o emoţie ori chiar cu o informaţie complexă, transmisă de creierul emiţător. Când se trezeşte că ştie lucruri pe care nu le-a văzut şi nu le-a învăţat în viaţa lui, îl apucă tremuriciul, stucheşte în sân, cheamă popa să-i facă sfeştanii ori o ia pe calea misticosuperstiţioasă. De exemplu, când un tip dintr-ăsta merge într-un loc şi-l recunoaşte, se umflă tărâţa-n el şi se declară paranormal, deţinător al fenomenului deja văzut (déjà vu). N-are habar trogloditul că, în creierul său, imaginea respectivă exista de multă vreme, transmisă de un creier emiţător compatibil cu al lui.

Noi, însă, ştim cum funcţionează şmecheriile astea, de la un cap la altul. Psihologii care ne-au instruit în Octogon ne-au demontat, piesă cu piesă, cele mai ciudate

fenomene, probând că nu sunt paranormale. Că în ele nu se ascund nici îngeri, nici draci, ci simple emisiipsiho informative omeneşti. De exemplu, câte un fârţângău de printr-o televiziune comercială se dă galben şi rotund, prezentând case bântuite, mobile care se mişcă, mese care se rotesc, pereţi care scot zgomote şi multe altele. Din show-ul televizat, nu poate lipsi un popă bărbos, care face slujbe pentru alungarea Satanei, de parcă individul ăsta legendar, Satana, n-ar avea alte lucruri mai bune de făcut decât propaganda religioasă. Şmecheria în cauză e de o simplitate uimitoare dar produce fiori de groază, de multe secole. Cum stă treaba? Radiaţiile psihoinformative ale creierului omenesc pleacă în eter, sub formă de gânduri, imagini, emoţii. Dacă întâlnesc alt creier, se imprimă în inconştientul acestuia. Dacă, însă, întâlnesc materie fără viaţă, minerale sau obiecte făcute de mâna omului, se stochează în structurile acestora şi stau cuminţi ca nişte spirite rele sau bune, după cum a fost gândul emiţătorului. Când aceste „spirite" întâlnesc întâmplător un creier viu compatibil ca frecvenţă, ies din structurile nevii, cu mare zgomot şi cu mişcări diverse, căutând să pătrundă în creierul persoanei vii, să imprime mesajul emiţătorului. Aşa apar zgomote, sfărâmări de obiecte, persoane posedate de „diavol". Dumneavoastră cum v-aţi simţi, dacă v-ar pătrunde în creier gândul unui criminal feroce sau al unui sălbatic mort de câteva sute de ani? Aţi ajunge „posedat" de diavol sau la balamuc, căci aţi prinde fluturi inexistenţi. Şi treaba e atât de simplă!

Cam ăştia suntem noi, spionii neconvenţionali. Ştim mai multă psihologie decât doctorii în materie. Nu pentru că ne-ar fi interesat domeniul. Am fost obligaţi să învăţăm. Maeştrii noştri ne-au învăţat tot ce s-a descoperit în domeniul psihicului omenesc şi nu ş-a dat publicităţii, în scop de a lupta ca „zeii". De ce nu s-au publicat explicaţiile ştiinţifice ale fenomenelor amintite şi ale multor altora, cum ar fi retrocogniţia, premoniţia, citirea viitorului (precogniţia)? Simplu: barosanii lumii, plini de bani şi de relaţii, au cumpărat tăcerea cercetătorilor. Sau, în unele

cazuri, i-au răcit fain-frumos, după ce au terminat studiile. Vor să ştie numai ei marile taine ale lumii în care trăim. Să se joace de-a zeii cu mulţimile ignorante. Să scoată parale cu ghiotura din exploatarea naivităţii, credulităţii şi fricii. Un singur duşman serios au aceşti *rich-men*: spionii paranormali din Frăţia Vieţii. Adică, noi. O organizaţie invizibilă, de nivel mondial, care luptă pe tăcute pentru eliberarea psihicului omenesc din capcana ignoranţei şi fricii, din teroarea aplicată de proprietarii metrilor cubi de bani şi de hârtii de valoare. Fraţii vieţii din România s-au adunat în timpul ultimului domn român, Alexandru Cuza, într-o organizaţie secretă denumită Octogon. De atunci, ne confruntăm cu duşmanii omenirii, pe toată planeta. Am învăţat să le furăm informaţiile secrete de la distanţă, prin hiperconştiinţe lansate în hiperspaţiu. Am învăţat să-i descoperim de la sute de kilometri, prin telepatie. Am învăţat să-i „injectăm14 cu informaţiile noastre, încât să-i putem urmări oriune s-ar ascunde.

Aşa am procedat eu cu Ely mesagerul: l-am imprimat pe creier o parolă de identificare, cunoscută numai de mine. Poate să se dea şi cu capul de pereţi, parola nu dispare, nu se şterge. îl găsesc şi-n gaură de şarpe. Chiar dacă şefii săi se prind de figură şi-l trimit în sânul lui Avram, să sugă ce-o fi supt pe acolo, tot n-au scăpat. Ultima imagine lansată de Ely, în durerea morţii sale, ajunge la mine şi-o recepţionez cu precizie. În cazul dat, nu e nevoie. Ely s-a prezentat la ştabii lui, a raportat conştiincios că m-a înjurat de neam, de străbuni şi de ţară. Ei au râajit satisfăcuţi că l-au rănit sufleteşte pe superspionul Varain-Românul, unul dintre cei mai cumpliţi inamici ai organizaţiei sioniste.

Eu nu m-am născut cumplit. Nici pregătit să mă bat ca „zeii”, prin hiperspaţiu. M-am născut într-un sătuc moldovean, într-o noapte de vară, când Cerul ploua cu stele. Nimeni n-a ştiut ce voi face în viaţă. Nici eu. Pe cinstite, nu mi-am dorit să fac ceea ce fac. În marele război pentru viaţa, averea şi informaţiile lumii, însă, nu te întreabă nimeni dacă vrei să lupţi sau nu. Pur şi simplu,

lupţi sau mori. Lupţi de partea lui Dumnezeu, a vieţii omeneşti, a ordinii şi dreptăţii sau de partea celorlalţi. Taberele sunt definite cu claritate. N-ai de ales. Prin naştere, eşti de o parte ori de alta. Prin educaţie, îţi poţi schimba tabăra, trecând de partea oamenilor-oameni. Extratereştrii care supraveghează evoluţia vieţii omeneşti sunt cu ochii pe noi. În fiecare „ales" şi-au plantat şi ei semnul de recunoaştere. Am avut ghinionul sau norocul să fiu unul dintre „aleşi". Nimic supraomenesc în asta. Nimic zeiesc ori divin. Un om cu nişte informaţii primite de la veghetorii invizibili ai omenirii. Pare stience fiction dar nu e. E o realitate pe care trebuie s-o acceptăm ca şi pe multe altele, deoarece, în curând, veghetorii vor deveni vizibili. Adică, vor coborî pe Pământ să impună ordinea extraterestră. De această intervenţie extraterestră se tem adversarii noştri. Ştiu căr în faţa veghetorilor, puterea lor bazată pe avere, informaţii, armate, clienţi politici nu va însemna nimic. Vor ajunge simpli cetăţeni ai Terrei, la fel cu orice boschetar. Poate şi mai rău.

Cam astea-s limitele în care se desfăşoară confruntarea planetară. Oamenii neimplicaţi în ea cred că-i loveşte soarta, că-i bate Dumnezeu, deşi majoritatea necazurilor de trag de la „zeii" sionişti cibernetici. Lăcomia şi dorinţa de putere i-am mânat pe sionişti să imagineze şi să pună în practică un sistem de manipulare a minţilor omeneşti la nivel planetar. Desigur, trebuşoara asta1 murdară a fost descoperită şi de unii pământeni, cum ar fi americanii, ruşii, chinezii. Toţi au tăcut ca porcu'n păpuşoi. Fiecare mare putere se zbate să ajungă prima în Cer, să-l dea jos pe Dumnezeu şi să-l înlocuiască cu aparatele lor de condiţionat creiere omeneşti. Vă daţi seama ce tentaţie? Să ajungi stăpânul lumii, să dirijezi activitatea omenirii prin gânduri implantate în creierele conducătorilor de state şi organizaţii? Şi asta pare sdence fiction dar nu este. Telepatia în diferitele ei formei plus aparate cibernetice psihotronice, imitând relativ corect creierul, au rezolvat problema condiţionării parţiale a creierelor şi dirijării comportamentelor omeneşti. Au

rezolvat şi altele, care ne lovesc din toate părţile, cum ar fi determinarea ploii sau secetei, stârnirea furtunilor şi cutremurelor. Când văd amărâţi din neamul meu apelând la paparude şi la icoane făcătoare de minuni, mă simt foarte prost. „Zeii" ciberneticieni râd de noi de-i dor burţile. De asta m-am înrăit aşa de mult. Ori îi terminăm definitiv, ori ne termină. Cale de mijloc nu există.

Mai mult de un secol, am fost în inferioritate. N-aveam bani, n-aveam informaţii, n-aveam nici măcar conducători români de partea noastră. Luptam cu inamici superiori, din dorinţa de a ne simţi liberi. Desigur, nu luptam eu, ci predecesorii mei, eroi necunoscuţi ai acestei ţări. În urmă cu vreo cinci decenii, când eu încă nu văzusem lumina zilei, ne-a pus Dumnezeu mâna-n cap: primul comando de nave extraterestre şi-a oprit privirea pe România. Nu pentru că avem femei frumoase, căci şi alte lor sunt grozave. Nici pentru că avem vinuri dintre cele mai parfumate, căci ei nu beau alcool, spre a nu-şi altera activitatea psihică. Nici pentru faptul că un mistic indian, Sundar Singh, a spus că aici va fi centrul lumii. Extratereştrii ştiu prea bine cum stă amăgeala cu Ierusalimul şi religiile. S-au oprit deasupra României dintr-o cauză pragmatică: sub munţii noştri e un oraş ascuns, folosit de o altă grupare extraterestră, în urmă cu câteva zeci de mii de ani. În acest oraş, sunt informaţii, materiale şi aparate pe care noi nu le înţelegem dar de care Alianţa Intergalactică a Civilizaţiilor de tip Uman are nevoie. Cât de întinsă e Alianţa în Universul cunoscut? Nu ştiu. Câte populaţii de pe câte planete ale câtor stele cuprinde Umanitatea Galactică? Iar nu ştiu. Am aflat foarte puţine informaţii despre extratereştri, deoarece diferenţa de cunoaştere dintre noi şi ei este cam ca între noi şi maimuţe.

Dacă aţi înţeles bine ce căutăm noi în Elveţia, e-n regulă. Căutăm o centrală de război psihologico-cibernetic a sioniştilor. Eu am localizat-o, prin salt în spaţiu. E într-un mic orăşel din sud-estul Luzemului. Un orăşel de munte, creat artificial, în jurul unei făbricuţe de piese electronice.

Zece contraspioni din zece ar putea jura cu mâna pe inimă şi conştiinţa curată că tipii care lucrează acolo sunt chiar electronişti. N-ar greşi prea tare. Q parte importantă a fabricii lucrează pentru acoperire. Adică, produce într-adevăr piese electronice, pe care le livrează firmelor de specialitate. În faţa statului elveţian, afacerea e perfect curată. Fiscul e mulţumit, căci indivizii plătesc impozitele cât de poate de corect. Poliţia nu-şi bagă nasul în afacere, deoarece e mică, productivă şi nu generează niciun fel de scandal. Ceea ce n-a băgat de seamă poliţia şi contraspionajul elveţian e faptul că proprietarul n-a fost dintotdeauna cetăţean al acestei ţări iar persoanele care lucrează în fabrică sunt prea puţin băştinaşe. Din datele furnizate de rezidenţa germană care ne ajută în această operaţiune, cam o treime din lucrători sunt din orăşel iar ceilalţi, din alte cantoane sau din străinătate. Aceste informaţii îmi spun clar că, în spatele afacerii, se ascunde exact ce urmărim noi: o centrală de acoperire a specialiştilot în război psihocibernetic. Cât de puternică e? Vom vedea la faţa locului. Şi asta, destul de curând, căci deja trecem graniţa dintre Austria şi Elveţia.

Bălaiul e la volan, fredonând una din melodiile preferate:

H-auzit-aţi de-un bărbatu.
De Neluţu Virusatu.
Lung în clonţu, mare-n statu'
De-mi vrăjea electoratu'?

Lipoveanul imită la perfecţie lălăiala ţigănească specifică lăutarilor de mahala:

Era Nelu un viteaz D'al cu mucii pe obraz.
Bea pălincă, halea praz şi-i făcea lu' Ţap necaz.
Însă Ţapu' ce-mi făcea?
Scotea bani din teşcherea.
Mercenarii de-i năimea şi din gură le zicea:
Mergeţi, voi, în lung şi-n latu.
Să-l găbjiţi pe Virusatu'
Că visează, tu-l în dane!
Să mă bage la pripoane.

Lângă el, Iliuţă Orozan ronţăie bomboane şi ascultă zâmbind. În spatele său, Cernescu, înţolit ca un prosper om de afaceri, priveşte atent pe geamul maşinii. Nu e interesat de balada lui Nelu Virusatu'. Mai mult ca sigur, a prins-o în primă audiţie, căci e preferatul lipoveanului.

Mercenaru' se topea.
Mergea, neică şi mergea.
Până-n Franţa ajungea şi la Costea se oprea.
Se uita, se benocla.
Din priviri îl cântărea.
Scotea banii şi plătea.
Apoi iute-l lămurea:
Ţapu' dă parai vârtos.
Dacă-l bagi pe Nelu-n gros.
Ce zici, jidove, te prinzi Pe Neluţu să mi-l vinzi?
Jidovu' rânjea parşiv:
Nelu e un goim naiv.
L-am băgat într-un rahat.
De-o să iasă şifonat.
Fără de electorat.
Fără bani şi fără sfat.
De plăteşti amu, pe loc.
Îţi arunc jăndarii-n joc!
Mare eşti! se minuna Mercenaru' şi plătea.
Ai relaţii peste tot.
Te ajută Sabaot?
Aş! rumân neinstruit.
De Mosad n-ai auzit?
Ş, i pe Clinton l-a belit.
Da' pe-un goim nenorocit?
Nelu-i ca şi terminat.
Dă paraiu' şi-ai plecat!
Până mâine, către zori.
Voi trimite procurori.

Profitând de-o pauză în lălăiala Bălaiului, Cernescu observă:

— Flăcăii din masonerii se cotonogesc cu sârg, pentru fotoliul din Cotroceni. Pun pariu că nu-l înşfacă

niciunul din ei!

— Pe cine vrei să jumuleşti, ţâcă? se zborşeşte lipoveanul. Adică eu nu ştiu că Varain a aruncat o privire în viitor şi-a citit cum va fi la iarnă?

— Şi cum va fi? se interesează matrozul pe un ton nevinovat.

— Scapă cine poate. O răsturnare de proporţii.

— Iar noi vom fi acolo, să le fracturăm ţurloaiele. Şi să le cântăm prohodu'.

— Aha! aprobă lipoveanul satisfăcut la gândul unei cotonogeli straşnice. Parcă văd coru' plângăcioşilor interpretând opereta *lăsaţi-mă să fug*! Şi noi nu-i vom lăsa să fugă în afara razei pistoalelor mitralieră.

— Te şi vezi, lipa, în mijlocul încăierării, intervin eu. Păstrează-ţi energie pentru sionişti! Acuşica dai nas în nas cu ei!

— Şi ce, crezi că mi-e târşă? Le suflu-n lumânări, parastasu' mamii lor de criminali! Când văd ce jale au făcut din România, îmi vine să-i strâng de gât unul câte unul. Da' nu ştiu cu cin să încep. De-aia cânt. Să uit că ar trebui să pun. mâna pe „tlarinet" şi să nu mă opresc din doină până ce nu văd toţi „spectatorii la pământ.

— Calm, lipa, calm! Nu mai ai mult şi vei vedea ce nici n-ai visat să vezi.

— Ce, ţâcă? Extratereştrii coborând din străchinoaiele lor

zburătoare? Când mă pilesc mangă, îi văd şi eu. Da' ce folos? Când mă trezesc, constat că tot pe noi cade cârca.

— Ei, lasă şi tu! Ai uitat că-n deşertul australian era să dăm ortu'? Dacă nu veneau alcorii, rămânea Marieta orfănică. Nu mult timp, însă. La picioarele ei şi la „prova" din dotare, o înfia alt fraier.

— Adică, eu sunt fraieru', piciule?

— Da' cine plângea cu lacrimi cât mărgelele de la gâtul coanei Zoiţa, când s-a evaporat mândra?

Lipoveanul nu răspunde imediat. Îşi rememorează scena şi propune, împăciuitor:

— Să uităm de dame, piciule! Unde zici să tre' să oprim. Scot harta şi calculez distanţa. Să tot fie vreo zece – cincisprezece kilometri până la punctul în care ne aşteaptă neamţii. Afară s-a lăsat seara. Bate către noapte. Numai bine pentru ce plănuim noi. Dacă toate merg cum trebuie, lovim şi-o ştergem peste, graniţă, înainte de a se lumina. Cum spun englezii, a *hit and run afair*.

— Bagă gaz! îl îndemn eu. Mai avem.

Bălaiul apasă pedala de acceleraţie. Orozan continuă să ronţăie bomboane. Din când în când, aruncă o privire pe ecranul unei jucării tehnice, cam cât o valiză diplomat. Verifică pe un ecran dacă suntem mirosiţi. Ştim că vom fi urmăriţi, cu siguranţă, însă aceasta este meseria noastră. Nu ne ferim de capcane. Cum zărim una, intrăm în ea, identificăm proprietarul şi-o distrugem. Cu proprietar cu tot. Desigur, nu intrăm ca berbecii la tăiere. Ne calculăm şansele şi, dacă nu le avem, le creăm. În direcţia asta, a creării şanselor din nimic, suntem aşi. Nevoia ne-a învăţat să ne batem din orice poziţie, cu orice adversar. Nu prea ne iubeşte multă lume pe planeta asta, în ciuda faptului că noi iubim destui.

Intersecţia marcată pe hartă se arată la orizont. Slab luminată de o lampă chioară. Observ dintr-o privire TIR-ul cu inscripţia firmei de electronică şi-l sfătuiesc pe Bălai:

— Dacă vrei să capeţi ceva bun, opreşti lângă TIR.

— Fără poveşti de adormit copii, ţâcă! Nemţii n-au nimic bun pentru mine. Arsenalul e colea, sub banchetă.

Cât sunt eu de Varain, casc gura ca în faţa doamnei stomatologe. Zbanghiul meu amic a trecut înarmat până-n măsele prin patru frontiere. Şi încă fără să-mi spună ceva, să-l acopăr cu vreo pasă de adormit conştiinţa caraliilor de frontieră. *Ăsta e Bălaiul*, oftez eu. *Într-o zi îmi va face una atât de boacănă, încât va declanşa al patrulea război mondial*.

Tragem alături de germani. Mayer, îmbrăcat în salopeta cu însemnele companiei *Schwartz Electronic Group* a coborât deja. Cred că l-a dezbrăcat pe şoferul care, în mod obişnuit, face aprovizionarea şi livrează

marfa. În umbra sa, Egon, spionul fantomă, aşteaptă tăcut. Sar din autoturism şi-i îmbrăţişez. Luptăm împreună de mai mult de zece ani, de la rănirea Bătrânului şef al Octogonului. Egon mă trage de-o parte şi-mi şopteşte:

— Pradă mare, Varain. Aici e centrala de control a aparatelor de condiţionat psihic. Sunt instalate pe sateliţi controlaţi din această centrală. Jumătate din omenire va răsufla uşurată, mâine dimineaţă.

— Eşti sigur?

Bătrânul spion fantomă începe să râdă. Un râs scurt, sacadat, care-mi aminteşte de prima noastră întâlnire.

Atunci m-a uimit cu capacitatea sa stranie de a apărea şi dispărea la comandă, ca o fantomă. În Octogon, ne-am învăţat să facem salturi în timp şi spaţiu, să dispărem din calea adversarilor dar nu aşa, în stil hocus-pocus. Râsul său îmi spune că a tras deja o raită prin hardughia sioniştilor.

— Bine! aprob eu. Intrăm amândoi.

— Ca-n vremurile bune, Varain.

Ne întoarcem în grup. Bălaiul a strecurat maşina noastră în pădure. Se întoarce cu arsenalul său, într-o torbă lungă şi grea. Şi-a luat muniţie dă război, pentru asediu, nu pentru un *hit*. Iliuţă Orozan ajutat de Cernescu, îşi urcă aparatele în TIR. Din treacăt, îl întreb:

— Au dat vreun semn că îi interesăm?

— Şi încă cum! mă asigură el. De cum am trecut frontiera. Câţiva sateliţi sunt cu ochii pe noi. Mă şi întreb de ce n-au dat alarmă.

— Pentru că suntem deştepţi, îi răspund eu. Am ales o zi în care garda e formată din localnici. Bătrânele cutre nu-şi permit să-i deconspire partea secretă a afacerii. Se tem de presării elvenţieni la fel de mult ca şi noi.

— Deştept lucrat! apreciază el laconic.

Sigur că-i deştept lucrat. Nu ne lansăm niciodată într-un raid fără a face un plan minuţios. N-ar strica românilor să înveţe de la noi cum se planifică o treabă. Şi cum se duce la bun sfârşit, indiferent de greutăţi. Din păcate, nu suntem noi cei care să-i instruiască. Ca atare,

românii lucrează cam alandala şi obţin rezultate pe sponci. Într-o zi, după ce confruntarea planetară se va sfârşi, voi ieşi pe un post de televiziune şi le voi explica avantajele planificării ştiinţifice. Poate se vor găsi câţiva mai puţini „deştepţi care să mă asculte.

Materialul de asalt a fost transferat integral în TIR. Urcăm în spate şi Mayer reface sigiliul. Numai el şi Egon ştiu germana la perfecţie, astfel că pot sta în faţă. Maşina se urneşte greu şi ia drumul în lung. Dacă nimic contra nu apare, în cel mult jumătate de oră, suntem în obiectivul ţintă. Ne pregătim pe tăcute de bătălie. Nu încape îndoială c-o să iasă cu păruială. Cernescu, ca un lord, şi-a pus mănuşi şi-şi verifică arma cu lunetă. Are sarcina să cureţe acoperişul clădirii în care se află centrala. Va face-o cu meticulozitatea specifică contraspailor. A lucrat în branşa asta mulţi ani şi a păcălit mii de inamici. Are o moacă mult prea nevinovată pentru o meserie atât de perversă. Bălaiul şi-a întins armamentul pe jos şi-l încarcă. Şi-a scos jacheta de turist, lăsând să se vadă o frumoasă vestă antiglonţ, prevăzută cu zeci de buzunare şi alte cusături. Îşi încarcă buzunarele metodic, după carte. Se vede că a calculat locul fiecărei piese. Deja, arată ca un pom de Crăciun. Deşi e cam greu de crezut că vreun creştin şi-ar agăţa în pom grenade, rachete incendiare, încărcături explozive şi alte piese de muniţie. La şold, îi atârna faimosul „tun”, o jucărie de care nu se desparte niciodată. E confecţionată artizanal, de un meşter suedez. În aparenţă, e un pistol de calibru 9. În realitate, funcţionează ca un pistol-mitrâlieră. De regulă, Bălaiul – îl încarcă cu gloanţe crestate şi explozive. Când trage, face găuri cât pumnul. Se vede că n-a auzit de convenţiile internaţionale privind armamente interzise. Şi dacă o fi auzit, îl doare-n cot. Convenţiile alea nu ne-au apărat niciodată.

Iliută Orozan şi-a făcut inventarul. E satisfăcut. În

premieră mondială, va testa pe spatele guzganilor o sculă radiantă. Care cum intră în raza ei, magiun ajunge. îl poţi pune pe pâine sau îl poţi călca în picioare. Alt

armanent nu foloseşte. Oricum, are de cărat geanta-radar cu care urmăreşte sateliţii aţintiţi asupra noastră. Îi simt radiind dar cu atât rămân. Toţi suntem ecranaţi împotriva radiaţiilor psihotronice ale adversarilor. Ca să învăţăm treaba asta, apărarea de radiaţii inteligente, care pătrund în creier când ţi-e lumea mai dragă, ne-au trebuit nişte ani. Am învăţat, însă, dovedind încă odată că Dumnezeu-Creatorul e mai deştept decât spiritul negativ al unor pământeni. În concret, nicio sculă de condiţionare psihică nu depăşeşte capacitatea de apărare a creierului omenesc. Sateliţii bâzâie ca nişte bondari, semn că au ridicat frecvenţa de bombardare. Bălaiul se scarpină şi mă întreabă.

— Ne-au ginit, piciule?

— Ne-au confirm eu. Dar nu vor mişca înainte de a ajunge la contact direct.

Şi ce pl „a mă-sii fac? Bombardează cu purici?

— Te mănâncă? îl întreb eu înţelegător.

— Şi-ncă cum! Nici în puşcăriile harapilor nu era aşa de rău.

— Rabdă, lipa! Bine că nu te-a lovit în devlă!

— Născătoarea mamii lor de bagabonţi! Cum pun mâna pe ei, îi arunc în faţa sculei cu pricina. Să se scarpine până ce şi-or da duhul.

— Sst!

TIR-ul a redus viteza. Ne apropiem de intrare. Ne cuminţim şi ascultăm schimbul de replici între paznicii de la intrarea în incintă şi nemţii noştri. Îi simţim cum verifică sigiliile. Pentru orice eventualitate, mă pregătesc să-i descânt. Adică, să-i adorm. Nu e cazul. Auzim cum se trage poarta şi maşina îşi reia înaintarea. Face o curbă, apoi auzim voci. Garda de la intrarea în depozit e nemulţumită de apariţia neplanificată a transportului. Nu pentru mult timp. O vom „mulţumi” noi. Se lasă tăcere, semn că Egon a transformat nemulţumitul într-un fericit care face nani., visând cârnaţi, bere şi gagici cu fuste înfoiate, scurte, cât să li se vadă bikinii. Deschidem şi coborâm în aerul răcoros al nopţii clare de iunie.

Clădirea e luminată *a giorno*. Numai la parter se lucrează, cele două etaje sunt întunecate. Pe acoperiş, muşterii lui Cernescu, cu armele în badulieră, ascunşi după coşuri. Patru în total. Matrozul montează surdina pe puşcă, să-şi facă numărul. Noi ne ţinem în umbra camionului, să nu trezim suspiciuni. Un scurt sfat şi trecem la treabă.

De oameni care merg pe apă şi prin aer aţi auzit în legende. Noi, eu şi Egon, ştim să mergem şi prin pământ. Nu săpând galerii, precum cârtiţele, ci trecând prin structuri, dematerializaţi. Când ne materializăm în faţa adversarilor, aceştia trăiesc surprize dintre cele mai neplăcute. Dacă mai apucă să le trăiască. De regulă, nu mai apucă. Aşa procedăm şi acum. Calculăm cam unde ar fi buncărul de sub „nevinovata” uzină şi pornim. Un scurt vâjâit şi mă trezesc într-o lume ca-n filmele din Hollywood. Am nimerit într-o încăpere cu pereţii lambrisaţi cu stejar, cu covoare moi şi groase de-un deget. E în penumbră, luminate de un singur bec de veghe. Nici ţipenie de om prin preajmă. Mă concentrez şi lansez un semnal telepatic către Egon. Aştept câteva secunde şi-l văd apărând direct din perete. Fantoma tot fantomă.

— Ne aşteaptă, mă informează el laconic. Sunt cel puţin două duzini. Numai paranormali. Se cred mari scule sau altceva?

— Să vedem?

Deschidem uşa şi pornim pe un coridor luminat viu. Pereţii sunt din marmură de cea mai bună calitate. Coteţul ăsta n-a fost făcut pentru o zi. Nici în grabă. A fost plănuit să dureze. Şi să adăpostească căpetenii simandicoase. Probabil, dacă n-am fi apărut noi şi alcoorii, ar fi durat câteva decenii. Până ce, conform calculelor, sioniştii ar fi dominat psihic întreaga planetă. Dar cum socoteala din gaşcă nu se potriveşte cu cea de pe planetă…

Aud un vag bâzâit. Înseamnă că trecem pe sub parterul în care muncitorii electronişti lucrează, neştiutori de situaţia reală. Ar fi păcat să moară în încleştare. În orice caz, noi am luat toate măsurile să-i păstrăm în viaţă.

Avem şi aşa destui duşmani. Nu ne mai trebuie şi încurcături cu poliţia elveţiană.

Coridorul se lărgeşte, apoi face un cot. În faţa noastră se deschide o sală largă, cam cât un hangar de avioane sportive. Un sfert din sală este ocupat de un pupitru semicircular, cu zeci de ecrane, urmărite de operatori. În centrul sălii, o grupă de comando, înţolită ca la carte, cu combinezoane negre şi cagule, stau cu degetul pe trăgaci. Au văzut prea multe filme americane dar n-au auzit de noi. Egon a avut dreptate. Sunt vreo treizeci, aşezaţi pe două aripi. Între ei, doi civili îmbrăcaţi în costume de stradă. Le simt nervozitatea dar mă fac că plouă. Sunt musafir, nu se cade să înjur gazdele. Mă opresc şi salut destul de civilizat:

— Eu sunt Varain din România şi am venit să pun capăt măgăriei.

— Te aşteptam, Varain, îmi răspunde tipul mai în vârstă.

E un tip de statură medie, cu părul creţ, grizonant şi privire melancolică. Dacă nu s-ar fi apucat de ucis oameni, ar fi putut scrie poezii sau romanţe. Soarta l-a aruncat însă în tabăra celor răi. Probabil, o învăţat să fie rău, cum eu am învăţat să fiu bun. E o chestie de educaţie. Dacă n-aş şti că afară, pe Pământ, câteva zeci de milioane de oameni delirează cu creierii intoxicaţi de informaţiile lui, aş putea discuta cu el destul de civilizat. Cel de alături, un tip subţire, cu ochelari groşi, de miop, zâmbeşte prosteşte. Poate că e mulţumit de munca sa. Ia un purcoi de bani, fără a-şi pune probleme. Nu e obligat să meargă prin lume, să vadă mulţimile de săraci descurajaţi, dezangâjaţi de la viaţă, în poziţia de morţi-vii.

— Eu te-am invitat, Varain, reia bătrânul. Ştiam că vei primi provocarea. Voi aveţi un acut simţ al onoarei. Asta, în ciuda faptului că nimeni n-a câştigat un sfanţ din onoare.

— Din dezonoare se câştigă frumuşel, bag eu de seamă. Până unde, însă?

— Asta mă întrebam şi eu, Varain. Dar, te rog să mi

scuzi pentru impoliteţe! Eu sunt Schwartz, proprietarul fabricii pe care o vizitezi.

— Interesantă fabrică! joc eu rolul de om de societate.

— Merită, oare, să pierdem timpul cu discuţii sterile?

— Direct la obiect! Grăbit eşti, Varain. Am fost curios să te cunosc. Poate că legendele din jurul tău sunt simple legende.

Nu-i răspund. Îl privesc în ochi. B pregătit pentru o confruntare dar nu cu mine. Îşi pleacă ochii şi continuă:

— Te-am chemat să-ţi arăt că lupta voastră e zadarnică.

— De ce?

f

— Ne puteţi, ucide. Opera noastră va rămâne, însă. Cel puţin câteva generaţii.

— Am mai auzit aria asta. Altceva?

— Ne te baza pe extratereştri, Varain! Sateliţii mei îmi spun că au plecat de câteva săptămâni.

— Au plecat şi vor reveni, îl asigur eu. Au de rezolvat o problemă în estul frontierei galactice.

— Şi voi aţi rămas pe post de vechili, râde el.

În orice caz, din cele citite de mine în creierul său, s-a pregătit să moară demn. Frumos din partea lui! Nu-mi place să ucid oameni care plâng. E scârbos. Îi răspund:

— E înmormântarea voastră. Zamolxe v-a dat un termen de capitulare.

— Nu era de acceptat. Viaţa fără putere nu e viaţă.

Varain. Poate pentru animalele alea din ţara voastră, viaţa fără avere şi putere să însemne ceva. Pentru noi, nu. Noi ne-am născut din neam de stăpâni. Dacă nu putem trăi cum vrem, putem muri.

— Voi aţi ales, îi atrag cu atenţia. Spune de ce m-ai chemat!

— Să-ţi demonstrez că lupta voastră e zadarnică. Am robotizat destule creiere, încât cel puţin două generaţii vor lucra după programul nostru.

Dă să continue dar se opreşte. Un scurt licăr al

privirii îmi spune că a văzut ceva interesant în spatele meu. Nujnă întorc să privesc, deoarece Egon e la post, apărându-mi spatele. Îi zâmbesc şi-i spun:

— Fă cunoştinţă cu amicul meu Bălaiul! Bate cu simţ de răspundere. Poate ţi-a spus Ely.

— Sunteţi nişte brute.

— Ce-aţi făcut voi e mult mai cumplit decât un război mondial, îi replic eu.

Bălaiul şi Orozan s-au apropiat, luând poziţii în stânga şi dreapta mea. Conform planului, Cernescu ţine ariergarda. Schwartz dă să spună ceva, însă ochelaristul de lângă el se bagă în discuţie, cu un soi de bucurie răutăcioasă:

— Cinci sateliţi de-ai noştri se rotesc deasupra României. Am radiat populaţia până-n adâncul creierelor. Nimeni n-o mai scoate din apatie!

Simt cum mi se ridică sângele către cap. Fac un efort să mă stăpânesc. Bălaiul, însă, ridică lansatorul de rachete:

— Bă, labă tristă, dacă mai scoţi un scâncet, zugrăvesc pereţii cu creierii tăi. Artistic, auzi?!

Individul şi-a pierdut elanul. Sch\vartz reia ameninţările voalate:

— Varain, testăm sistemul nostru de aproape cinci decenii. L-am îmbunătăţit mereu. În ultima formulă, nu scapă nimeni, oricât ar fi de rezistent. Rămâne rob întreaga viaţă. Se învârte în cercul nostru de formule.

— Serios? Atunci, de ce să dădea de ceasul morţii ambasadorul SUA, prin televiziunea română, invitând românii să voteze? Doar, conform programului, toţi cobaii români trebuiau să meargă la vot cu grămada, să voteze grupările voastre?!

— Şi dacă n-au votat, au schimbat cu ceva situaţia? Dezangajarea politică e la fel de bună ca şi votul pentru oamenii noştri. Nu avem nevoie de indivizi revoluţionari. Liderii trebuie să asculte ce le spunem noi. Parlamentarii să se certe cât vor, pe teme indicate de noi. Să nu intre pe terenul economic! încolo, pot zburda cât vor.

— Te înşeli, bătrâne nemernic! Aţi reuşit oarecare manipulare dar nu suficientă. Creierele românilor sunt atinse numai superficial. Te temi că vor reacţiona, spărgând sugestiile de subordonare şi neangajare.

— Nu mă tem. Nimeni n-a înfrânt formulele noastre.

— Şi pe mine mă cheamă nimeni? Dar pe cei de lângă mine?

Stă o clipă în cumpănă. Ştie că am dreptate. Replică:

— Să spunem că voi sunteţi excepţia. Chiar dacă aţi lucra zi şi noapte, tot vă ia câteva decenii să îndepărtaţi sugestiile noastre negative din creierele românilor. Le-au însuşit, Varain! Şi le repetă cu un soi de satisfacţie. Îşi spun că sunt hoţi, Iaşi, nemernici, chiulangii, leneşi, dezordonaţi. E un experiment fantastic. O naţiune care a însuşit ura şi dispreţul de sine. Te-am chemat să-l vezi, să-ţi dai cu pumnii în cap. Aceasta este răzbunarea mea, Varain!

— Vax!

Atât îi spun. Cu un profund dispreţ. Să intuiască că nu m-a impresionat faptul că unul sau altul din români şi-a însuşit complexul de inferioritate sugerat de străinii duşmani şi-l răspândesc printre alţi români. Schwartz izbucneşte:

— Varain, dacă rasa mea ar avea o imagine de sine atât de proastă, m-aş sinucide.

— Habar n-am care e rasa ta, Schwartz. Probabil, ticăloşii, dacă aceştia formează o rasă anume. Iar imaginea de sine a rasei mele e problema mea. O rezolvăm noi. Nu: te bucura înainte der a trece hopul! Vom distruge ura şi dispreţul de sine în toţi românii.

— Nici n-o să treci hopul ăla, precizează Bălaiul. Te fac imagine virtuală înainte de a ghici ce intenţionez!

— Şi dacă mă faci, câştigi ceva? Vei rămâne să trăieşti într-o lume anormală. Aşa cum am vrut-o noi. Să nu vă puteţi bucura de nimic.

— S-o crezi tu! îl contrazice Bălaiul, fără a-mi cere aprobare. Eu sunt un fericit. Găsesc oricând o mândră şi-o sticlă de trăscău. Cu tine va fi mai greu, că-ţi umflăm

conturile din bancă. De ce să te mai bucuri?

Schwartz a lăsat morga de mare boss la o parte. Se răsteşte la lipovean, cu furie:

— Nu vei încăpea în lumea viitorului! Normalitatea şi stilul vostru de viaţă vor fi considerate perimate. Vei umbla bezmetic şi străin, fără a înţelege lumea pe care am creat-o noi!

— Uite cine se joacă de-a Dumnezeu! Tu-ţi grijania mă-tii…

Îl opresc, căci e în stare să înceapă tragerea. Nu e încă timpul. Cremene mi-a ordonat să stabilesc cu precizie toate informaţiile de interes operativ. Dacă-l ucide, voi pierde cam multe. Schwartz zâmbeşte sardonic:

— Experimentul făcut în Olanda poate fi extins în întreaga lume, boule! Distrugerea sistemului naţional de valori, semănarea îndoielii, acceptarea imoralităţii ca normală. Terenul din naţiunea voastră e pregătit. Tineretul e în mare parte robit. Al nostru e! Va face ce-am planificat noi. Aceasta e răzbunarea noastră!

— Parcă, spuneai că ai şi tu o rasă, îi amintesc eu. Ai voştri nu vor copia modelul?

— Nu mai are importanţă. Dacă nu suntem noi stăpâni, să fie o junglă întreg Pământul! Să văd ce vor face zeii voştri extratereştri! Căci răul se învaţă de mii de ori mai repede decât binele şi se uită de mii de ori mai greu. Adios!

Chiar crede ce spune. Are un pic de dreptate. Câteva secole de umanizare şi civilizaţie sunt puse în pericol prin acţiunea sioniştilor. Şi asta pentru că le-a trecut prin cap că ar putea domina întreaga omenire. Nişte scrântiţi. îl măsor din priviri, încercând să ghicesc ce mai ascunde. Foarte sigur, nu m-a chemat să-mi spună încotro au direcţionat omenirea. E destul de inteligent încât să priceapă că ştiu fiecare detaliu al planului de dezumanizare.

— Asta e moştenirea pe care ţi-o las, Varain! Am creat genii ale răului, să vă luptaţi cu ele, dacă n-aţi vrut o stăpânire blândă.

— Răul nu produce genii! îl contrazic eu liniştit, în scop de a-l enerva. Cât de inteligent ar fi un om rău, nu se va ridica niciodată măcar la genunchiul unuia bun.

— Şi unde-l vei găsi pe cel bun, Varain? înainte de a dispărea de pe această planetă, am răspândit răul în cele mai cumplite forme. Alcoolici şi drogaţi, homosexuali şi criminali, fanatici mistici şi războinici. Ştim că ne veţi ucide dar răul din oamenii voştri nu-l veţi învinge. Vă va învinge el! Veţi muri de mâinile celor de-o rasă cu voi, mai îndureraţi decât sunt eu acum.

— Poate…

— Nu poate, Varain! Sigur! Se năruie lumea noastră?

Ducă-se! Dar şi a voastră după noi! Am poluat mentalul colectiv al ţării voastre cu tot ce se poate mai rău. Nu se poate să nu rodească.

— O să facă ciuperci, îl persiflează Bălaiul. Iar noi vom face din ele pizza şi ne vom îmbogăţi.

— Râzi, brută, că nu ştii ce spui! Dacă ai avea cunoaşterea lui Varain, te-ai căţăra pe pereţi de disperare.

— Mă caţăr şi fără disperare, îl lămureşte Bălaiul. Când vine soţul pe neanunţate acasă. Riscurile pasiunii, ce vrei?

Schwartz îl priveşte crucit. Încă nu ştie de unde să-l apuce. Nici nu va apuca să afle. Bălaiul profită de situaţie şi-i mai aplică un upercut:

— Românii nu-s tâmpiţi, nenicule! Nici chiar atât de superficiali, cum crezi. Ai vărsat orzu’ pe teren străin. N-o să crească!

— Răul vostru nu se ridică mai sus de mentalul colectiv, îi aplic şi eu o lovitură. De unde ştii, tu, Schwartz, că majoritatea românilor n-au depăşit mentalul colectiv, urcând în Hiperconştiinţă?

Punct lovit. Se uită prostit la mine. Îngaimă dar nu prea sigur de el:

— Ştiaţi şi n-aţi reacţionat.

— Am acţionat, îl lămuresc eu. Dar n-am anunţat la mica publicitate. Ştim să pătrundem în Hiperconştiinţă şi în hiperspaţiu. Dacă vrei să ştii, am aflat şi cum

funcţionează cea mai grozavă sculă din dotarea voastră.

— Cum?! se repede el.

A sperat, totuşi, că marele lor secret nu fusese dezvăluit. De unde să ştie că am avut printre ei un agent? încă din primele zile de experimente, omul nostru ne-a avertizat. Aşa se şi explică faptul că suntem imuni la loviturile lor de graţie – loviturile cibernetico-umane. Îi spun:

— Cunoaştem până unde puteţi lovi. Limita voastră este lovitura cibernetico-umană. O folosiţi numai în cazul liderilor politici şi naţionali. Un creier uman condiţionat de voi, prin creierul artificial de tip calculator, lansează un „glonţ" psihoinformativ asupra victimei. Dacă nu e pregătită, îl încasează, astfel că în creierul ei apare un „cap de pod" prin care transmiteţi următoarele sugestii favorabile vouă. Ce mare sculă?

Mă priveşte ciudat. Se pregăteşte de o scenă grande sau dă în boala lui Calache? repetă.

— Aţi ştiut şi aţi tăcut…

— Io-te la el! se strâmbă Bălaiul. Da' ce ai fi vrut, monşerică? Să-ţi raportăm ţie cu ce dame împărţim pătucurile? Perversule! Poponanxie!

Schwartz continuă să mă privească fix. Prea fix. Cunosc starea. Am trăit-o şi eu. Te simţi stăpân pe tine, cu pământ solid sub picioare. Vine un tip şi-ţi trage preşul. Te trezeşti într-o prelungă, dezumanizată cădere. Nu se mai opreşte, de-ţi vine să urli. În cazul meu, s-a oprit, deoarece m-a prins cineva de păr şi m-a tras afară din groapa fără fund. Sunt curios ce se va întâmpla cu el, acum, că a aflat cruntul adevăr: secretul absolut în materie de manipulat lideri politici e cunoscut de noi. Bălmăjeşte:

— Înseamnă că-l ştiu şi alţii?!

— Încă nu, îi răspund eu serios. Zamolxe ne va spune pe cine şi când să informăm. Psihologii vor avea ceva de muncă să cureţe creierele îmbâcsite cu mizeriile voastre.

Nu foarte mult, însă.

— De ce? se repede el cu-n soi de disperare.

— Hiperconştiinţă, îi silabisesc eu să înţeleagă. De

acolo coboară gândirea logică, realistă, concretă. Nicio informaţie falsă nu-i rezistă.

— Înseamnă că nu mai avem nicio şansă. De ce aţi venit.

Varain?

— Să distrug centrala de condiţionare psihocibernetică. Am fi putut-o bombarda din aer dar ar fi murit oameni nevinovaţi. Şi-am mai venit să spun că operaţia de vărsare de sânge planificată de voi e kaput. *Dacă va curge oleacă de sânge, acela va fi al colaboraţioniştilor voştri*.

Ochii lui Schwartz au prins luciri demente, de sinucigaş:

— Poate veţi reuşi să ne terminaţi, Varain. Războiul pentru nemurire nu s-a terminat însă. Şi s-ar putea să nu-l câştigaţi.

— Îl câştigăm! Sigur!

— Varan, cine te inspiră? Ne-aţi ucis cei mai teribili luptători. Pe Sah Po şi Samporius. Cine te inspiră?

— Dumnezeu.

— Dumnezeu nu există! Noi l-am inventţt.

— Vei afla imediat că există! Şi are reţeta nemuririi.

— Asta am vrut să ştiu!

Clic! Mi-a căzut fisa. Aceasta era informaţia pe care o căutau. Voiau să afle reţeta nemuririi. Noi voiam să ştim cât aflaseră ei. Şi cât de aproape de adevăr ajunseseră. Instinctiv, săgeata spiritului meu îi penetrează creierul până la fund, Schwartz se îndoaie cu mâinile la ochi. Prea târziu, însă. I-am sondat creierul şi-am scos informaţia care mă interesa. Degetul meu gros se ridică încet. Iliuţă Orozan porneşte teleradiantul. Începem să ne retragem cu spatele din faţa ploii de gloanţe. Tunul Bălaiului grohăie o singură dată. Creierul care gândise dominarea psihocibernetică a omenirii se împrăştie pe podeaua de marmură. Nu va afla reţeta nemuririi…

Mi-am extins câmpul energetic, oprind gloanţele. Mercenarii sionişti nu înţeleg ce se petrece. Treaba lor. Bălaiul înarcă incendiare, pe ţeava lansator. Fredonează:

O să facem un foc mic.

Să prăjim nişte şoric…

Numai mic nu e focul care ţâşneşte din lansator. Ca de obicei, lipoveanul a folosit încărcătură dublă.

Orozan plaseaiză cdnştiincios încărcăturile cu exploziv. Ştie el unde. Sub semicercul de pupitre, se află mareje calculator al sioniştilor. Cel mai performant din lume. În stare să imite creierul omenesc în circa 10% din operaţii. Cu el se făceau condiţionările psihice de nivel planetar. Semnalele lui, lansate în spaţiu şi retransmise de sateliţi, atingeau creierele liderilor politici. Operatorii din faţa ecranelor merită să moară în foc. Ştiau exact ce făceau. Ucideau psihic conducătorii lumii. Nu e de mirare că majoritatea se purtau şi încă se poartă ca nişte bestii.

Ne tragem către ieşire, tot cu spatele. Puţini ne mai urmăresc. Bălaiul rade câte un snop la fiecare lovitură. Eu îi adorm. Ştiu că vor muri dar e mai bine să nu moară direct de mâna mea.

O explozie îngrozitoare scutură muntele de sub noi. Tavanul se crapă şi lumina se stinge. Ţâşnim ca din puşcă, către uşa de metal aflată la mai puţin de douăzeci de metri. S-a blocat din cauza pereţilor dărâmaţi. O găurim cu rachete incendiare şi ieşim în curte. Gărzile de la poartă vin către noi. E drept că nu sunt înarmate, căci sunt băştinaşi nevinovaţi. Nici nu ne recunosc… Sărim din fugă în TIR şi demarăm în trombă. Poliţia şi pompierii nu pot întârzia. E bine să nici nu ştie că am fost pe acolo.

În camion, Bălaiul scoate plosca, trage câteva gâturi şi mi-o întinde:

— Bea, piciule! Lacrima secarei. De la noi de-acasă.

Beau un gât, apoi mă întind cu braţul sub cap, să cuget la ciudăţeniile acestei planete. Unii oameni şi-ar dori măcar o casă şi-o masă bună în fiecare zi. Mulţi dintre ei nu le capătă, din cauza proastei întocmiri a societăţii planetare.

În acelaşi timp, „zeii” ăştia ai ciberneticii au visat să domine cu ştiinţa lor toate creierele importante de pe planetă. Boala puterii fără limite i-au costat vieţile. Şi

totuşi, gândesc eu, ce vis scârbos au avut! Să dirijezi comportamentul zilnic a câteva sute de oameni, de la toaletă şi până-n sala de congrese... Ce se va întâmpla, oare, cu oamenii aceia care nu-şi dădeau seama că erau condiţionaţi? Ce vor face când vor citit deciziile antinaţionale sau antiumane luate? Căci, nu mă îndoiesc, gândirea logică din ei se va trezi, îndepărtând emisiunile psihocibernetice negative. Ce vor face, oare?

Glasul meu interior îmi răspunde: *Nu te întreba, Varain*! *Nu le da nicio importanţă*! *Niciun om întreg n-a putut fi condiţionat psihic, dacă n-a suferit de boala puterii şi măririi*! *Mulţi s-au vândut în mod conştient*. Are dreptate îngerul meu veghetor. Câte mizerii şi compromisuri fac oamenii politici pentru a atinge mult râvnitele fotolii. Şi când ajung în ele, câte dureri seamănă în oamenii conduşi... *De-acum încolo, va fi altfel*! decid eu. S-*a terminat cu „zeii" psihocibernetici şi cu marionetele lor politice. Începe epoca omului*.

Vom distruge dispreţul şi ura de sine semănate în români! în locul lor, vom dezvolta sentimente de siguranţă, de respect pentru sine, de înefedere în forţele proprii, curaj şi demnitate.

Am doborât „diavolii" din cer

Nemţii au rămas în urmă, să confuzioneze persoanele interesate de evenimente. În limbaj de specialitate, să dezinformeze poliţia locală, presa şi alte persoane cu nasuri prea lungi şi cu gândire ascuţită.

Astfel de persoane s-ar putea întreba multe lucruri. De exemplu, cum se face că o făbricuţă de piese electronice ascundea două etaje subterane, în care lucrau atâţia oameni? Şi ce lucrau? E suficient ca vreun cibernetician deştept să arunce o privire în resturile centralei distruse de noi, pentru a intui adevărul: de acolo se conduceau sateliţi de spionaj. Aceasta va fi prima presupunere logica. E greu de presupus că vor ghici că sateliţii cu pricina erau folosiţi şi la dirijarea comportamentelor unor lideri robotizaţi. Fără centrala de supraveghere şi control, sateliţii soniştilor se vor pierde în

spaţiu. Nu mai au nicio putere asupra amărâţilor care au avut ghinionul să ajungă marionete politice. Pentru ştiinţa noastră, ar fi bine să recuperăm unul, să-l vedem cum funcţionează. Îmi pun în gând să-l rog pe Zamolxe să trimită o navă alcoră în acest scop. Numai simplul gând îmi aduce în memorie imaginea centralei din Carpaţi. Comandantul expediţiei de salvare a omenirii pământene se află acolo, la pupitrul de comandă:

— Raportează, Varain!

Contactul telepatic s-a stabilit. Răspund scurt:

— Am distrus centrala „zeilor41 cibernetici.

— Ce?

— Centrala de conducere a sateliţilor prin care sioniştii condiţionau liderii politici din întreaga lume.

— Da? Bine! Altceva?

— Am putea recupera un satelit de condiţionare psihică, să vedem cum funcţionează?

— Ştim, Varain. E o sculă destul de primitivă pentru nivelul nostru ştiinţific. Foloseşte principiul pavlovian al condiţionării prin plăcere şi durere. Te deranjează?

— Sigur! E deranjant să ştii că o parte a lumii a fost condusă de lideri condiţionaţi ca nişte şoareci de laborator.

— Dacă n-au gândit logic şi n-au învăţat carte? *Comportamentul uman nu poate fi dirijat, dacă omul posedă un creier bine informat, înzestrat cu o gândire logică şi o voinţă puternică. E în regulă*?

— Da. Mergem să distrugem al doilea obiectiv.

— Bine. Îmi raportezi când termini!

— Am înţeles!

Deschid încet ochii. Cernescu conduce atent, căci nu e un as a volanului. Bălaiul doarme cu gura deschisă, sforăind îngrozitor. Orozan picoteşte cu capul în palme. Sunt obosiţi după noaptea de nesomn. Trebuie, însă, să ieşim din Elveţia înainte să se dea alarma la frontieră. Nu ne plac vameşii prea băgăcioşi. Mai alea cei care ar avea un interes special pentru sculelele Bălaiului şi ale lui Orozan. În situaţii obişnuite, pot acoperi vameşii cu un câmp psihoenergetic prin care să le adorm vigilenţa. Dacă,

însă, ar fi alertaţi să controleze atent străinii, problema s-ar pune în termeni mai delicaţi. Ar trebui să-i trosnesc ca pe duşmani. Să le şterg memoria.

Trecem prin Davos cu zorii în faţă. Oraşul curăţel şi civilizat, cum şi-ar dori fiecare om, se trezeşte la viaţă. *În ţara asta miroase a bani*, constat eu. *Gradul de civilizaţie nu depinde numai de educaţie, ci şi de nivelul de trai*. Educaţia simplă, nesusţinută de putere economică, poate înflăcăra numai idealiştii. Majoritatea oamenilor, însă, nu sunt idealişti. Sunt oameni cu nevoi fireşti de hrană, locuinţă, îmbrăcăminе, posibilităţi de culturalizare şi distracţie. Bogăţia elveţiană, strânsă în mare parte din activitatea bancară, a dezvoltat un patriotism şi-un naţionalism aparte. Chiar dacă au trei origini principale diferite, elveţienii sunt legaţi de interese materiale directe… Asta şi explică de ce, în timpul celui de-al doilea război mondial, s-au pregătit să înfrunte germanii celui de-al treilea Reich. *Conştiinţa faptului că-ţi aperi viaţa tihnită şi îndestulată e ce* mai *sigură „instigare" la naţionalism şi patriotism*. *Dacă românii ar deveni bogaţi în propria ţară, n-ar mai fi nevoie de prea multe lecţii de educaţie patriotică şi naţionalistă*. *Fiecare ar înţelege că trebuie să-şi apere din toate puterile viaţa şi averea împotriva infractorilor şi invadatorilor*. Într-o ţară săracă, însă, e greu să vorbeşti omului de naţionalism şi patriotism. S-ar putea ca vreun desperat de sărăcie să-ţi arunce în obraz: *Ce să apăr, domnule*? *Fumul de pe coş*? *Nici ăla nu-l mai am*.

Am intrat în vamă. Bălaiul se întinde somnoros, scoate paşaportul şi îl întinde funcţionarului. Eu îmi fac datoria de „paranormal". Adică, sugestionez telepatic poliţistul de frontieră să nu ne acorde atenţie. Figura ţine la fix, ca în multe ocazii. Trecem în Austriaşi repetăm procedura. Gata şi asta! Pornim întins către Landeck, cu gând să ajungem la destinaţia finală către prânz. Destinaţia asta îmi place în mod deosebit. E o roşcată cu ochii verzi, cu trup pietros, numai bun de dragoste. Se numeşte Grette şi e rezidenta noastră pentru

supravegherea inamicilor din Ungaria. N-avem nimic împotriva poporului maghiar în ansamblu, între unguri, însă, există nişte otrăvuri anti-româneşti pe care le trosnim din în când. N-am reuşit încă să le distrugem pe toate, deoarece am fost încleştaţi în confruntarea cu sioniştii. În plus, otrăvurile astea sunt aprovizionate periodic de emigraţia maghiară şi de o ramură a masoneriei.

Bălaiul a trecut din nou la volan. Cernescu se cuibăreşte lângă mine şi trece la un program de somn autocomandat. Lipoveanul se interesează şiret:

— Presupun că ne vom opri la Bruck.

— Ai presupus corect, îi răspund eu, pregătit de băşcălie.

— Şi-acolo, continuă lipoveanul, în braţele sau în fustele unei dame de douăzeci şi patru de carate, faimosul Varain va făuri un plan de lichidare a tuturor başibuzucilor care fac pe drăcoşii împotriva României.

— Nu neapărat între fustele ei. Te deranjează că mă simpatizează?

— Deloc, piciule! Poate că mă înţeapă oleacă de gelozie. Individu' ăla cu arcu, Amor sau Cupidon, putea strica o săgeată şi pentru mine.

— Tu te plângi? Dacă ar fi să dăm adunarea generală a tuturor femeilor cunoscute mai îndeaproape de tine, am ocupa o staţiune turistică. Şi tot n-am fi siguri că ar încăpea toate…

— Da' şi câte m-au tras în piept! oftează el prefăcut.

— Cine sare multe garduri…

— Îhî! Dac-o fi să dau în primire, nu-mi pare rău. Am trăit cum mi-a plăcut. Numa' de amărâţii de români îmi pare rău.

— Te cred, lipa. De aceea n-am abandonat lupta.

— Nici nu-i de abandonat. Unii români n-au habar ce-i viaţa. Numai în muncă şi-n necazuri o duc. Şi-s mulţi.

— Asta mă frământă şi pe mine. Privesc la elveţieni şi austrieci. Nu muncesc mai mult decât românii, n-au condiţii geoclimatice mai bune. De unde, atunci, venituri de zeci de ori mai mari pe cap de locuitor?

— Ştii tu, piciule! Din gospodărie chibzuită. Banu' trage la ban şi păduchele, la păduche. Până nu găsim conducători gospodari…

— Asta e, că nu-i găsim. Parcă i-a tras la şablon tanti masoneria. Gândesc în folosul altora. Şi românii suferă.

— Îhî! Slugăresc prin ţări străine. Pe unde şi-a înţărcat dracu' copiii. Strâng bani şi, când vin acasă, în ce să investească? Aproape nimic nu-i sigur. Îşi construiesc câte o hardughie de casă inutilă…

— Siguranţa afacerilor depinde de conducători. De legile date şi de justiţie aplicată.

— D-aia mă mănâncă degetu' să apăs pe trăgaci, piciule. *Numa* 'n *ţara noastră conducătorii au lucrat împotriva celor mulţi. Şi nu de acum. De mult timp*.

— Nu e cazul să apeşi trăgaciul, lipa! E mai bine să-i laşi la judecata Celor nevăzuţi.

— Nu, piciule? Unde erau cei nevăzuţi şi sfinţii din icoane, când ăştia jefuiau ca-n codru? Plecaseră la discotecă?

— Toate la timpul lor, lipa. Întâmplările care zguduie clima mondială râu sunt întâmplări propriu-zise. Cineva le produce şi le aruncă exact unde nu te aştepţi.

— Secete şi furtuni… murmură Bălaiul. Cine o plesni românii în aşa hal?

— Natura revoltată de silnicii. Şi altcineva. Nu Dumnezeu.

— Ciocloveci?

— Nu neapărat ei. Cineva care deţine secretele armei meteo.

— Ce l-aş mai strânge de boaşe, dacă l-aş prinde! După ce că românii sunt jupuiţi la piele, îi mai plesneşte cu secetă şi furtuni, cu inundaţii…

— Aceasta se numeşte determinarea unui comportament, lipa. îl strângi pe om cu uşa până plesneşte. Ştii de ce?

— Să iasă-n stradă?

— Pe acolo. Răbdarea românilor e faimoasă. Şi ei au nevoie de oameni în stradă. Exact ca-n decembrie 1989.

— Dacă ştiam noi cât de prost vor evolua treburile, nu ieşea nimeni în stradă. Garantez!

— Prea târziu!…

Expresia îmi aduce fulgerător în memorie figura Alexandrinei. Însoţită de cântecul ei tragic. Cu adevărat tragic, căci la rădăcina lui se află viaţa ei.

— Hei, piciule! mă trezeşte Bălaiul din reverie. Unde-ai plecat?

— Prin viaţă, recunosc eu cinstit.

— Şi mândra asta, viaţa, ţi-a dat un pupic sau în şut în *penk*?

— Greu de spus, lipa. Multe necazuri mi le-am făcut cu mâna mea. Nu că aş fi vrut neapărat. Aşa am fost educat. Ca şi tine, de altfel.

— Fără regrete pentru trecut, piciule! mă sfătuieşte el. Nu face bine la sufleţel.

— Posezi aşa ceva în dotare?

— Îhî! Da-l ţine ascuns, să nu se prindă gaşperii, să mă pălească peste el.

Îl cred. În ciuda aparenţei de brută, Bălaiul e un suflet mare, omenos. Puţini românіţin la România cum ţine el. A vărsat atât sânge, pe neştiute, pentru naţiunea română, încât ar putea umple o găleată. Îl lasă să-şi vadă de drum şi mă afund în somn comandat. În această direcţie noi, octogonarii, n-avem egal în lume. Instructorii ne-au învăţat să adormim la comandă, prin autosugestie, din necesităţi practice. Când eşti în misiune, dormi puţin, pe apucate. Dacă n-ai avea antrenament, n-ai dormi deloc, căcv datorită surescitării, organismul ar deveni lin pachet de nervi.

În timpul somnului mă urmăreşte un singur vis, Soarele-n zenit, din care coboară o inimă. Una mare, de un roşu aprins, împrăştiind lumină în jur. Când mă trezesc, imaginea inimii aprinse mă urmăreşte încă. Eu nu cred în semne, deoarece maeştrii Octogonului ne-au învăţat că citim viitorul, să aflăm ce înseamnă fiecare premoniţie. Trebuie să fac un salt în timp, să aflu despre ce poate fi vorba. Nu acum, căci ţinta călătoriei noastre, Bruck, se

arată printre colinele înverzite. La volan, lipoveanul cântă cu patos, să nu adoarmă:

Auzit-aţi de-un viteaz.

De-l cu mucii pe obraz?

Bea pălincă, halea praz şi-i făcea lu' Ţap necaz…

— Mai lasă-l în necazul lui! îl îndemn eu.

— Pe cine, piciule? Pe Nelu? Dacă vrei să ştii, amicu' chiar îmi place. L-aş trage în ţeapă cu mâna mea; da' asta nu cadrează cu educaţia mea de gentleman.

— Ţi-a făcut ţie ceva?

— Mie nu-mi face nimeni vreun rău fără s-o ia-n bot. Da' el a început circu' în care românii au intrat într-o veselie idioată. Ţapu'nu-i decât umbra lui. Şi are o scuză: n-are habar pe ce lume trăieşte. Nelu, însă, e curvă bătrână, hârşită-n rele. Trebuia să cotigească meşteşugit, să mai scape roani de beleală…

— Poate c-o face de-acum încolo?

— Varaine, nu face pe prostu' cu mine! Ştii că ne putem pişa în sondaje. Neluţu nu-i cărţi. Niciunul dintre cei anunţaţi nu-i.

— Aha! A-nţărcat oiţa berileză.

— Exact! Se dărâmă şandramaua hoţilor.

— Ducă-se! Altu' la rând.

Intrăm în oraş şi ne strecurăm pe străduţele aglomerate, pline de turişti. Ajungem în centru, o luăm la dreapta şi începem să urcăm către munte. Mi-am trezit tovarăşii de raid, să se pregătească de reintrat în lumea civilizată şi paşnică. Lipoveanul parchează atent, în faţa hotelului de pe costişă şi anunţă triumfător:

— Am doborât diavolii din Cer! Merit o băută zdravănă şi-o damă focoasă.

— Le meriţi pe deplin, îl asigură Cernescu. Eu plătesc pileala, matale culegi zuza.

— Eşti un tip giopsi. Bag seama că ţii la mine. O să te scriu în testament.

Intrăm în holul răcoros şi ne înfigem în recepţie. Căpătăm două camere şi pornim după hamal, ca nişte turişti cuminţi. Abia după ce mă aranjez, scot celularul şi

formez numărul rezidentei noastre. Răspunde greu, cu voce profesională, obosită. Probabil, e foarte ocupată. N-am nicio reţinere faţă de contraspaii austrieci, căci nu vom da nicio lovitură pe teritoriul lor. Ca atare, îi şoptesc:

— Iubire, dacă ţi-e dor de-un tip numit Varain, să ştii că sunt în camera 28.

— Varain?! murmură ea neîncrezătoare.

— Eu, în came, oase şi jeg. Tocmai mă pregătesc să dau jegul jos. Restul îţi aparţine.

Matrozul mă ascultă zâmbind. Cunoaşte suficientă germană să înţeleagă că e cazul să viziteze oraşul, să tragă o beţie, să facă orice altceva. Nu spune nimic. Îşi numără banii, îi pune în buzunarul de la piept, îşi verifică ţinuta de lord în oglindă şi se pregăteşte să iasă.

— Poţi reveni când vrei, îl atenţionez eu. Nu voi rămâne aici.

Ridică sprâncenele a mirare. Îi explic:

— Merg la Grette să analizeze situaţia. Nu-s chiar atât de prefăcut încât să-ţi spun că vom discuta numai despre meserie.

— E treaba ta, vere! Nu vii deloc la noapte?

— Deloc. Aveţi liber până mâine către seară. O adevărată vacanţă.

— Eşti un domn!

Iese fără alte comentarii. Eu intru în baie, să-mi dau barba jos şi mă spăl. Gândul întâlnirii cu Grette îmi dă oarecare fiori. Nu prea mari dar totuşi… *Puştoaica aia cu ochii de smarald m-a trezit la viaţă*, gândesc eu, studiindu-mi figura plină de spumă. Adevărul e că tipu’ din oglindă nu arată rău. Oleacă îmbătrânit de necazuri şi ostenit de efort îndelungat. Încolo, aceeaşi figură dură, sigură de sine, de stăpân care nu va accepta nici mort să devină slugă. Ochii sunt buni, însă. Mă trădează că am rămas încă un pic om. Nu prea mult, să nu ofer adversarilor vreo şansă de a-mi atinge inima.

O aud cum intră, încă din baie. Mă şterg apăsat cu prosopul şi-i strig:

— Vin imediat! Fă-te comodă şi bea ceva! îmi usuc

cât de cât părul şi ies. Chiar că s-a făcut comodă. E goală puşcă. Ba nu. Are un rest de bikini pe ea, cât să-mi pună fantezia la încercare. Stă pe un fotoliu, picior peste picior, cu un pahar într-o mână şi cu o ţigară în cealaltă. Când mă vede ieşind, leapădă paharul şi ţigara, ridicându-se dreaptă.

Hotărât lucru, cea mai frumoasă creaţie a lumii e femeia. Păru-i roşu ca o flacără i-a căzut liber pe umeri şi pe spate. Ochii albaştri deschis, luminoşi mă privesc cercetători. Vrea să se asigure că eu sunt cel dintotdeauna. Buzele pline, largi, de fiară flămândă freamătă uşor! Sânii mari, neobişnuit de mari, deşi sunt naturali, se ţin încă drepţi. Sunt bronzaţi la fel cu restul trupului. Face nudism pe undeva fata, gândesc eu. Ce vorbe să-i njai spun? Distanţa dintre noi dispare fulgerător. O prind în braţe şi-o strâng de-i trosnesc oasele. Îi place deşi o doare. Vrea să simtă puterea bărbătească, să se simtă mică, fragilă şi delicată cum nu este. În realitate, e o femeie statuară. Picioarele ei lungi, musculoase, s-au încolăcit deja în jurul lui. Prosopul mi-a alunecat de pe şolduri. Îi simt trupul cu trupul meu, de sus până jos. i încerc să-i spun ceva de bun venit dar mă muşcă de gură. Adânc, de-mi dă sângele. îl simt sărat pe limbă şi-i răspund la sărutarea pătimaşă, flămândă de fiori. Ne rostogolim direct pe jos, pe mochetă. Profit de faptul că şi-a smuls dinţii din buzele mele, îi prind capul în palme s-o privesc în ochi.

— Ce dor mi-a fost! murmură ea gâfâind. Te-aş rupe în bucăţi. Te-aş lipi de mine să nu mai pleci vreodată. Te-aş face una cu mine.

Nu se preface. O ştiu. Femeia asta m-a iubit de cum m-a văzut. O pasiune inexplicabilă în branşa noastră, unde femeile sunt educate să fie reci. Să domine partenerii. Să-i dezbrace nu numai de haine, ci şi de secrete. La Grettee o patimă obsesivă. O patimă care se transmită în mine ori de câte ori o întâlnesc. E drept că-şi spune cuvântul şi timpul, căci o întâlnesc rar, pe timpul unor misiuni. Niciunul nu simţim nevoia de mai mult. N-am gândit măcar o clipă că

m-aş putea însura cu ea. Nici de partea ei n-am simţit vreun interes pentru o relaţie sigură, stabilă cu mine. Îi place patima asta care creşte uşor, pe nesimţite, ajungând un vulcan. Atunci se face cumva să ne întâlnim. Şi vulcanul explodează, aruncându-ne într-un vârtje de trăiri greu de descris.

M-am ridicat deasupra ei şi-i mângâi uşor sânii mari. Simt pentru ei o atracţie stranie. De când am văzut-o, în urmă cu câţiva ani, am simţit acea dorinţă irezistibilă să-i dezgolesc sânii şi să-i mângâi, să-i sărut îndelung.

— Şi mie mi-a fost dor.

— Ştiu. Noi doi suntem legaţi prin patimă. O patimă raţională în felul ei. Ştim ce se poate şi ce nu.

— Acum se poate totul.

Sânul elastic tremură uşor sub buzele mele. Pântecele plat, de sportivă, vibrează. Palma mea lunecă lin, către locul de supreme plăceri. Vârfurile degetelor ating părul creţ, aspru. îl ştiu prea bine. Roşu şi el, la fel cu pletele. Un geamăt uşor se ridică din pieptul ei. Se lasă iubită. Gustă fiecare senzaţie cu ochii închişi, întorşi către centrul fiinţei. O mângâi lent, uşor, să simt cum se ridică toată către culmi. Picioarele s-au desfăcut deja într-un unghi larg, larg, gata să mă primească. Sunt cele mai lungi picioare văzute de mine vreodată. Grette mă depăşeşte cu vreo zece centimetri iar eu am mai mult de unu şi optzeci şi cinci.

Mâinile îi zvâcnesc şi unghiile i se înfig în omoplaţii mei. Ştiu ce înseamnă asta. E timpul să înteţesc ritmul – să trec la fapte. Îi arunc bikinii şi-mi alint faţa de sâni. Unghiile ei pătrund şi mai adânc în muşchii spatelui. Mă încordez de durere şi de plăcere. Mă ridic uşor din mijloc şi simt cum picioarele ei mă cuprind nerăbdătoare, trăgându-mă către trupul ei. Vrea să mă simtă total şi profund. Să smulgă din mine ultimul dram de plăcere, încep s-o pătrund lent, ridicând tensiunea pas cu pas. Picioarele ei s-au întins ca nişte otgoane şi mă trag grăbit către adâncuri. Şi-a înălţat şoldurile un pic, să nu scape nimic, nimic. Începe valsul lent, într-un murmur continuu,

scos de ea. Nu se mai grăbeşte. A atins limita în care se simte zeiţă. Vrea să rămână acolo mult, mult, întreaga viaţă de-ar fi. Ne mişcăm lent, lent, prin vis, mânaţi de patima cărnii încinse. Numai omul e binecuvântat cu astfel de plăceri. Animalele nu simt niciodată ce simţim noi. Lavele e vorba de o scurtă descărcare instinctuală. În exilul pământean, femeia şi bărbatul au primit această mângâiere

— Dragostea.

— Mult! şopteşte ea. Muuult!

Ne potrivim perfect, aşa că va fi cum vrea ea. Mult. Ore în şir. Dorinţa ei trezeşte şi întăreşte dorinţa mea. La rândul meu, îi ridic dorinţa milimetru cu milimetru. Mai sus, mai sus, mai sus… Către înalturi. Valsăm într-o lume fără spaţiu şi fără timp. Numai cu dragoste şi plăcere.

A trecut timpul. Stau întins în pat, cu ochii în tavan, într-o pace adâncă. Uşor ca un fulg şi curat, curat. Aceasta este dragostea adevărată – în care te simţi curat şi om. E total diferită de îmbrăţişările grăbite şi murdare; dictate de instinct. O aud cum fredonează, sub duş, un cântec cunoscut numai de noi doi:

Mă-nveţi iubirea pas cu pas şi mă descânţi şi mă alinţi.

Mă poţi prin ceruri şi mă minţi.

Au câte lecţii au rămas?

Grette nu cunoaşte bine limba română, astfel că îl cântă fermecător de fals:

Femeie umbră de păcat, în sânge-ţi plânge alt bărbat…

Asta e soarta multor femei, cuget eu. Un bărbat le pătrunde adânc, în suflet şi-n sânge. Apoi, îl pierd, din greşeală sau pentru că aşa vrea soarta. Caută, caută, caută şi nu mai găsesc bărbatul din sânge şi suflet. Îşi târăsc zilele alături de altul, din convenienţă ori din teama de singurătate. Nu sunt niciodată mulţumite de nimic. Mai ales, nu sunt mulţumite de bărbatul de lângă ele. Nici ele nu ştiu de ce sunt nemulţumite. Şi aşa trec zilele. Amare şi goale şi triste…

Grette se întoarce. Maiestuoasă ca o zeiţă nordică, înaltă, statuară, mândră. Se întinde alături de mine şi spune simplu:

— Tu eşti bărbatul meu. Singurul pe care-l simt bărbat.

— Mulţumesc, prinţeso!

Mă ridic să plec în baie. Palma ei rece şi udă mi se înfige în piept:

— N-am glumit deloc. Nu-ţi cer nimic. Am vrut numai să ştii. Eşti bărbatul.

9 9

— Crezi că nu ştiam?

Intru sub duşul rece ca gheaţa. Îl simt biciundu-mi nervii încordaţi. Trec pe apă caldă, apoi din nou pe rece. Relaxez muşchii şi sistemul nervos. Voi avea nevoie de ei încă mult timp. Când ies, o găsesc îmbrăcată, gata de plecare. O doamnă superbă, după care ai întoarce capul pe stradă, chiar dacă ai fi regele misoginilor sau gay sadea. Mă opresc în loc şi-o admir în tihnă. Femeia asta e liniştea mea. Şi echilibrul meu. Într-un fel, sunt mândru că, dintre miile de bărbaţi care i-au făcut ori îi fac curte, m-a ales pe mine. Mă aplec, îi iau mâna şi i-o sărut cu respect. Merită.

În timp ce mă îmbrac, ea pregăteşte două pahare cu *whisky on the rocks*. Îmi întinde unul, ia loc pe fotoliu, îşi aprinde o ţigară. Mă aşteaptă să mă echipez complet. Apoi mă întreabă simplu, ca şi cum am face o conversaţie banală:

— Care e misiunea?

Iau o gură din băutură, apoi răspund involuntar, cu expresia Bălaiului:

— Am doborât diavolii din Cer. Acum, îi vom distruge pe cei de pe Pământ

Zâmbeşte şi ochii i se luminează. Aşteaptă explicaţii. Mă aşez în faţa ei, îi iau mâna în palmele mele şi-i explic pe îndelete cum am distrus cea mai monstruoasă invenţie tehnică a secolului nostru: aparatul de condiţionat creiere omeneşti, prin procedee psihocibernetice. Din când în

când, se încruntă. E suficient de cultă să înţeleagă grozăvia pe care au refuzat să o înţeleagă liderii politici alertaţi de

Frăţia Vieţii. O uşoară expresie de oroare se întinde pe figura ei. Abia când termin, se destinde fericită. E. mulţumită de isprava eroului ei.

— Înţelegi, Grette? Omul nostru a alertat omenirea. A explicat cum funcţionează aparatul. A fost considerat *saene fktion*. Cei mai inculţi l-au socotit nebun, a, şopteşte ea gânditoare, trăim între nişte oameni prea superficiali. N-ar fi trebuit să se ajungă până aici.

menirea ar fi trebuit să dea dovadă de mai multă vigilenţă faţă de monştrii setoşi de dominaţie mondială.

— A început, Grette. Am doborât marele monstru. Au rămas monştrii mai mici, răspândiţi pe toată planeta Vă trebuie să-i identificăm unul câte unul. Şi să-i lichidăm.

7 A, ci? întreabă ea un pic îngrijorată la gândul că vom acţiona în imediată vecinătate a locului ei de acoperire.

— Nu! Dincolo de frontieră. În Ungaria.

— Iredentişti?

— Nu. În noile condiţii, iredentiştii latră la Lună. Nu-i ascultă nimeni. Românii de origine ungurească vor pâine, locuinţe, locuri de muncă. Nu mai constituie mase de manevră a extremiştilor. – Atunci?

— Pe teritoriul unguresc, funcţionează mai multe firme de acoperire pentru grupări de război psihologic. Dacă le distrugem, facem un bine şi ungurilor.

— Înseamnă că nu-s oficiale?

— Nu-s. Posibil ca vreun oficial maghiar să fi fost atras în vreuna dar eu nu cunosc.

— Atunci, nu ne interesează…

— Ba da, Grette. Câteva organizaţii de acest tip lucrează direct împotriva românilor. Mai ales, împotriva ardelenilor

— Sigur?

— Absolut sigur! Am infiltrat un agent într-una din ele.

Un secui pur sânge. Ne-a adus informaţii şocante.

— Te mai poate şoca ceva, Varain?

— Pe mine nu. Pentru oamenii de rând ele sunt şocante. Par supranaturale sau supraomeneşti.

— Şi de ce i-aţi lăsat să se dezvolte?

— Dretfe, teşti luptătoare în Frăţia Vieţii. Ştii bine regula: *Ataci direct la vârf*! *Ucizi liderul suprem*! *Destrami organizaţia de sus în jos*! Liderul suprem e mort. L-a ucis Cremene cu mâna lui. Principalii lui sfenici sunt morţi. I-am ucis noi, pe întreaga planetă. Conducerea Frăţiei Morţii e decimată. Au rămas însă structurile inferioare.

— E o muncă de durată.

— Da, pe va lua cam un an. Îi căutăm pe întreaga planetă. Cei de aici ne deranjează cel mai mult. Acţionează diabolic, pe teritoriul românesc. Profită de naivitatea românilor şi-i robesc psihic.

— Robesc psihic?

— Da. Organizaţia pe care trebuie s-o distrugem până în temelii e o fracţiune a masoneriei. Nu-s atât de mistici cum par pentru naivii agenţi ai securităţilor din zonă.

— Ce fac, Varain?

— Au o acoperire parşivă de tot. Paranormală-religioasă. Par nişte loviţi cu leuca-n cap. Poate că cei din structurile inferioare chiar sunt. Cei din conducere, însă, ştiu bine ce fac. Condiţionează psihic prin telepatie de la mică distanţă.

— Aşa? De aceea aţi spus că sunt diavolii de pe Pământ. Mă mir, însă, că au pătruns, la voi.

— De ce te miri?

— Pentru că românii sunt foarte reticenţi la orice ungur. Ca să nu spun că, de regulă, îi resping.

— Nu şi în cazul de faţă. Acoperirea umanitară şi religioasă a atras în plasa lor o mulţime de oameni cumsecade.

— Cum au reuşit, Varain?

Le-au promis puteri supranaturale şi supraomeneşti. Un fel de zei, înţelegi?

— Şi ei au crezut?

— În faţa unor minuni aparente, orice ignorant cedează. În plus, au exploatat cu pricepere dorinţa unor oameni modeşti, fără pregătire intelectuală şi fără intenţii de a munci serios, de a avansa rapid în societate.

— Apartenenţa de o organizaţie secretă „zeiască” râde Grette. Chiar au crezut?

— Au crezut cele, mai mari neghiobii, în contra realităţilor evidente. De exemplu, că se pot încărca cu energii universale, deşi puţină ştiinţă de carte trebuia să-i avertizeze dă bioenergia se obţine din alimentele pe care le consumăm.

— Şi ce e rău în asta?

— Liderii Organizaţiei, specializaţi în dominare psihică, i-au pus să mediteze. Adică, să-şi deschidă psihicul către orice informaţie venită din spaţiu sau din inconştient. Îţi dai seama ce tulburări au produs?

— Am întâlnit câteva cazuri, confirmă ea. Nu-s întregi la minte. Nici dragoste nu fac ca oamenii. O fac prin telefon sau, prin Internet. Au, ajuns într-o fază de nebunie greu de imaginat.

— Perfect! Noi suntem oameni normali pentru că simţim normal, gândim normal, acţionăm normal. I-au păcălit că ei sunt mai ceva, că li s-a „dat un dar” numit paranormal.

T şi ce-i cu darul ăsta?

— Nu e un dar, e un blestem. Toţi care-l primesc suferă psihic. În primul rând, deoarece sunt depersonalizaţi, lipsiţi, treptat, treptat, de conştiinţă şi voinţă omenească. Ajung să repete robotic formele predicatorului care, în fapt, este un hipnotizator versat. Cu timpul, ajung să execute fără şovăire ordinele acestuia. Inclusiv cele telepatice, căci toţi adepţii ajung în puterea telepatică a instructorului.

— Cumplit! şopteşte Grette.

Figura i s-a albit uşor. Semn că e furioasă. Nu suportă ideea că fiinţe umane pot fi tratate astfel.

— Cel mai cumplit nu e contactul telepatic, îi explic

eu. Mai cumplit decât atât e faptul că, prin meditaţie, adepţii intră în contact cu structuri nevii incompatibile cu psihicul omenesc. Ori, în alte cazuri, cu rudimentele de psihic ale vegetalelor şi animalelor. Înţelegi?

— Fiinţa umană aruncat din vârful ierarhiei pământene, către poziţia de animal, vegetal sau materie nevie, sintetizează ea situaţia. Şi ei de ce acceptă?

— Îi droghează, îi hipnotizează sau îi sugestionează prin somn. Acţionează robotic, deşi par oameni la locul lor. De exemplu, unii vizitatori români s-au întors din Ungaria cu păreri clar antiromâneşti. Chiar crezi că au fost convinşi conştient?

— Nu, aşa ceva nu se poate! Oricât de slab ai fi, un rest de conştiinţă îţi dictează să-ţi aperi calitatea de om şi mândriea naţiei tale…”

— Vezi, aici de buba. O parte însemnată dintre ardeleni au fost afectaţi cu virusul „neimplicării”. Sunt pregătiţi să accepte orice, numai să nu piardă nimic material. Desigur, dacă planul creatorilor de roboţi umani va reuşi, vor pierde şi cenuşa din vatră.

— Păcătoasă treabă!

— Este. Robotizatorii au pornit de la mistică. Ştii ce uşor poţi robotiza un mistic.

— Ştiu. Am făcut-o şi eu.

Ochii mi se deschid larg, uimiţi. Minunata Grette nu e chiar novice în treaba pe care i-o explic. Se simte datoare să mă lămurească:

— Înainte de a te cunoaşte, am lucrat în rezidenţa lui Gheorghe Maxim. Acolo am învăţat hipnoza şi condiţionarea prin stimuli religioşi E o metodă josnică dar sigură. De regulă, misticul sau superstiţiosul e sigur Că-i vorbeşte Dmimăzeu, sffiiţii, îngefii, demonii” N-affi întâlnitnici unulr să se întrebe de ce-i vorbeşte tocmai lui şi nu altuia! Orgoliul, ignoranţa şi frica de divinitate fac minuni. Negative, în cazul dat.

Stau şi-o admir, privind prin fumul albăstrui de ţigară. O damă cu figură angelică, nevinovată. Nici n-ai zice c-a făcut praf nişte creiere de adversari, în numele

divinităţii. Presupun că erau nişte ticăloşi, care meritau tratamentul. N-aş vrea să cred că fermecătoarea Grette, femeia care mă întregeşte ca bărbat, are păcate pe conştiinţă.

— Deci ştii, îi spun eu, că *hipnotizatorul se erijează în divinitate şi discută cu hipnotizatul de pe această poziţie. O poate face direct, de la scurtă distanţă. După ce l-a prins în chingi, o face telepatic, de la lungă distanţă*.

— Ţi-am spus, Varain. Cunosc metoda de manipulare psihotelepatică la perfecţie. A fost pregătită de adversari pentru minunile de la sfârşit de secol şi mileniu. De acolo, l-am furat noi. L-am furat eu, ca să fiu precisă.

— Bravo! Omenirea civilizată îţi datorează o medalie şi o pensie.

— Nu-mi trebuie! Nu vreau să apuc pensia. Iar cu medalia ce să fac? Eu am bani cât nici nu visezi. Medaliile satisfac orgoliile celor săraci. Spune ce vrei să facem!

— Pătrundem pe teritoriul unguresc şi ucidem robotizatorii. I-am identificat pe cei care au pătruns pe teritoriul românesc şi au făcut roboţi.

— Dacă nu se poate altfel…

— Nu se poate! Nu putem elibera victimele manipulării telepatice decât prin uciderea tefehipnotizatorilor. Sunt mai mulţi.

— Câţi?

Merg la geanta diplomat, deschid compartimentul secret şi scot lista. E cam lungă dar n-avem încotro. Trebuie să-i ucidem. Câteva mii de români sunt prinşi în mrejele acestor păianjeni otrăvitori.

— Unele victime deţin funcţii în statul român, îi explic eu întinzându-i lista. Comportamentul lor e parţial dirijat. Le-au afectat concepţiile fundamentale de viaţă.

Grette studiază lista şi se încruntă. Cunoaşte câte ceva. Sau pe cineva.

— Au roboţi şi-n UDMR, presupune ea calm. Din cei condiţionaţi cu formule primitive, zodiacale sau semantice.

— Posibil. Unii lideri UDMR au mers de multe ori în Ungaria „la instruire, Robotizarea inconştienţă sunora

dintre ei nu a necesitat cheltuieli speciale.

— Înseamnă că-i susţine cineva cu bani, presupune Grette. Întreţinerea unei astfel de organizaţii costă mult.

— Ştim cine îi întreţine. Un miliardar din diaspora lor. îl ştii şi tu.

— Daaa? înseamnă că războiul psihologic împotriva românilor are ceva vechime.

— Are, confirm eu. A început în urmă cu circa treizeci de ani. S-a dezvoltat pe nesimţite. Aplicaţia din decembrie 1989 a fost considerată o mare victorie.

— A şi fost, constată Grette rece. În zece ani, v-au

5 7

aruncat înapoi cu câteva decenii. Vă trebuie un efort serios şi mulţi bani să reveniţi la normal.

Stau în cumpănă. Să-i spun? Să nu-i spun? îi spun, s-o testez:

— După curăţenia pe care o facem acum, situaţia din România va începe să se îmbunătăţească. Vom băga ceva bani şi vom lua măsuri de a introduce normalitatea.

— Contează şi pe mine! îmi spune ea zâmbind. Asta ai vrut să auzi?

— Da! recunosc eu fără jenă.

— Cât de bine te citesc! Şi nu pentru că aş vrea. Pentru că n-am iubit pe nimeni altcineva. Am cunoscut bărbaţi, fii sigur! De iubit, însă, numai pe unul. Pe tine. Poţi fi mândru!

— Să ştii că sunt!

5

Se ridică de pe fotoliu, se apleacă şi mă sărută:

— O facem, Varaine. Deşi nu-mi place să omor, trebuie să-i lichidăm. Îţi dai seama ce câmp psihoenergetic negativ au întins peste Ardeal?

— Ştiu. Nu e treaba mea. îl vor arde extratereştrii lui Zamolxe. Eu trebuie să elimin unitatea de hipnotizatori acoperiţi. Să ucid demonii deghizaţi în mesageri ai Domnului.

— O facem! Ce-ar fi ca, înainte de aceasta, să mergem să-ţi arăt cum trăiesc eu?

— Ştiu eu?

— O zi de vacanţă nu strică nimănui. Lichidarea mai poate aştepta o zi. Nu moare nimeni din asta.

— Nu moare dar suferă, replic eu cu gândul la câteva persoane studiate de mine, lovite de „paranormalii14 unguri.

— Oricum, nu putem face nimic înainte de a-mi aduna agentura. Doar nu crezi că putem lucra de unii singuri pe atâtea ţinte deodată?

— Mă gândeam să-i luăm unul câte unul.

— Nu se poate. După primele morţi, întreaga poliţie şi securitatea maghiară ar fi cu ochii pe străini. Îi lovim scurt, într-o singură zi! înainte de a pricepe ce se întâmplă cu ei.

— Eşti fantastică! Şi vitează!

— Să ştii că sunt!

Mă îmbrac, îmi iau actele şi banii, s-o urmez. Ies întrebându-mă ce va gândi Cernescu când va găsi patul răvăşit.

Şi am ucis demonii de pe Pământ

9.

E aproape miezul zilei. În camera largă, cu ferestre ecranate, suntem exact zece oameni. Patru români, Grette şi cinci luptători de-ai ei. Studiem planul Budapestei, în căutarea ţintelor noastre. Informaţiile mele au fost destul de subţirele. În timpul nopţii, însă, agenţii infiltraţi de Grette pe teritoriul maghiar au făcut minuni. Aceasta este încă o specialitate a noastră, a spionilor neconvenţionali – ştim să facem minuni. Acolo unde omul obişnuit spune *Nu se poate*! noi nu spunem nimic, ci calculăm cum se poate rezolva problema. De regulă, găsim soluţii chiar şi pentru probleme aparent de neatins de spiritul uman. Nu pentru că am fi făcuţi din alt aluat decât oamenii obişnuiţi. Cauza trebuie căutată în regulă de aur pe care maeştrii Octogonului, ne-au înfipt-o în creiere: *Fiecare om poate face de zeci de ori mai mult decât face în mod obişnuit. Neputinţa omului e o simplă sugestie înscrisă în creierul său. de societate sau de el însuşi. E suficient să distrugi*

circuitul nervos în care e înscrisă şi să sugerezi omului că se poate, ca el să treacă la treabă şi să facă „minuni”. Câteodată, gândesc dacă n-ar fi bine să dezvălui întregii naţiunii române secretele hiperputerii şi transformării omului în supraom. Dacă aş face-o, câteva sute de mii de români ar produce „minuni” economice, scoţând naţiunea din jalnica sărăcie în care au adus-o incompetenţii şi corupţii.

Avem toate informaţiile necesare. Adversarii sunt concentraţi în trei grupări principale, în clădiri situate de-o parte şi de alta a Dunării. Va trebui să ne împărţim şi noi forţele. La moment, argumentăm pro şi contra participării rezidentei, Grette, la raid. În principiu, nu are Voie, căci idetitatea ei trebuie să rămână secretă întreaga ei viaţă. E suficient ca un singur inamic să scape, pentru a o deconspira. Duşmanii s-ar da de ceasul morţii s-o identifice şi, probabil, ar reuşi. Ar urma represalii economice, poate şi fizice. Grette nu şi-ar mai putea v îndeplini misiunea ei de proprietară de hotel, cetăţeancă nevinovată a statului austriac. Va trebui s-o retragem pe teritoriul românesc ori s-o trimitem într-o ţară nordică, să i se piardă urma. Cam asta spun eu. Grette, însă, se încăpăţânează să meargă cu noi în misiune. Aţi întâlnit o femeie care să nu-şi atingă scopurile propuse? Eu nu. Când vor, doamnele noastre au o putere de convingere ceva de speriat. Inclusiv asupra unor spai raţionali de tipul meu.

Ne-ăfri hbtăfât Mergem toţi. Cât paşapoarte austriece, să nu ridicăm niciun fel de suspiciuni. Ne vom caza la hoteluri diferite şi vom lua obiectivele în filaj. În momentul când vom fi gata de acţiune – vom comunica telepatic, pentru a nu fi interceptaţi de adversari. Grupele au fost deja stabilite. Eu, Cernescu şi un austriac, Walter, vom ataca centrul „demonilor” adică organizaţia condusă de Erdély.

E o fracţiune desprinsă din Meditaţia Transcendentală. Au furat secretele manipulării psi aduse din India şi Tibet, apoi s-au desprins de „guru” pentru a lucra pe cont propriu. Dacă stăm să analizăm cât de prost

au mers unele lucruri din România, suntem siliţi să recunoaştem că şi-au făcut treaba. Din informaţiile adunate de austrieci, rezultă că inamicii se simt în perfectă siguranţă. Organizaţia lor e. Înscrisă în evidenţele statului maghiar, semn că au ceva conexiuni la vârful ierâhiei politice: Asta explică îi obrăznicia cu care s-au purtat unii lideri maghiari cu; tolomacii de pseudolideri români. Jocul „demonilor”, paranormali va lua însă sfârşit în următoarele zile. După aceasta, voi merge în Transilvania să văd cum se comportă roboţeii psihici creaţi de ei. Pariez că vor. trăi tot soiul, e întâmplări neplăcute. Neplăcute rău de tot. Inclusiv mortale. Scapă numai cei buni şi nevinovaţi.

Grette cu trei luptători austrieci vor lichida grupul lui Borgen. Acesta este un metis austro-maghiar, pregătit cu toate scamatoriile din materie. Joacă de la distamă unii lideri din UDMR. Până acum, i-a manevrat destul de bine. S-au întins în Ardeal ca la ei acasă, jonglând cu naivitatea şi lăcomia unor băştinaşi. Nici setea de putere a unor corcituri inumane n-a fost lăsată mai prejos. Au cumpărat cu ghiotura fraieri, lacomi, doritori de putere. Mai ales din rândul celor care s-au *„săturat de România şi de Miticii de la* Bucureşti Nici mie nu-mi plac toţi Miticii din Bucureştii Pentru ynji4 intre. şi; l – aş învia pe Pţ-ula şi l-aş dota cu păureş de tepp wderne, Jin prel; forjat-Chestia cu România, însă, nu e de joacă. *La rădăcina României moderne zac sufletele martirilor Unirii. Cine atentează la Unire, atentează la sufletul neamului. Şi moare. Sigur*! t.

Ultimul grup, format din Bălaiul, Orozan şi un austriac vor, lichida organizaţia lui Kyurci, o corcitură de origine greu definibilă, aciuată pe teritoriul unguresc în urmă cu vreo trei decenii, când Meditaţia Transeedentală era în mare vogă. Nu prezintă un interes deosebit dar, cine ştie? Ce e sigur, e sigur. Mai sigur decât moarteanu-i nimic. Şi viaţa se apără prin moartea celor care o pun în pericol. În acest caz, nu va fi o confruntare paranormală. Bălaiul va face un foc de tabără cum ştie el, cu rachete incendiare, de nu va lăsa nicio urmă a trecerii lui priobuda”.

Ultimul ordin înainte de plecare a fost clar: neconvenţionali ard complet spiritele celor atacaţi, lipsindu-i de orice posibilitate de reacţie ulterioară. De fapt, acesta este ordinul lui Zamolxe. Noi nu facem decât să-l executăm. Aşa a hotărât comandantul expediţiei extraterestre: rebelii trebuie distruşi complet, să nu rămână din ei măcar un rest de informaţie *psi* care ar putea germina în alte creiere doritoare de dominaţie mondială. Înainte de a urca în maşină, Grette vine foarte senină către mine şi mă sărută zdravăn, de faţă cu toţi. Femeie dintr-o bucată. N-are ce ascunde. Numai mironosiţele cu pretenţii de „cuminţi" îşi ascund atracţia pentru un bărbat. Ne urcăm în maşini şi pornim. Simt lipsa folclorului lipovenesc. Cernescu tace şi cugetă la ale sale. Walter mestecă gumă şi conduce detaşat, de parcă s-ar juca. E un flăcău zdravăn, acoperit ca salvamontist. Nu ştiu încă câte parale face ca spai şi lichidator. Vom vedea curând.

E aproape şapte seara. Pătrundem în oraş şi mergem direct la hotelul stabilit. Nu e cazul să-l ştiţi. V-ar putea crea necazuri. În orice caz, nu e un hotel de lux. E unul în care poţi cumpăra carne vie de la racheţii ucraineni şi ruşi, la preţuri modestei Ungurii au fost scoşi din această piaţă chiar la ei acasă. Au schimbat ocupaţia militară sovietică cu ocupaţia mafiei ruso-ucrainiene. Întreaga Europa de Est merită o baie. E prea jegoasă. Animalele domină oamenii. Desigur, baia trebuie să fie de sânge. Numai aşa ne-am curăţa de pecinginea mafiotă. Ne cazăm fără probleme, într-un apartament cam jerpelit şi destul de scump pentru nivelul său. Nu facem nazuri însă. Teoretic, suntem nişte turişti austrieci veniţi la vânătoare de pipiţe, departe de ochii vigilenţi ai soţiilor. Pentru acoperire, vom cumpăra chiar şi ceva carne vie, deşi acest lucru îmi repugnă.

Un prim semnal telepatic îmi vesteşte că Grette şi ai ei au ajuns pe poziţii. E-n regulă. Cu Bălaiul nu-mi fac griji. La nevoie, va incendia întreaga Budapestă pentru a fi sigur că nu-i scapă ţinta. Ne îmbrăcăm uşor, comod, să nu batem la ochi şi pornim prin or as. Vreau să studiez cu ochii mei

stabilimentul lui Erdély. Îl identificăm cu precizie, după descrierea făcută de agentul austriac şi ne aşezăm la o berărie de vis-à-vis să ne prefacem că bem. În realitate, studiem situaţia operativă. Nu-i dintre cele mai încurajatoare. Clădirea cu un singur etaj face parte dintr-un lanţ întreg, întins pe o mare parte din stradă. Intrarea este asigurată de o poartă din lemn masiv, bătută-n ţinte groase. Din holul de intrare, se desfac două aripi, fiecare cu câte şase camere. Câte trei pe fiecare etaj. În dreapta porţii, o tăblie de alamă anunţă pe cine are chef că înăuntru îţi poţi găsi liniştea sufletească şi alte marafeturi specific religioase. Mă îndoiesc de faptul că un singur păcălit care a trecut de poartă şi-a găsit liniştea dar cine opreşte un individ să şi-o facă cu mâna lui? Trăim într-o lume liberă, în care dictaturile de orice fel sunt interzice. Inclusiv dictatura bunului simţ.

Din informaţiile furnizate de agentul austriac, rezultă că în clădire lucrează vreo douăzeci de persoane. Dacă năvălim peste ei în plină zi, iese un scandal ca-n filmele americane. Traficul e intens, caralii unguri patrulează la vreo sută de metri mai sus, într-o intersecţie unde sunt câteva clădiri de ambasade. Şi-a ales bine locul pramatia. Nu-i poţi lua cu asalt bârlogul fără să-ţi pui întreaga poliţie maghiară în cap. Asta nu dorim noi – întâlniri cu poliţia. Nu că ne-ar fi frică. Nu vrem să ne mânjim mâinile cu sânge nevinovat, al unor indivizi care apără ordinea publică. *Pentru criminali avem dispensă de la Dumnezeu. Nu ştiu ce spun bărboşii de popi, dar eu sunt sigur că nici Dumnezeu tiu iubeşte „zeii" paranormali.* Prea îşi bagă nasurile în treburile Lui. Asta dacă nu-i punem la socoteală pe cei care se cred mai puternici decât Dumnezeu, numai pentru faptul că au schilodit o groază de naivi şi încă n-au încasat-o. O vor încasa. Curând.

— Nu merge ziua iar noaptea nu-i aici, constată Cernescu.

— Mda! Şi nici nu-i putem lua unul câte unul. Ar durai prea mult.

— S-ar prinde şi ar şterge-o.

— V-a trebui, totuşi, să pătrundem la noapte. Să vedem ce mălai vând ăştia.

— E o idee! Cine are informaţia stăpâneşte situaţia.

— Şi cine fabrică o informaţie credibilă poate găbji un adversar suficient de credul.

— A! se lumienază el. E o idee!

— Singura în stare să ne rezolve dilema. Hai la drum!

Pornim prin oraş ca nişte indivizi fără treabă. În gară, deschidem un seif cu cifru şi – ridicăm; bagajul lăsat de oamenii: Grettei. Nu prea voluminos. Două pistoale cu amortizor, muniţia aferentă, câteva grenade incendiare, made in Octogon. Ard şi diamantul. Cernescu şi Walter şi le însuşesc. Eu n-am nevoie de nicio sculă tehnică, întregul meu armament e zidit în fiinţa mea. Eu însumi sunt o armă. O armă a Binelui. La acest gând, un fragment din Mersurile descântate, cu care maeştrii Octogonului ne pregăteau pentru confruntare, îmi răsare în memorie:

„Când fiecare zi e-o luptă

Şi lupta ţine zeci de ani.

Ce faci, viteaz cu spada ruptă, în faţa cruzilor duşmani?

Ce fac? *Aruneprivirea-n slavă.*

j, „—.54 *smulgsecretul cel-temut*

Şi din gândirea mea grozavă îmi fac şi sabie şi scut…

Dacă ar şti oamenii ce forţe nebănuite zac în creierele lor, şi-ar schimba radical viaţa, în câţiva ani. Nu ştiu, fapt pentru care folosesc capetele drept suporturi de pălării şi căciuli. Într-o zi, însă, secretele forţei psihice vor fi dezvăluite public, de vreunul ca mine. Atunci va începe eliberarea întregii omeniri din condiţionările negative. Se va produce saltul către mileniul luminii omeneşti. Înainte de acesta, însă, eu şi oamenii mei trebuie să vânăm „diavolii41 de pe Pământ. Nu mă îndoiesc că sunt câţiva şi-n România. Mai mult ca sigur, după ce terminăm aici, Cremene ne va trimite pe urmele lor. Sau va acţiona într-o manieră mai blândă, organizându-le nişte întâmplări nefericite, din care-şi vor pierde puterile şi vieţile. Să înveţe că nu se pot juca de-a zeii cu vieţile pământenilor

naivi şi ignoranţi. Că nu-L pot provoca pe Dumnezeu la nesfârşitfiră-s-o Mcaiseze; 1 – i

Ne întoarcem la hotel, cu gând să mâncămv când vedem mulţimea pestriţă de curve şi peşti ne trece foamea şi cheful de a intra. Plecăm înapoi prin oraş, în căutarea unei cârciumi mai pe gustul nostru. Găsim una de modă veche, cu specific german. Ne convine. Nimeni nu ne va întreba de sănătate şi preocupări. Ne aşezăm la masa lungă, din blană de stejar şi comandăm pe săturate. Frigărui şi bere, căci nu avem voie de tării. Minţile noastre trebuie să fie tăioase ca briciul. Nu ştim ce surprize ne aşteaptă în cotlonul lui Erdély. O întindem aşa până către miezul nopţii, când credem noi că putem trece la treaba noastră.

Ieşim în stradă şi ne împrăştiem. Numai eu plec direct către ţină. Ceilalţi doi mă contrafilează, pentru orice eventualitate. Din mers, lansez săgeata spiritului către clădire: Aşa-i spun oameniiobişnuiţi, *săgeata spiritului*. În limbaj de specialitate, e vorba de o componentă a psihicului uman, *hiperconştiinţă*. Cu ea poţi face o mulţime de minunăţii, dacă o antrenezi cum trebuie. De exemplu, o poţi lansa în timpul viitor, să vezi cam ce evenimente te aşteaptă. Şi să le eviţi, dacă nu-ţi convin. Mai poţi s-o lansezi în faţa ta, inclusiv prin uşi blindate, să vezi ce se ascunde în spatele acestora. Nu e nimic supranatural sau supraomenesc în toate acestea. Majoritata serviciilor secrete importante, de stat sau particulare, cunosc modul de folosire a hiperconştiinţei.

În cazul dat, „spionul psihoinformativ” mă informează că dincolo de uşa închisă stă de veghe un paznic. Unul singur şi nu prea tare de înger. Nu mă opresc din mers. îl trosnesc cu săgeata spiritului drept în moalele capului… Când vom trece de uşă, vom constata că doarme buştean. Tot din mers, studiez broasca uşii. O văd ca şi cum ar fi în mâna mea. Nu e simplă dar ce re/istă forţei îngerului meu veghetor, *hiperconştiinţă*? O descui din câte a mişcări astfel că, în momentul când ajung în faţa uşii, intru nonşalant, ca la mine acasă. Nici chestia cu deschisul

broaştelor cu mintea nu e mare scofală, deşi tipii de prin bâlciuri şi de la televiziuni fac parale grase cu scamatoria asta. Explicaţia e simplă: psihicul omenesc antrenat poate acţiona asupra materiei nevii ca şi mâna, piciorul ori altă parte a corpului. Adică, poate mişca orice fel de obiecte, înmărmurind asistenţa ignorantă şi superstiţioasă. Telekinezia, însă, explică pe îndelete modul de producere a unor astfel de fenomene. Cine vrea să se convingă, poate atârna de grindă un şirag de pene, asupra căruia să se concentreze câteva minute. Va constata că, fără o pregătire prealabilă şi fără a avea descătuşate marile energii ale creierului, poate mişca penele „din priviri. Asta, ca să se mai vindece de superstiţi. *Şi ca să afle că trăim pe o planetă dominată de legi stricte, în care nimic nu e misterios şi inexplicabil. Numai fantezia oamenilor a creat misterul. Iar ignoranţa, inexplicabilul.*

Colegii de aventură apar unul câte unul. Închidem uşa şi Walter rămâne lângă ea, cu pistolul în mână. Cine are ghinionul să vină va face-o pentru ultima oară. împreună cu Cernescu, pornim către aripa dreaptă, unde ar trebui să fie biroul marelui boss. Merg înainte, căci posed o capacitate mai rar întâlnită printre pământeni: vad pe întuneric. Nu sunt singurul specimen uman înzestrat cu acest dar. Şi nici singura vietate de pe planetă capabilă să vadă prin întuneric mai bine decât s-ar bănui. De exemplu, bufniţele, considerate de germani păsări sacre, străpung întunericul cu privirea lor vioaie. Desigur, eu n-am neamuri printre bufniţe, aşa că nu sunt considerat sacru. Niciun fel de vestitor al marilor schimbări, cum e considerată cucuvaia din Cotroceni. Aceasta nu mă deranjează însă deloc. Mă simt bine aşa cum sunt – om înzestrat cu câteva capacităţi încă inexplicabile de ştiinţele accesibile marelui public. w

Urcăm la etaj şi pătrundem în biroul marelui boss. Dacă pe ăsta pe Erdély, îl doare sufletul de „oiţele din turma sa”, înseamnă că papa se va converti la islamism. Sau îşi va deschide un bordel. Ceea ce eu nu prea cred. Biroul lui Erdély arată foarte elegant. Un lux ţipător. Trag

draperiile şi aprind lumina. Arunc o privire nehotărâtă în jur:

De unde începem, matrozule?

Ştiu eu? Prin filme, podoabele astea mistice au ascunzători prin pereţi. w

Eşti deştept! Ai o cola şi-o paraşută, după ce terminăm treaba.

Îl las la pândă lângă uşă şi iau pereţii la pipăit. Iot cu hiperconştiinţă. Încet, încet, trec de la un perete la altul. Găsesc gaura în zid şi-l anunţ:

Ţi-ai câştigat noaptea de destrăbălare.

Trage yala pe uşa biroului şi vine lângă mine. Dăm deoparte icoana Fecioarei cu pruncul şi descoperim seiful zidit în perete. Mă apuc să-l descânt, în timp ce matrozul mă lămureşte:

— Nu mă interesează paraşutele. Mi-e milă de ele dar unele, zău, sunt nişte veceuri publice.

Ştiam eu că nu va accepta să se destrăbăleze. E un tip cu principii morale mai severe decât mine. În privinţa damelor uşoare, se deosebeşte radical de amicul său, Bălaiul. Deschid seiful şi fac un pas înapoi. Uimit cum nu se mai poate. O grămadă de dolari, mărci germane şi alte valute umplu până la refuz un raft întreg.

— Dacă ştiam că fraiereala mistică produce atâta bănet, mă făceam „guru”. Cu talentele mele, înfiinţam o nouă secta. Şi ajungema miliardar în valută.

— Nu eşti tu escrocu’ ăla! replică Cernescu. Îi umflăm? încă nu. Să nu se prindă potaia. Mâine noapte, însă, să-mi aminteşti sănu-i pârjolesc odată cu „demonul”! Ar fi păcat. Îi putem folosi pentru amărâţii noştri de conaţionali.

— Deschizi un centru de binefacere?

Îl las pe Bălaiul s-o facă. Îţi imaginezi ce va ieşi?

— Sigur! mai bine găseşti altă formulă! Curvele se descurcă şi singure.

Trec la următorul raft. Scot documentele şi le întind pe birou. Toate sunt în limba maghiară dar nici asta nu-i problemă. Bătrânul mag, Demian, o fi greşit faţă de mine

în anumite privinţe, dar chestia cu cititul documentelor în viteză, în orice limbă ar fi scrise, de la el am învăţat-o. Nici asta nu e o scamatorie de bâlci, deşi „paranormalii" veniţi cu mine dinspre fostul imperiu sovietic impresionează mulţimi de gură cască cu el. *Explicaţia e foarte simplă*: *în inconştientul nostru trăieşte un „translator" care înţelege orice limbă din lume*. Dacă faci pace cu el, printr-un antrenament adecvat, înţelegi orice se vorbeşte ori se scrie într-o limbă pe care n-ai învăţat-o niciodată. În cazuri extreme, poţi chiar vorbi în limba respectivă, dar asta are o altă explicaţie. În cazul dat, nu citesc, ci recepţionez conţinutul documentelor din seiful lui Erdély.

Nu ne-am înşelat deloc. Hahalera asta mistică e, de fapt, rezident al unei reţele de spionaj şi diversiune. Acţionează pe întreg teritoriul Ardealului, creându-şi roboţi psihici prin care impune concepţiile sale. Deloc mistice. Toate sunt dezbinătorii. Ca şi stăpânii săi, Erdély e un primitiv, într-o Europă unită, ei visează o Ungarie mare. O s-o vadă printre două degete, arătătorul şi cel mare. Când mi-oi vedea eu ceafa. Şi nici atunci. Îi arăt lui Cernescu harta Ardealului punctată cu zeci de semne:

— Asta trebuie fotografiată. Vom merge acasă şi vom căuts roboţeii sau agenţii lui. Care nu moare, da în patima lui Tremurici.

„Matrozul scoate apa & tul „şittage bâiva" poaţâi… *Cam multe puncte în Ardeal*! gândesc eu. *Ce naiba fac flăcăii cu ochi albaştri*? *Dar blegii de aleşi ai naţiunii*?

Cernescu îşi strânge scula şi rânjeşte rău:

— Înţeleg de ce se purtau mahării unguri atât de obraznic cu liderii români. Şi de ce au preferat întâlnirile în Ardeal. Din punct de vedere al mentalului colectiv, câmpul energetic întins de agenţii lui Erdély deasupra Transilvaniei îi favoriza. Poate de aia sunt ardelenii noştri cam dezangajaţi.

— Nu, poate! Sigur! O lămurim noi şi pe asta. După ce ajungem în ţară. *

Studiez conştiincios document* cu document. Înregistrez în memoria inconştientă tot ce riierită. Găsim şi

câteva fotografii pe care le copiem cu aparatul foto. Indivizii din fotografii, unguri şi români, vor avea nişte zile negre. Pariez că nu vor şti să răspundă la nişte întrebări. Cine nu răspunde pică. Definitiv şi iremediabil. Once and forever matrozul Vem făIut Curăţenie în Ardeal> constată vă77HAM n! ai fă°Ut °dată °ftez eu De ce ™ şi-or fi văzând unu de treaba lor?

u S 5U! nvăâat să le facă atâţi treaba. Iar ei să ia salarii babane, învârtind hârtii.

nirlamenta" tOt C°nătat eu'? tim cum acţionau şi ce – u. După cum vezi, au trecut şi-n Oltenia şi-n

— S-au întins cam mult. De unde bani pentru expansiunea asta economică? Statul maghiar e dator vândut. De unde banii?

— Cemescule, răspunsul nu-ţi place dar îl ştii: de la sionişti. Ăştia au fost mercenarii sioniştilor.

— Speranţele iredentiste ca să-i poată folosi. I-au trimis până-n Basarabia. Şi ăstră s-au dus. Au găsit şi acolo nişte fraieri.

— Sau nişte lacomi, îl completez eu. Ne cărăm?

— Mintenaş!

Pun documentele la loc, închid seiful şi şterg urmele Apoi, îi spun matrozului:

t... – Vei, vedea o mare scamatorie. Învaţ-o că vei avea şi tu nevoie de ea, cândva!

Mă opresc în spatele fotoliului din care Erdély îşi conduce «z.denţa. Privesc f, x la perete. Între perete şi

S")". ™ „de u „şi jumătate. Perfect oereti fm „între2 aP°* încet palmele către

P rete. Între palmele rflele întinse s-a format o sferă transparentă de psihoenergie. Îi dau drumul uşor şi mă conving ca a pătruns în perete.

caniZ" în° ° ™m să eXal „face inamkul Nici camera video nu e mai sigură decât spionul meu.

Matrozul mă priveşte admirativ. Operaţiunea efectuată nu e chiar *science fiction*, cum ar părea.la prima vedere.

Explicaţia ei ştiinţifică e relativ simplă, dacă ştii bine

principiile fundamentale de organizare şi funcţionare a organismului uman, în general şi a psihicului, în special. Gândurile şi sentimentele lansate de creierul fiecărui om, inconştient sau conştient, seamănă cu emisiunea unei staţii radio. Ele au un mesaj înscris pe o undă purtătoare, bioenergetică. Pleacă la întâmplare, în toate direcţiile. Dacă întâlneşte un creier compatibil, se insinuează în inconştientul, acestuia şi zace acolo, neştiută, poate şi întreaga viaţă. Marele şpil e să creezi conştient unda şi mesajul apoi să le trimiţi la ţintă fixă. Asta am făcut eu. Am creat o emisiune psihoenergetică de supraveghere a inamicului. De îndată ce Erdély va pătrunde în încăpere, „spionul" meu îi va intra în creier, astfel că voi şti exact ce face. Şi, la momentul potrivit, îi voi ordona ce să facă. Nu va înţelege ce se întâmplă cu el, chiar dacă va simţi un disconfort psihic. Din studiul materialelor găsite în fişet, rezultă că nu a atins nivelul de pregătire care să-i permită descoperirea adversarului pătruns în creier. Chiar dacă l-ar descoperi, ar trebui să-şi tragă un glonte în cap, căci n-are forţa să mă alunge dintr-un „teritoriui" deja ocupat.

E inuman ce fac, nu? Dar cât de uman a procedat Erdély şi organizaţia sa cu miile de cetăţeni români şi unguri pe care i-au robotizat prin hipnoză şi formule mantrice? *Să nu-mi vorbiţi mie de umanism, în apărarea unor criminali periculoşi*! Cel care vine cu cuţitul către tine să te taie nu e un periculos. E o brută. Periculos e cel care îţi fură dreptul la libera conştiinţă şi voinţă, miorlăind formule religioase ori „paranormale". Aceştia trebuie căutaţi şi lichidaţi până la ultimul, căci nu e crimă mai mare decât să sclavizezi psihic un om. Adică, să-i subordonezi voinţa şi conştiinţa unor ordine pe care i le dai telepatic. Un asemenea robo dirijat telepatic îmbolnăveşte tot în jurul său: membrii d familie, colegii de muncă, vecinii de apartament, tovarăşi de şpriţ. *Zamolxe a decis corect când ne-a ordonat să i ardem spiritele. Eliberarea omenirii din primitivism trebui să înceapă de la psihic către trup. Aceasta presupune cu necesitate uciderea dominatorilor psihici negativi. i* Am terminat.

Coborâm scările şi-l găsim pe Walter aşa cum l-am lăsat: cu pistolul în mână, gata să riposteze în caz de atac. Ieşim unul câte unul, pe uşă, o închid şi îmi frec palmele-Mi le simt urdare de la lucrurile atinse. La prima arteziană, trec pe spaţiul verde, iau apă în pumni şi mă spăl apăsat. Magia primitivă mi-a făcut dintotdeauna scârbă. Ce naiba o fi găsind la ea persoanele care se aruncă cu capul înainte, în mizerie? Dorinţa de putere ocultă? Deseori; afceăstă dorinţa îi distrug-Saiifisbhilodăâc. Câubate, exemplare mai produce rasă umană, zău! *Dacă n-aş fi fost luptător profesionist în slujba vieţii, aş fi refuzat categoric să mă angajez în acest război „zeiesc"*. Mi-aş fi făcut o căsuţă la ţară, cu pomi şi flori în grădină. Aş fi citit toate cărţile care îmi plac. M-aş fi plimbat pe coclauri, cu ochii la minunăţiile acestui Pământ frumos şi bun. Aş fi admirat viaţa aniitială, de la furnica care poartă poveri mai grele decât propriul corp, până la rândunica care săgetează în zboru-i harnic aerul. Seara, aş fi stat pe pământ, cu mâinile sub ceafă, cu privirile pierdute în Cerul înstelat. Cu gândurile trimise către fraţii mei din nevăzut, oameni sau extratereştri, din alte lumi ale Universului. Aş fi trăit în pace. Nu s-a putut, însă. Într-o zi, am fost aruncat în vălmăşagul luptei. A trebuit să lupt pentru viaţa mea şi-a oamenilor nevinovaţi. De atunci, lupt mereu. Probabil, voi lupta întreaga viaţă, căci curăţarea planetei de demoni abia J a început. Legile Octogonului îmi amintesc:

De vrei o viaţă-n libertate şi om să fii cu-adevărat.
Cuprinde sabia, bărbate.
Că nu-i nimic pe neluptat!

Aşa e. Nimic nu se poate obţine fără luptă. Sau, fără un efort serios de gândire, imaginaţie şi creaţie.

Ne adunăm şi luăm un taxi către hotel. Dacă an; merge pe jos, am bate la ochi şi nu e cazul. Acţiunea de lichidare a „diavolilor41 care chinuie câteva mii de români a demarat sigur. Ar fi păcat s-o ratăm din cauza unei neglijenţe. Ajungem cu bine şi ne pregătim de culcare. Un scurt semnal telepatic îmi spune că şi Grette şi-a identificat adversarul. La cât o ştiu eu de ambiţioasă, n-aş

vrea să fiu în pielea lui Borgen şi-a oamenilor săi. Nimeni nu-i poate scăpa din gheare. Le va pune pieile pe băţ şi mi le va aduce plocon iar eu o s-o sărut în faţă. tuturor, căci nici mie nu mi-e ruşine să mă comport firesc.

*

Dimineaţa prevesteşte o zi toridă. Am dormit zdravăn, ca omul fără griji. În meseria noastră, aşa ceva se întâmplă rar. Când se întâmplă, e bine să profiţi, că nu ştii dacă mai prinzi clipe de relaş, să-ţi faci plinul de somn. Cernescu s-a deşteptat şi face gimnastică. Walter bea cafea rece şi fumează. Eu sunt cel mai leneş, după câte se pare. Mă ridic alene şi arunc o privire pe fereastra murdară. Strada e plină. Oamenii foiesc în toate direcţiile, cu treburile lor. Mă concentrez o clipă şi vizualizez biroul lui Erdély. E în regulă, A pătruns în încăpere şi-a înghiţit spionul flieu. Nlai precis, creierui său l-a înghiţit. Verific dacă stratagema mea a prins, comandându-i lui Erdély să se ridice de} a birou şi să privească pe fereastră. O face, ca la comandă verbală. Semn sigur că am intrat în contact telepatic. Unul comandă, altul execută. Dominare psihică. E o răzbunare Celui puternic. Erdély, care sclavizase psihic mii, d oameni a ajuns şi el victimă. Îşi va plăti cu viaţa orgolr1 de „zeu. Mă întorc spre Cernescu şi-l anunţ:

L-am căpăcit. Nu scapă nici cu ordinul Procuraturii

— Ţepuitoruil ţepuit, zâmbeşte el rău. Prea şi-o luaser în cap.

— Da. răspund eu gânditor. Zece ani de jale şi restrişte printre români. Nici în coşmaruri n-am visat aşa ceva.

Partea pioastă că s-au învăţat cu coşmarul

— Crezi?

Dacă nu iuţi, o parte. După ce-i lichidăm pe ăştia, se vor trezi din vis. N-o să le vină să-şi creadă ochilor… Românii nu sunt o naţiune de proşti.

— Nu. nu sunt. Numai un pic naivi. Dar în când se prinde naivul c-a lost tras pe sfoară…

Un scurt semnal telepatic mă vesteşte că Grette are

nevoie de mine. Întrerup conversaţia şi-i răspund. Trebuie să mă vadă neapărat. Aşa susţine ea. Dacă susţine înseamnă că trebuie. Nu-i o gâsculiţă aflată la prima misiune. Scot celularul şi-i formez numărul. Un singur apel şi răspunde. Îi spun scurt, să nu fim interceptaţi:

— În locul ştiut!

Închid şi-i explic lui Walter:

A apărut ceva neprevăzut. Eu plec. Voi îmi acoperiţi spatele! Mă contrafilati!

— OK!

Ne spălăm şi ne echipăm în grabă. Ieşim unul după altul, la câteva minute diferenţă, să nu atragem atenţia Mă asigur că s-au aşezat pe „coada" mea, apoi o iau la pas, ca un om plecat la plimbare. Niciun miligram de adrenalină n-a scăpat în sângele meu, Sunt la fel de calm ca şi înainte de a auzi chemarea. E chestie de antrenament, pe care ar

Iiebui să-l extindem şi la liderii politici. De ce? Deoarece adrenalina îţi poate întuneca judecata raţională. Dacă înveţi să stăpâneşti vărsarea ei în sânge, rămâi calm ca o statuie, oricât de nasoală ar fi situaţia. Şi asta nu e încă nimic. Deştepţii din lumea „democrată" au inventat o sculă psihotronică prin care îţi excită de la distanţă centri nervoşi dintre cei mai diferiţi. Îţi pot produce panică, iritare, enervare, de nu ştii ce te-a apucat. E drept că secretul n-a putut fi păstrat mult timp. Ca orice alt secret dintr-un creier de om, a ajuns în mentalul colectiv, de unde l-au pescuit „nedemocraţii chinezi şi ruşi. Întreaga planetă geme de scule „zeieşti", de-ţi vine să-ţi faci bagajul şi să te muţi pe Marte. Desigur, dacă ştii despre ce e vorba. Cam asta gândesc eu, în timp ce merg la întâlnirea cu şefa rezidenţei de spionaj. împotriva Ungariei. Mai gândesc şi la alte lucruri, dar nu e bine să le cunoaşteţi. V-aţi pune neuronii pe moaţe în mod inutil. Şi v-aţi schimba părerea despre lumea asta frumoasă în care v-aţi născut. În care trebuie să trăiţi vrând-nevrând. În care trebuie să iubiţi, să faceţi copii, să vă bucuraţi de viaţă. *Bucuraţi-vă, oameni buni*! Bine că n-a căzut măgăreaţa pe voi să descâlciţi ce-au încâlcit „magii" lumii!

Grette e îmbrăcată în alb de sus şi până jos. Arată fain şi încă ceva în plus. O doamnă bine, din înalta societate, ieşită la plimbare sau la cumpărături. Aşa ar gândi despre ea zece persoane din zece. Faptul că, de regulă, „cumpără" informaţii e o altă poveste. Aşa cum e o altă poveste faptul că în poşeta ei se odihneşte, gata de acţiune, un pistol calibrul 9 mm. Când intră în acţiune, face găuri de vezi prin om, căci lichidatorii folosesc gloanţe crestate sau explozive.

Mă apropii de ea, îi sărut mâna şi-o iau în dreapta mea. Cu ochii minţii, constat că amicii mei contrafilează ca la regulament. Nu putem fi surprinşi din spate.

— Care-i necazul, fetiţo?

— Borgen nu-i singur. Are o delegaţie de la o societal franceză. Tot paranormali mistici.

Şi?

— Dacă-i lichidăm, iese conflict internaţional. Cercetai de poliţie şi toate celelalte.

— Ce naiba fac ăştia? îmi ies eu din fire.

— Schimb de informaţii. Pun la cale alte opera (1 împotriva altor ţinte umane. După câte am văzut, sun masoni.

— Şi ăştia se cred zei îndreptăţiţi să-şi bată joc de orie naţiune care nu le face pe plac. Lichidaţi-i!

— Oare, e bine? îşi exprimă ea îndoiala.

— Nu numai că e bine. Trebuie! Crezi în Dumnezeu?

Se opreşte şocată de întrebare. Mă priveşte uimită, d parcă aş fi un elefant roz sau altă curiozitate naturală. Nu – vine a crede că superspionul Varain e credincios. Aşa cu un le-au venit a crede psihologilor din Octogon.

— Ce-ţi veni? întrebă ea nedumerită.

— Crezi sau nu crezi? mă încăpăţânez eu să capăt u răspuns clar.

— Tu întrebi? N-am cunoscut alt om cu puteri; superioare ţie. Dacă oamenii ar şti că exişti, te-ar căuta e miile. Să vadă cum treci prin zid, cum dispari prin salt în spaţiu, cum citeşti documente de la distanţă, cum culci» duşmanii cu privirea sau cu pase psi…

— Nu mi-ai răspuns, observ eu impasibil.

— Ceva trebuie să existe, recunoaşte ea şovăielnic.

— Dacă Ceva există deasupra conştiinţelor omeneşti „apoi acel Ceva nu admite ca indivizii ăştia care se cred zei să schilodească milioape de oameni. Să-i ucidă prin înfometare şi lipsă de medicamente. Să le ucidă speranţele.

din suflete. Să-i arunce în ignoranţă. Să-i sperie cu fenomene necunoscute, înfricoşătoare. Să-i trateze» ca pe carne de tun…

— Mă opresc. M-am cam aprins. Îi şoptesc:

— te. rog să mă ierţi!

— Nu e cazul. Ce să fac?, e

— Viaţa se apără prin uciderea celor care o schilodesc; o pun în pericol. Noi suntem oştenii vieţii. Ucide-i!

— În regulă! Mi-ai luat o piatră de pe inimă.

— Mai vrei şi alte argumente, fetiţo? Sioniştii şi slugile lor, masonii, au făcut experienţe pe oameni. Pe mulţi oameni. Majoritatea au murit în chinuri groaznice. Cremene, Bălaiul, eu şi Cernescu suntem supravieţuitorii unui astfel de experiment. De aceea se tem de noi.

— De ce se tem?

— Datorită loviturilor psihotronice la care am rezistat, suntem un soi de mutanţi. Nu ne mai pot atinge cu armele lor. Ştiinţa lor s-a oprit la tălpile noastre.

— Groaznic! N-am ştiut. Cum au putut face acest lucru?

— Prin. trădarea unor lideri români, pe care i-au cumpărat. Ei ştiu că nu suntem eroi de *science fiction*. Că existăm cu adevărat, în carne, oase şi psihic. Numai că psihicul nostru a suferit nişte mutaţii pe care nu le pot controla. Nici măcar instructorii noştri nu şi-au mai putut explica, la un moment dat, fenomenele pe care le produceam.

— Extratereştrii?

— Da, ei au fost. Au intervenit când eram foarte singuri, trădaţi de lideri din neamul nostru, cu spatele la

zid.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Am trecut de frontiera dintre viaţă şi moarte dar ne-am întors vii. Se tem de noi cum se tem primitivii de zei. Numai că noi suntem oameni buni. Apărăm viaţa oamenilor cumsecade.

— Am intuit ceva în tine, murmură ea. Altfel, nu mfi îndrăgostit la prima vedere.

— Îţi mulţumesc pentru vorbe bune! Ştii ce ai de făcu

„Ace-Cei care au declanşat „război zeilor vor muri. Odată cu ei, vor muri şi tentaţiile putere ascunsă.

Da, sigur. Imperiul ocult s-a destrămat. Iar „zeii's sunt vânaţi pe întreaga planetă.

— Zeii?

Telepaţii care sugestionau oamenii de la distanţă! direcţii negative, contrare vieţii şi evoluţiei… Borgen unul dintre ei. Erdély, altul. Amândoi trebuie să moar Trebuie! Nu uita să le ardeţi spiritele! Să nu rămână nici informaţie din ei!

— Am înţeles! Arşi complet!

Îi sărut mâna şi ne despărţim. Chiar dacă ne-a observa cineva, va crede că a fost o întâlnire întâmplătoare, dintr-un domn bineşi o doamnă din înalta societate. Mă întor către hotel, făcând semn amicilor să se apropie. Intrăn într-o grădină de vară, să luăm micul dejun.

— Ce s-a întâmplat? se interesează Cernescu pe şoptite, îndoieli inerente meseriei. Le-am îndepărtat va executa misiunea întocmai şi la timp.

Începem să mâncăm. Înghit cu greu. Discuţia cu Grette mi-a readus în memorie zecile de mii de persoane schilodite de „zeii" sionişti şi telepaţii asiatici. Nenorociţii au răscolit pământul nostru românesc, în căutarea informaţiilor şi spiritelor care le-ar fi adus nemurirea sau, cel puţin, o viaţă lungă. Asta au căutat în România: puterea ascunsă în cuvânt şi nemurirea. Au găsit ce-au căutat – moartea. Nu sunt un animal sângeros, dornic de a vedea alte fiinţe murind. Când, însă, viaţa milioanelor de

oameni nevinovaţi e în pericol, nu se mai pune problema dacă-ţi place sau nu să lichidezi. *Vinovaţii trebuie să moară*. (*Muţea vieţii omeneşti twbwc restabilită*. Şi ordinea vieţii inferioare trebuie refăcută, căci animalele lacome au pus-o în grav pericol.

Terminăm de mâncat şi ne întoarcem la hotel. Amicii îşi pregătesc armamentul cu surdină, căci va trebui să acţionăm pe tăcute, ca pala de vânt. Şi cu viteza fulgerului. Eu nu am ce pregăti, astfel că mă întind, să mă încarc cu energie psi pe cale normală. Adorm cu creierul frământat de cele aflate în ultima vreme. În somn îmi apare Zamolxe. Zâmbeşte şi-mi spune:

Varain, dacă ai îndoieli, aminteşte-ţi de grămada de laşi care atacă pe la spate oamenii singuri şi buni! îi lovesc cu cele mai neobişnuite arme şi întâmplări, să-i dezumanizeze. Lupta pentru România a luat o turnură dramatică. Numai lichidând „zeii" îţi aperi poporul de necazuri. Odată cu moartea lor, atmosfera se va detensiona.

Mă trezesc liniştit şi arunc o privire la ceas. Patru după amiază. Se apropie timpul. Mă spăl şi mă îmbrac pe îndelete, apoi verific poziţia lui Erdély. E acolo, la post, călare pe telefoane. Cine a crezut că organizaţiile religioase nu se ocupă de spionaj şi de teroare s-a înşelat amarnic. Nu sunt eu ăla. Eu le cunosc prea bine, şi nu de o zi sau două De mult timp.

Ieşim din nou, unul după/altul şi pornim către sediul otrăvitorilor de conştiinţe. Pe drum, le explic cele câteva elemente* din plan pe care trebuie să le respecte întocmai, înainte de a atinge uşa ţintuită, Cernescu şi Walter rămân n un! a cu câţiva paşi. Pătrund primul şi, cu o privire liniştită, adorm paznicul. Norocul lui că e slab de înger. Va scăpa cu viaţă. îl împing în cabina sa şi închid uşa, să nu-l observe «careva. Cei doi tovarăşi de luptă au venit după mine şi, conforî fpapului, au pătruns în aripa stângă. Fără a scoate un zgomot. Eu îmi extind cappul psi; să evitţyreo i lovitură prin surprindere şi pătrund în holul de la parter.

Primul întâlnit, un bărbat de vreo patruzeci de ani,

are o cafetieră în mână. Probabil: „merge să ia apă să-şi facă o cafea. Nu va bea-o nici pe lumea cealaltă, căci întind mâinile cu palmele desfăcute şi-l vestesc:

— Zamolxe ţi-a hotărât dispariţia de pe această planetă.

N-apucă să riposteze. Scrum şi fum rămâne din el. Merg înainte, către biroul în care simt nişte câmpuri psi destul de a tăricele. Mă simt şi ei. Câmpurile oscilează, gata de atac. Le simt tentaculele pornite în căutarea mea. Le fac „bucuria" cea mare şi, din urmă. Le trimit două săgeţi energetice chiar prin tentaculele cu care voiau să mă înlănţuiască. După aceasta, deschid uşa şi-mi admir isprava. Zac pe podea, încă respirând. Murmur:

— Zamolxe! Străbune! Viaţă şi Moarte! OM! OM! OM! OM!…

Din palme porneşte focul. Mă asigur că n-a rămas nimic din spiritele Ion murdare şi ies calm, ca un vizitator. Trec în biroul alăturat şi fac curăţenie generală. Am terminat cu „zeii" de la parter. Încep să urc scara, către etaj. Încă de la prima treaptă, îngerul meu veghetor trage clopoţelul de alarmă! Pericol! îl cred, căci hiperconştientul personal nu m-a înşelat niciodată. În plus, indivizii au avut destul timp \ să se alerteze. Orice om aflat în chinurile morţii transmite telepatic ultimul gând sau ultima senzaţie. Probabil, colegii lor de măgării au apucat să dea alarma înainte de a muri. Îmi strâng câmpul ca un arici şi înaintez. Simt miile de săgeţi ale paranormalilor aruncate direct asupra aurei mele; Le resping cu foc şi nu mă opresc. Merg direct către marele boss, Erdély. De acolo simt cele mai puternice lovituri.

Dau uşa de perete şi-l salut.

— *Eu sunt Varain din România. Am venit să-ţi distrug spiritul. Aşa camă distras şi* te *spiritele* azxr *oaman nevinovaţi din neamul mea.*

S-a ridicat şi-a venit în faţa biroului. A încercat câteva lovituri. Fără efect, însă. Pe moment, se abţine de la noi încercări. Mă priveşte direct în ochi. Pe faţa lui palidă, de burtă de broască, se citeşte frica. Reuşeşte să şi-o

stăpânească şi contraatacă. îl plesnesc de-i dă sângele din nas. Din priviri, bineînţeles. Îi explic:

— Nu vei muri uşor. Îţi voi aminti câte ceva.

În timp ce vorbesc, simt un câmp în spate. Mă întorc şi lovesc din toate puterile. Săgeata psihoenergetică pătrunde ca-n brânză. L-am terminat pe cel sosise în ajutorul şefului său. Pe ceilalţi îi vor curăţă Cemescu şi Walter. Mă întorc către Erdély. S-a pregătit să lovească din nou. îl trosnesc la ambii genunchi. Cade grămadă, apoi se ridică în patru labe.

Îi stă bine. Încep să-i povestesc:

În decembrie 1989, eram departe de ţară. Ştiu, însă, că tu şi gaşca ta ne-aţi ucis nişte flăcăi, pe ritmuri de lambada. Şi-aţi instigat populaţia, prin agenţi, arme psihotronice şi telepaţi, împotriva Securităţii Române

— Asta a fost demult, Varain.

— Noi nu uităm nimic, Erdély. Nici nu iertăm. Dumnezeu se ocupă de sectorul iertare. De data asta nu vă iartă.

Varain, aşa e lupta neconvenţională…

— Noi nu v-am provocat la luptă, îi amintesc eu. Avem multe altele de făcut. Suntem un popor creator şi muncitor.

Încearcă să se ţină tare:

— Trianonul n-a fost just!

Nici migraţia ungurească n-a fost justă. Sunt urmaşul lui Decebal şi am venit să revendic întregul teritoriu pe care trăiţi. E proprietate geto-dacă. Îţi place?

— Nu merge atât de departe!

— Cât să merg, Erdély? Voi faceţi ce vă trece prin cap, românii suportă?! Iar tu ai pe conştiinţă mii de români. Tu şi agenţii tăi din România.

S-a ridicat şi se ţine cu mâinile de birou. Protestează:

— Eu n-am agenţi în România!

— Îi ai. Sunt scrişi în dosarele din fişetul ascuns după icoană.

Se strâmbă. Îi mai trag o pasă de-l las cu gura strâmbă, aşa cum se afla în momentul loviturii. Merg la

icoană, o dau deoparte, deschid fişetul şi-i arunc dosarele jos, lângă el:

— Ce cauţi mă, javră, pe pământul românesc? Nu ţi-au spus zeii tăi că te va lua dracu'?

Îi mai trag o lovitură. Dureroasă de data aceasta. Începe să urle. Îi închid gura cu piciorul, după metoda Bălaiului. Ţine la fix. Îşi scuipă dinţii dar tace. În spate, aud zgomotele de neconfundat ale surdinelor. Walter şi Cernescu curăţă „zeii" şi „sfinţii11 care veneau prin România cu vorbe miorlăite şi cu intenţii criminale. *la următorul secol, în care Românii se vor ridica din genunchi la picioare, va G mare penurie de zei şi sfinţi.*

— De unde ai banii cu care ai organizat operaţiunea împotriva românilor ardeleni?

Tace. Eu îi citesc creierul şi-mi completez informaţiile. Nici nu mă mir să constat că un miliardar „caritabil" se ocupă cu invazia invizibilă asupra Ardealului. Ştiam eu că nimeni nu dă nimic fără să aştepte ceva. Până şi cel care aruncă bănuţul în cutia milei, speră să facă un troc cu Dumnezeu: un ban contra un păcat.

— Vei muri, îi anunţ eu pe un ton banal. Şi-ţi voi arde spiritul. Să nu rămână măcar o informaţie din mizeria ta în mentalul colectiv.

Încearcă să riposteze:

Mă vei omorî, Varain. Ştiu că poţi. Dar pe guru de la care am învăţat nu-l vei putea ucide.

— Pui pariu pe banii din fişet că nu pot?

Se strâmbă din nou. În mod demonstrativ, iau banii din fişet, îi pun pe birou şi-i apreciez din priviri. Remarc:

Azi e o zi norocoasă. Am câştigat un pariu zdravăn, încă nu l-ai ucis! replică el cu o voce veninoasă.

Nu-l bag în seamă. îl strig pe Cernescu şi-l pun să ia banii, să-i scoată din cameră. Îi explic lui Erdély:

Aici o să fie un foc mare. Să nu rămână nici cenuşa din voi.

— Vom fi răzbunaţi! murmură el.

De cine? La această oră, Borgen şi Kyurci se zbat în ghearele doamnei cu coasa. Iar Sogir, agentul vostru de

peste ocean, tocmai a dat în primire. L-au ucis şefii săi pentru neîndeplinirea misiunii din România.

Ochii i se dilată. Credea că pe planeta asta mai sunt secrete. îl trosnesc acolo unde trebuie – între ochi. Drept răzbunare pentru străbunul lovit la fel. Cade pe podea, cu privirea către mine. Ochii rămân ţintă pe mine. Spiritul său a început călătoria cea fără de întoarcere. Încă nu e timpul să-l ard.

I

Spiritul i-a ajuns la frontiera de care se tem inamicii atât de mult. Acolo unde poţi afla supremul adevăr al vieţii şi al morţii. Se scutură într-un spasm lung şi strigă răguşit:

— Eşti Celtar, fiul nemuritorilor! Am aflat…

Din palmele mele ţâşneşte focul invizibil. Spiritul lui Erdély arde înainte de a reuşi să treacă frontiera. Odată cu el, arde spiritul lui Juversen, inspiratorul operaţiunii de cotropire invizibile a Ardealului.

Nimeni n-are voie să se atingă de neamul meat murmur eu. *Şi nimeni au vă aud acţiona pe căi magice împotriva Mi*

Trupul lui Erdély arde încet. Strâng dosarele aruncate; pe jos, le bag într-o servietă găsită la faţa locului şi cobor. < La baza scărilor, Cernescu şi Walter stau de vorbă fumând. Şi-au făcut treaba. Şi eu mi-am făcut-o.

— Poliţiştii unguri vor avea nişte zile negre, remarcă Cernescu.

— Nu numai ei. Agenţii nemernicilor ăstora din România vor afla curând ce înseamnă Trăsnetul geto-dac.

Dacă aş avea nervi, m-ar cuprinde furia la gândul câţi români şi-au trădat neamul pentru câţiva firfirici. Nu-i am, însă. Am învăţat să-i distrug complet, de la un bătrân; supravieţuitor din SSI. Ies în stradă şi privesc lumea. Fiecare îşi vede de treburile lui. Dacă le-aş spune că diavolii au scăzut cu câteva zeci, m-ar considera ţicnit.: Pornim pe jos, către locul de cazare. Trebuie să ne luăm catrafusele şi să trecem frontiera cât mai urgent. În maxim zece – cinsprezece ore, poliţiştii unguri vor descoperi carnagiul. Şi, din studiul documentelor, îşi vor da seama că

au de a face cu o răzbunare a românilor. Poate ei să nu ne cunoască dar serviciul lor secret ne ştie prea bine. Tremură: bufanţii pe ei la ideea că ne vom întâlni faţă-n faţă. Pot tremura cât poftesc. Ne vom întâlni cu siguranţă. *Şi le vom plăti cu vârf şi îndesat pentru cei zece ani de umilinţă, durere, sărăcie, animalizare*. Repet pentru mine:

— *Nimeni nu poate atinge neamul meu cu-n pai fără să moară*! *Şi să-i ard spiritul, să dispară din atmosfera planetei*.

Mă simt mai răcorit. Mă răcoresc şi mai mult, în momentul în care, în faţa hotelului, o zăresc pe Grette. – *ţ* Coboară dintr-un Audi ultimul răcnet şi vine către mine. Nu-i las câmp de manevră. O sărut în faţa tuturor şi-o întreb:

— Cum a mers?

— Conform planului. Individul din Franţa a murit. Poftim paşaportul!

Îl iau şi-l răsfoiesc. Din document mă priveşt e o figură mongoloidă, răutăcioasă. Geador Hun, scrie că l-a chemat. Nu-l va chema în niciun fel, în vecii vecilor. Grette nu se joacă când lichidează.

— Agresiunea asupra României a încetat, constat *ea* calm. E timpul să dăm contralovitura.

Grette mă prinde de mână şi mă trage lângă ea, în maşină.

— Te duc până la frontieră. Cine ştie când ne mai vedem?

— Ne vom vedea, fetiţo, o asigur eu. Ne vom vedea des, căci atmosfera s-a înseninat.

— Ce bine ar fi! oftează ea.

Sigur c-ar fi bine. Ar fi splendid ca oamenii să aibă timp de muncă şi distracţie. De dragoste şi înţelegere. Vor avea. Tartorii răului au fost distruşi. Cea mai rămas e caracudă. Şi aceasta este o tactică a noastră: Nu lovim niciodată de jos în sus. Numai de sus în jos. Distrugem capul hidrei, apoi îi tăiem braţele unul câte amil. Adică, ucidem marea căpetenie şi apoi luptătorii mărunţi. Deşteaptă tactică, nu?!

E Cer curat deasupra României

Pătrundem liniştiţi pe pământul Transilvaniei. E vară secetoasă, după o primăvară cumplită, bântuită de inundaţii şi alunecări de teren. Dacă nici acum românii n-au priceput că natura se răzbună pentru siluirile la care a fost supusă, când să priceapă? Dacă nici acum românii n-au înţeles că multe din izbucnirile inconştiente ale forţelor naturii nu au fost spontane, ci moşite de specialiştii în război meteo, când vor înţelege? E Soare-n Cer dar curăţenie nu-i. Încă nu e curăţenie în mentalul colectiv al naţiunii române. Inamicii psi au poluat mentalul colectiv cu cele mai negative. informaţii posibile. În meseria mea, când spun informaţii psi, spun imagini, sentimente, stări de spirit, gânduri încărcate energetic încât să pătrundă pe nesimţite în creierele oamenilor. Pare vrăjitorie dar nu e. În timp ce românul doarme liniştit, din mentalul colectiv îl agresează gânduri deprimante, descurajante, uşuratice, confuzive… Toate, semănate de duşmanii noştri şi trădătorii din interior. *Toate, cu scop de a demobiliza românii de la creaţie şi de la pretenţia legitimă de proprietari pe averea românească*. Aceasta e cumplitul adevăr: duşmanii au abătut atenţia românilor către chestiuni periferice, mai ales către religie şi etnie, pentru a le fura averea, a-i aduce în sapă de lemn. Măgăria asta a început în perioada fesenistă, cu ajutorul unor specialişti în război psi veniţi din ţările arabe, sub acoperiri de comercianţi. A continuat în perioada cederisto-pedisto-udemeristă, prin liderii primitivi, manipulabili împotriva bunului simţ românesc.

Cine să le spună românilor condiţiile în care se desfăşoară războiul nevăzut, când specialiştii în informaţii sunt puţini şi folosiţi ca simple slugi, pentru rezolvarea unor probleme mărunte? S-ar cuveni să le spun ceva eu, în scop de a-i pregăti pentru ce va urma. S-ar cuveni să le spun că Pământul, ca orice mineral, nu are conştiinţă dar a stocat în structurile cristaline miliarde de informaţii privind istoria omenirii. Puţini oameni le pot extrage de acolo fără a înnebuni, deoarece diferenţa dintre

conştiinţele moderne şi cele sălbatice e imensă. S-ar cuveni să le spun că deasupra Pământului funcţionează un câmp psihoenergetic inferior, comun oamenilor primitivi, plantelor şi animalelor. În acest câmp, funcţionează telepatia inconştientă dintre creierele primitive şi viul inferior – animalele şi vegetalele. Nu e niciun secret faptul că un câine citeşte gândurile stăpânului de la mare distanţă. Simte dacă e vesel, supărat, în pericol sau chiar în pragul morţii. De exemplu, dacă suntem veseli, câinii ne întâmpină zburdând, dacă suntem trişti, adoptă moace vinovate, târându-se pe burtă. Dacă suntem în ghearele morţii, la zeci sau sute de kilometri de casă, câinii urlă cu disperare că-şi pierd stăpânii.

Poate credeţi că plantele sunt proaste şi mute, acceptând orice? Nu! Rudimentele lor de „conştiinţă” le permit să înţeleagă cine le iubeşte şi cine le urăşte. Dacă veţi studia atira unei flori care este udată de stăpână, veţi constata că aceasta se întinde către aura stăpânei într-un soi de îmbrăţişare. La nevoie, îi cedează din energia ei de plantă, prin inconştientul omenesc. Interesant, nu? Cam asta am învăţat noi în Octogon – să înţelegem mentalul inferior, comun oamenilor, plantelor şi animalelor, încât să-i obţinem ajutorul, în caz de nevoie sau să le asmuţim împotriva inamicilor.

Deasupra acestui mental inferior, se află mentalul omenesc sau inconştientul colectiv, comun tuturor oamenilor planetei. Prin el, comunicăm telepatic cu persoane necunoscute, de la mari distanţe. E suficient fim compatibili psi, să fim acordaţi pe aceeaşi frecvenţă creier. De aici, din acest mental superior, omenesc, ne v1 gânduri rele şi bune, funcţie de cum suntem şi noi – r sau buni. Prin mentalul colectiv unei naţiuni, inamicii p afecta starea de spirit a majorităţii populaţiei. E o trea\ relativ simplă, care foloseşte două tipuri de mijloace tehnice şi umane. Prin aparate psihotronice se lansează t acest mental colectiv informaţii false, negativ dezangajante, instigatoare la infracţiuni, descurajant confuzive. Operaţiunea este completată cu telepaţi una şi cu agenţii care susţin în plan

conştient, social, asemen idei şi stări de spirit. Iată că aţi aflat cine sunt dracii di poveştile religioase: nişte emisiuni psihoenergeţi negative, lansate de duşmani şi oameni răi, prin aparate's telepaţi, în scop de a penetra în creierele dumneavoastr De regulă, pătrund în timp ce dormiţi; sunteţi beţi sdrogaţi, deoarece, în această situaţie, veghetor dumneavoastră, conştiinţa, e adormită. Vă treziţi că devenit o persoană negativistă, fără vise şi idealu omeneşti şi daţi vina numai pe condiţiile personal familiare sau sociale. În realitate, aţi fost otrăviţi: informaţii negative din mentalul colectiv, în>scop de a v confuziona şi a vă abate atenţia de la problemele vieţii. I primul rând, de la cele economice, de la proprietate, aveşi creaţie, ca suport al unei vieţi sănătoase şi demne.

Marea spaimă a manipulatorilor din mentalul colecti suntem noi, luptătorii din hiperconştient. Formăm o frăţ: invizibilă, numită Frăţia Vieţii şi lovim răul de sus în jos cu toate, mijloacele posibile tehnice, telepatic. conştiente. Semănăm gândire logică, preocupări creatoa dorinţe de justiţie, credinţă în Dumnezeu şi în putere oamenilor de a învinge răul din ei, din societate şi di natură. Aţi ghicit că, deasupra mentalului colectiv, în care psihicul dumneavoastră este agresat de răul semănat de duşmani, există încă un câmp psi numit Hiperconştiinţă Omenească Mondială. În el pătrund numai cei cu „îngeri veghetori" puternici (hiperconştiinţe), pentru a primi informaţii de noutate absolută, necesare progresului şi civilizării omenirii. De acolo vin puterile oastre extraordinare, cu care vom învinge răul din oameni (din creierele lor) şi din societate.

De unde atâta rău, oameni bun? *Nici răspunsul la această întrebare nu mai e un secret. În creierul fiecărui om, se bat un „înger" şi-un „diavol", disputându-şi dominarea conştiinţei*. Când învinge „diavolul", omul devine infractor, lacom, egoist, laş, superficial, uşuratic, leneş, ilogic în gândire, sălbatic în comportament. Când învinge „îngerul", omul devine om adevărat, stăpân pe destin, curajos, demn, logic în gândire, creator, cinstit...

„Diavolul” acţionează prin partea sălbatică a creierului, numită inconştient, „îngerul”, prin partea ultramodernă, numită hiperconştient, prin care omul aspiră către Divinitate. Conştiinţa se zbate între aceste două forţe, între „diavol” şi „înger”. Depinde de voinţa omului încotro va înclina balanţa. Dacă va ceda tentaţiilor inconştiente, va decădea în mentalul inferior, hiperconştiinţă să nu va ajunge niciodată „înger veghetor” cu contact în Hiperconştiinţă Omenească. Aşa lucrează inamicii noştri

— Animalizează. Determină oamenii-ţintă, prin sugestii directe şi indirecte, prin hipnoză şi lovituri ale „destinului”, să cadă în negativism şi animalitate. Dacă ar şti oamenii că destinul e un amplu program pe Cate-l putem modificată limite foarte largi, ar renunţa în bloc la negativism şi s-ar ridica la poziţia de OM. Nu ştiu, însă. Noi va trebui să-i învăţăm. După ce vom curăţa mentalul colectiv de informaţiile negative lansate de inamici.

Asta gândesc eu, privind ţăranii care lucrează pe câr purile arse de secetă. Ei văd Cerul senin, fără pată dar-ni bănuiesc câte rele le-au venit de la „demonii” care s-aij căţărat acolo. Nu bănuiesc câtă murdărie sufletească în vizibilă pluteşte prin aerul pe care îl respiră. Se simt bătuţi de Dumnezeu, deşi Dumnezeu nu le-a hărăzit o viaţă nene rocită, Cei care au făcut-o sunt „zeii” pe care tocmai lichidăm. *„Zeii” răului şi animalizării*. Ai hoţiilor, înşelăciunilor, perversităţilor… *Vor muri cu toţi, până în iarnă* Aşa sună ordinul lui Zamolxe, comandantul expediţie extraterestre care supravegheată scoaterea omenirii diii ciclul distructiv. I-am raportat deja cele constatate teritoriul unguresc şi i-am cerut ajutorul. Noi, octogonarii putem distruge răul invizibil încetul cu încetul, în luni ani de zile. Ei îl pot arde complet, din hiperspaţiu, cu apa ratele lor. Foarte probabil, operaţiunea nu va fi periculoas pentru omenire. De aproape o sută de ani, extratereştrii alcori şi vegani studiază creierul omenesc, căutând o soluţie sigură de curăţare a acestuia fără a-l afecta. Au găsit-q şi o vor aplica, în ciuda împotrivirii cumplite a oamenilor! animalizaţi şi a infractorilor. Câteodată, binele

trebuii făcut şi cu forţa sau pe nevăzute, pe neştiute. *Poate că nici nu-i bine ca oamenii să afle că tranziţia s-a terminat urmează pedepsirea aspră a vinovaţilor*. E mai bine să creadă că au intervenit întâmplări nefericite pentru cei caroj au călcat pe sânge, carne, suflet şi Voinţă de om. Va *un* şi *de întâmplări cumplite, în cm vinovaţi de* e *abătut asupra Românilor îşi vor pierde vieţile şi avutul*

— Ce gândeşti, piciule? mă interpelează Bălaiul.

— La ale noastre, ale românilor. Avem de făcut curăţenie generală în Cer.

— Vorbeşti serios? Mă vezi pe mine înarmat cu un tâmi ca Pădure, măturând Cerul, sub supravegherea unui înger înzestrat cu sabie de foc şi alte asemenea scule de care vorbeşte taica popa?

— Popa vorbeşte de cai verzi pe pereţi. Eu ţi-am spus ceva serios.

— Da? Şi cum procedăm? Luăm nişte elicoptere dotate cu mături? Sau nişte avioane prevăzute cu măciuci, cu care să ciomăgim indivizii neplăcuţi lui Doamne-Doamne? La treaba asta m-aş înscrie. Poate mai trece cu vederea unele păcate făcute cu voia mea dar mai ales cu voia muierilor în călduri.

E clar că n-am cu cine discuta. Cernescu ştie în ce condiţii se duce lupta invizibilă dintre progres şi regres, dintre bine şi rău dar tace, zâmbind. Orozan priveşte operaţiunea din punct de vedere tehnic. Dacă-şi pune mintea la contribuţie, ar putea inventa o sculă similară celor folosite de extratereştri. Încep să-i explic modul de organizare şi funcţionare a câmpurilor psihoenegetice care înconjoară Pământul. Lipoveanul cască urechile dar nu-şi ia privirea de pe panglica şoselei. După ce termin, şopteşte:

— Piciule, nu era mai bine să-nu-mi spui?

— De ce, lipa?

— Păi, când voi vedea o pereche de pulpiţe înzestrate cu *vino încoace*, voi simţi o reţinere. Mă voi întreba dacă deasupra lor pluteşter un înger sau un demon.

— Bălaiule, suntem oameni moderni. Am folosit

termenii demon şi înger pentru a uşura explicaţia.

— S-o crezi tu că mi-ai uşurat-o! Ce simplă părea lumea fără voi, scormonitorii în misterele lumii.

— Părea simplă dar era tragică, lipa. Era în prag de autodistrugere.

— Şi vrei s-o salvezi tu? îţi place să te joci de-a Dumnezeu?

— Nu-mi. place de fac, lipa. Nici lui Cernescu nu place. Dar trebuie, înţelegi?!”

— Dacă trebuie, trebuie. Voi beli felinarele să verifi dacă fustiţele cunoscute întâmplător n-ascund vre diavol.

— Ascund, cu siguranţă, căci omenirea merge drumul dinspre sălbăticie către umanizare. Negativul pozitivul se bat în fiecare om. Cine lunecă către stâng foloseşte sălbaticul. Cine, către dreapta, omul ultramode

— Ca în politică?

— În politică nu există stânga şi dreapta, lip *SUnga-ceatiardisanta* e un tipar manipulatoriu. În politic există numai interese. Unii oameni politici le rezolvă şi ale celor conduşi. Puţini, însă. Majoritatea trag spuza turta lor. Din prostie, lăcomie, indolenţă.:

— Ce m-aş pune cu parul pe ei!

— Nu e nevoie de par. Loviturile psihice sunt în sigure. Şi mai cinstite. Binele loveşte răul.

— Asta a scris şi Ispirescu, fiule. Poate că şi credea! poveştile sale. Pentru derbedeii ăştia fără conştiinţă e m: sigur glonţul.

— Lipa, nu te avânta! în cursul acestui an, vei vede minuni dintre cere mai incredibile.

— Ştiu, piciule. Hahalerele mistice au pregătit un show religios cu îngeraşi şi alte alea. Nu cred că Dumnezeu are, nevoie de îngeraşi pentru a-şi impune voinţa şi a distruge răii. O poate face singur.

— Sigur! Nu mă refeream la circul mistico-religios. MS refeream la întâmplări incredibile din lumea reală.

— Va ploua cu vodcă în loc de apă? Să mă anunţi dintimp când de produce evenimentul, să-mi fac rost de-o cadă babană, de vreo mie de litri! Ar fi păcat să scap aşa

pomană.

— Te-aş anunţa dar nu va ploua cu vodcă. Va ploua cu întâmplări incredibile, de-o să rămână românu' de rând crăcănat. Nu-şi va crede ochilor ce se va întâmpla în spectrul politic.

— Parcă actinia crede, ţâcă? Ce vede acolo? Indivizi care fac troc cu voturile sale, 1 la fel ca şi cu alt soi de marfă.

— Crezi că-mi spui vreo noutate? Pentru liderii de paie va fi o noutate faptul că sunt simple jucării în mâna unui manipulator invizibil. Voi avea grijă să afle acest lucru. Să se dea cu capul de pereţi.

— Crezi că vor avea suficientă minte să înţeleagă? se îndoieşte Cernescu.

— Îi fac eu să înţeleagă. Îi adun cu forţa la un curs de război semăntico-imag Ologic. Să priceapă ca s-au lăsat manevraţi ca nişte găgăuţi, împotriva propriului popor. Că au sărăcit cu iresponsabilitate o» naţiune care ar putea fi printre cele mai bogate din Europa.

— *N-au făcut-o numai manevraţi din umbră*, intervine Iliuţă OroZan. *Au făcut-o şi conştienţi, mânaţi de lăcomie*. S-*au înfruptat ca nişte animale din averea naţiunii*. Iar românii nu reacţionează…

— R Nu reacţionează?! râde Cernescu rău. S-o crezi tu. Prima formă de protest a fost absenteismul. Urmează explozia. Nu poate întârzia mult, că foamea e prea mare.

— Asta nu mi-ar plăcea, ţâcă, rosteşte Bălaiul gânditor. Am fost în Bucureşti, în decembrie 1989. Am văzut măcelul ilogic dintre români. Aşa ceva nu trebuie să se mai repete.

— Nu se va repeta! îl asigur eu. *Moartea va veni din nevăzut*. *Şi va lovi numai vinovaţii. În aparenţă*, *vor muri de cauze naturale sau din întâmplări nefericite*.

— Mi-ar plăcea să te cred, ţâcă! Mi-ar plăcea să văd şi eu odată Soarele dreptăţii strălucind deasupra României.

— Îl vei vedea! îl asigur eu calm. Curând. Mai cur în decât crezi. Deocamdată, să tragem la o casă de gospoda.

Să ne lămurim cum e cu otrăvitorii de conştiinţe d; Ardeal!

*

Farkaş secuiul ne întâmpină deschis, pe faţă, în poart S-au dus vremurile în care umblam prin ţara noastră – ascuns, de parcă am fi fost străini. Cobor primul di maşină şi-l prind într-o îmbrăţişare.

— Să ştii că mi-o fost dor, Varain.

— Şi mie, recunosc eu.

Tovarăşii mei de arme coboară şi-i strâng mâna. N

Invită în casa mare gospodărească, înconjurată de grădin* Din mers, strigă după nevastă-sa. Îi porunceşte să adul pălincă, pită şi slană. Vorbeşte în română, din respel pentru noi. Ne invită la masa mare, acoperită cu o pânz albă ca neaua. A mai îmbătrânit oleacă. Părul de pe tâmpi a căpătat tente gri iar la colţurile ochilor albaştri, curaţi cinstiţi, se iţesc riduri. A dus o viaţă zbuciumată Câteodată, mă întreb cum a rezistat între ciocan nicovală. Ce-o fi trăit în această perioadă numai el ştie. Secuii adevăraţi au trebuit să facă eforturi supraomeneşti pentru a rămâne ei înşişi, în rândul unei populaţii păcălit: şi manipulate de extremiştii din UDMR.

Apare nevastă-sa. Tot frumoasă şi mândră. Mă sărută pe obraz, căci mă consideră un fel de fiu al ei. Mă ridic şi-o; îmbrăţişez. E o femeie tare cumsecade, la care ţin mult. Toarnă palinca în pahare, ne împinge farfuriile în faţă, ca la copii şi ne îndeamnă să mâncăm. Farkaş ridică paharul către noi:

— S-a întors foaia. Beau pentru victorie!

Ciocnim şi bem primul rând. Mai toarnă unul şi, în timp ce-mi umple paharul, recunoaşte:

— Varain, mă crezi sau nu, eu am avut clipe de mare cumpănă. Câteodată, mi se părea că toate erau pierdute. Că lupta noastră era inutilă.

— Atunci, de ce-aţi luptat?

— *Pentru că sunt om, Varain. Un secui nu părăseşte locul luptei decât învingător sau mort. Viu şi învins, niciodată*!

A vorbit din inimă. îl cunosc atât de bine. Mi-a stat de-a dreapta în lungii ani de luptă disperată pentru eliberarea românilor din capcana marii finanţe şi-a slugilor acesteia din ţară.

— V-aţi fi putut învârti, cum au făcut-o mulţi.

— Şi ce-au câştigat, Varain? Maşini, vile, conturi în bănci? Toate astea pot dispărea într-o clipă. Ceea ce am în cap şi-n suflet nu-mi ia nimeni.

Ciocnim şi bem din nou. Secuiul continuă:

— Dacă mă pot uita în oglindă fără să mă scuip, sunt cel mai bogat şi mai fericit om din lume. Câţi o pot face?

— Destui, domnule Farkaş. Nu dintre cei despre care vorbim noi.

— Spune-le direct bandiţi, Varain! Au prostit ei ce-au prostit poporul dar nu mai ţine! Ştii că aproape din jumătate din secui n-au mai votat? Ăsta e semnul meu. îl aşteptam. Ştiam că va veni. *Nu se putea ca aproape un milion de secui să joace cum le cântă Budapesta*.

— Asta am sperat şi eu, recunosc. *Budapesta nu va mai cânta niciodată pe pământul Transilvaniei*. *Kaput, magia ungurească*!

— Serios?

— De acolo venim. Am făcut ce trebuia făcut de multă vreme.

— Ce?

— Am lichidat paranormalii acoperiţi. Până la ultimul.

— Chiar aşa? se arătă Farkaş neîncrezător.

— Chiar aşa! Acesta a fost ordinul lui Zamolxe. Îţi dat seama că extratereştrii nu puteau coborî printre oamenii fără a atrage atenţia.

— Vor trebui să coboare, totuşi, Varain. E singura ieşire normală din criza mondială.

— Vor coborî. Poate că au, şi făcut-o. Înainte de asta, însă, trebuie să cureţe Cerul României.

— Ce să fală?

— Să cureţe Cerul României de informaţiile negative cu! care ne-au bombardat duşmanii.

— În treaba asta nu mă bag, Varain.

— Nici nu va trebui. Noi trebuie să lămurim situaţia jos; pe teren. Să ne lămurim cine vrea să trăiască în pace pe acest pământ. Şi cine trebuie să se care de urgenţă, căci ne-am săturat de dezbinare.

— Asta le-am spus şi eu, Varain. Putem fi stăpâni în ţara noastră, dacă distrugem diversiunea interetnică. Dacă n-o facem, copiii noştri vor fi slugi. Şi ne vor blestema pentru orgoliul lipsit de pragmatism.

— Domnule Farkaş, noi am avertizat cu mult timp în urmă că etnia e un mijloc de dezbinare. Că putem trăi foarte bine fără a ne pune problema originii etnice. Venim din Elveţia. *Cum pot trăi atât de bine elveţienii, deşi au cele mai diverse origini*?

— *Bogăţia, Varain*!

— *Bogăţia se adună şi se înmulţeşte în pace, domnule Farkaş. Noi de asta n-am avut parte, de pace. De aceea \ n-am ajuns bogaţi.*

Secuiul râde pe sub mustaţă:

— Dacă ar fi să convertim în bani măgăriile făcute de udemerişti, le-am vinde şi pielea de pe ei.

— Le vom vinde-o cu siguranţă, intervine Bălaiul. Eu voi ieşi în târg, cu pieile pe băţ. Mă voi pricopsi.

— Să ştii c-o merită, murmură secuiul gânditor. Au dezlănţuit un război al nervilor între europeni. Atâtea acuzaţii la adresa României... Iar guvernanţii au tăcut mâlc.

— Pentru că au făcut pact cu diavolul. Şi feseniştii şi cederiştii.

Mâncăm şi discutăm în continuare, Farkaş îmi raportează, rând pe rând, elementele situaţiei operative. Sunt mult mai bune decât cele din urmă cu zece ani, când am organizat rezistenţa împotriva expansiunii maghiare. Pe atunci, numai câteva sute de secui mai aveau curajul să-şi declare originea ariană, secuiască. Iată însă că a venit şi ziua cea mare. *Aproape un milion de secui intraţi în uitare istorică s-au trezit la viaţă*. Chiar dacă vorbesc limba maghiară, sunt europeni pur sânge, la fel ca noi. Am o problemă ce mă frământă de multă vreme: *Cum au reuşit*

maghiarii să impună limba lor unei populaţii atât de mândre şi de pline de voinţă? Nu mai stau pe gânduri. I-o pun direct lui Farkaş. Secuiul stă în cumpănă, apoi răspunde simplu:

— *Religia*, *Varaine*. *Secuii au devenit maghiarofoni prin acţiunea Bisericii*. *Din religie*, *limba a trecut în viaţa de zi cu zi*. Nimeni nu mai ştie exact ce limbă vorbeam înainte de maghiarizare.

— Vedeţi vreo ieşire din această situaţie?

— Niciuna, Varaine. Nici nu mare importanţă. Foamea nu cunoaşte etnie. Nici disperarea.

— Da, nici disperarea nu cunoaşte etnie sau religie.

— Asă-i, Varaine. Uneori, mă întreb dacă nu era bine să

fi acţionat în forţă, violent, de la început.

— Nu era bine. Românii s-ar fi întrebat mereu dacă n-ar fi fost mai bine cuăştia pe care-i urăsc acum. Au învăţat pe pielea lor o aspră lecţie de istorie.

— Şi-o să mai înveţe câteva luni sau ani, Varaine.

— Nu! Am hotărât! Punem capăt!

— Era şi timpul. În câţiva ani, n-ar mai fi existat nimic din România.

— A fost scris să existe, domnule Farkaş. Va exista şi va începe să se ridice. Acesta va costa ceva sânge.

— Şi? Noi suntem învăţaţi cu aceasta. Am fi putut fi orice. Soarta a făcut să fim luptători.

— România merită o luptă, îi amintesc eu.

— Merită şi-o moarte, replică el calm. Măcar cei care vor veni după noi vor trăi omeneşte.

— În regulă. O luptă şi-o moarte. Decât o viaţă mizeră: mai bine o luptă.

Continuăm să mâncăm, să bem şi să discutăm pe îndelete. Seara se lasă liniştită pe dealurile domoale ale» Covasnei. Acest meleag fermecător ar trebui să se bucure de a viaţă cumsecade. În ciuda opreliştilor socialiste, în judeţ, începuse să fie o viaţă acătării. Au venit însă dezbinătorii, cu otrava lor. Zbuciumul s-a insinuat în

sufletele oamenilor de toate originile. Puţin mai trăiesc omeneşte în zonă. Majoritatea supravieţuiesc, trăgând de-o afacere muribundă sau de-un serviciu amărât. Asta, când nu sunt şomeri. Puţinii privilegiaţi din mafia profiţico-economică nu manifestă niciun interes pentru „plebe" indiferent dacă aceasta e formată din români, secui sau maghiari. Numai interesul lor contează.

E timpul de culcare. Secuianca ne-a întins paturi moi şi răcoroase. Cernescu s-a aciuat lângă geam şi fumează cu privirile pierdute în zări. De dincolo de zid, se aude sforăitul Bălaiului. Doarme, nu se joacă.

— La ce gândeşti, vere? îl întreb eu pe Cernescu.

— La ciudăţenia situaţiei naţiunii române. Bandiţii au răscolit ce nici nu ne-a trecut prin cap. Au inventat etnii, religii, minorităţi sexuale. *Orice, numai să nu cugete cetăţeanul la situaţia sa economică*.

— *Aha*! *Dar o să cugete. Le voi explica cea mai simplă ideologie din lume*.

— *Care*?

— *Nivelul de trai. Dacă guvernanţii nu cresc nivelul de trai, sunt necorespunzători şi trebuie schimbaţi. E simplu şi penetrant, nu*?!

— Foarte simplu. Ideea va prinde şi se va extinde ca un foc într-un munte de talaj. Pentru revenire la o viaţă normală, însă, ne trebuie cam cinci ani.

— Îi avem. Nici bani nu vor lipsi. Mafia financiară e cam pe geantă. Nu mai poate cumpăra oameni.

— Ştiu. În ultimul timp, masoneria cere bani de la adepţi, în loc să le ofere ceva. Iar masonii care conduc ţara n-au prea multe zile. Nu vor mai putea oferi funcţii de jumulit cetăţenii.

— N-ar trebui să-i terminăm şi pe ăştia?

— Pe rând, ca la moară. Întâi stăpânii sionişti, apoi slugile masonice.

— E timpul să coboare ajutorul din Cer, Varaine.

— Da, e timpul. Va coborî. Nu ca-n poveştile religioase. Mult mai spectaculos. Înainte de asta, trebuie curăţat Cerul României.

— Da, trebuie.

Mai mult nu spune. Ştie despre ce e vorba.

Mă întind în pat, cu ochii închişi şi palmele sub ceafă. Săgeata spiritului meu a şi plecat către Zamolxe. Marele astral mă întâmpină zâmbind.

— Experimentul Pământ a reuşit, Varain. Asta te frământa, nu?

— Puteţi distruge răul en gross?

— Exact. E o soluţie tehnică neobişnuită.

— Sigură?”

— Sigură. Trezeşte-te puţin după miezul nopţii şi priveşte Cerul!

Contactul telepatic s-a întrerupt. Înainte de a adormi, îi şoptesc lui Cernescu:

— Treburie să ne trezim la miezul nopţii.

— Vedem ceva?

— Sfârşitul animalităţii pământene. Începutul epocii omului.

Nu-mi răspunde. Adorm lin şi mă afund în vise. Deloc pământene. Din timpul fără moarte, străbuni alcori şi vegani mi se arată prin aerul curat şi rece al unei dimineţi, cu Soarele răsărind. Păşesc asemeni nouă, pe pământul acoperit cu vegetaţie, deşi poartă costume de exploratori extratereştri, înzestrate cu aparate de zbor. Primul vorbeşte alcorul, cel cu rana în frunte:

— Varain, din nevăzut, eu ţi-am explicat marile secrete ale omenirii. Ai înţeles că v-aţi născut pe o planetă minunat de frumoasă, fără mistere?

— Am priceput multe, străbune.

— Oamenii au inventat misterele, Varain. În faţa creierului omenesc nu există limite. Niciun fenomen de pe planetă nu depăşeşte normalul. Toate fenomenele aparent supraomeneşti sunt produse de psihicul omenesc, la interfererenţă cu rudimentele conştiinţelor animale sau vegetale.

— Numai atât?

— Numai atât. Psihicul omenesc viu şi cel de după moarte produc totul. Rareori, intervenim noi, cu informaţii

de corectare a abaterilor de la normal.

— Şi eu ce trebuie să fac?

— Ţine-ţi hiperconştiinţă deschisă către civilizaţia noastră! Nu lăsa inamicii să te influenţeze în altă direcţie!

Noi vom da omenirii viaţă prosperă şi fericire!

— E o luptă, străbune?

E o luptă cumplită, nevăzută, între voi şi agenţii regresului. Să n-ai milă de ei! Viaţa omenirii e mai importantă decât viaţa câtorva mii de răsculaţi împotriva evoluţiei.

— M-am săturat de-atâta sânge!

— Nu e nevoie să verşi sânge. Ştii să provoci întâmplări nefericite, din nevăzut, prin hiperconştiinţă. Fă-ţi datoria faţă de omenire, Varain!

Nu apuc să-i răspund. Străbunul matern, vegan, mă priveşte cu ochii săi albaştri şi reci. Îmi aminteşte:

Varain, ţi-am spus că planeta Renda nu merită o luptă. Te-ai încăpăţânat şi-ai luptat pentru acest material uman inferior. Ai plătit cu durere fiecare victorie. Crezi că oamenii-animale vor înţelege sacrificiul tău?

Nu mă interesează! îmi fac datoria de civilizator astral! Până la capăt.

Oamenii Pământului sunt simplu material genetic pentru experienţe. Din ei se vor recruta mercenari astrali sau colonişti pentru planete sălbatice.

Ştiu asta. Mi-a spus Zamolxe.

— Atunci? Nu înţelegi că între noi şi ei sunt sute de milenii de civilizaţie? De ce nu vii acasă, Varain?

Pentru că sunt civilizator astral! Şi pentru că m-am născut dintr-o femeie şi dintr-un bărbat pământeni.

— Informaţiile lor au murit în tine, Varain. Ai deveni complet extraterestru. Nu mai ai pic de informaţie de la oamenii-animale.

Rămân să particip la civilizarea omenirii de pe Renda! Am distrus majoritatea agenţilor regresului.

Cu ce preţ, Varain? în lumea noastră nu există suferinţă iar tu a trebuit s-o înveţi. Şi s-o trăieşti. Nici civilizarea nu va fi uşoară.

— Rămân să particip la civilizarea omenirii! răspund eu încăpăţânat.

— În tine vorbeşte sângele de alcor, Varain. Înclini către înţelegere pentru fiinţele inferioare. Sunt simplu material genetic, Varain.

— În urmă cu câteva mii de milenii, şi voi aţi fost material genetic brut, îi amintesc eu. Cineva v-a civilizat.

— Nu ne-a civilizat nimeni, Varain! Ne-am civilizat singuri, deoarece creierul are posibilitatea, de a-şi crea noi informaţii prin care să domine lumea.

— Cineva a înzestrat creierul cu această posibilitate, îi răspund eu şi mă trezesc.

Este exact miezul nopţii. îl scutur încet pe Cernescu:

— Matrozule, hai să vedem minunea de care vor şti puţin români!

Se scoală rapid, ca la armată. Ieşim afară, numai în pijamale. Cerul negru-bleumarin, spuzit de stele, ne priveşte tăcut. Din îndepărtări imposibil de imaginat de mintea noastră, cineva ne supraveghează evoluţia. Aşteptăm de vreo zece minute, fumând tăcuţi. Deodată, simt fiorul inconfundabil al contactului cu extratereştrii. De data aceasta, este Ava, o femeie cercetătoare. Îi văd şi figura de madonă din visele religioase. Îi aud glasul cu inflexiuni stranii:

— Curăţarea atmosferei pământene de informaţii contrare vieţii omeneşti civilizate începe, Varain! Urmăreşte fenomenul, căci ai ce învăţa!

La început, observăm o uşoară deschidere la culoare a Cerului, ca şi cum s-ar lumina de ziuă. Un fel de flacără imensă acoperă orizontul, ridicându-se către zenit. Arde efectiv. Înaintează cu iuţeală ameţitoare. Probabil, extratereştrii au folosit mai multe nave deodată. În câteva secunde, întreaga atmosferă e un foc luminos, prin care nu se mai văd stelele. Cernescu murmură:

— Dacă experimentul eşuează, Pământul se va transforma într-o torţă. Oamenii nici nu vor avea timp să afle ce se întâmplă cu ei.

— Nu va eşua! răspund eu cu glas sigur. Zamolxe a

luat toate măsurile necesare.

Un uşor miros de ars s-a împrăştiat în aer. Un miros urât, semn că murdăria psihică invizibilă avea oarecare consistenţă. Focul mai durează câteva minute, apoi dispare în ordinea inversă apariţiei. De la zenit, către orizont.

— E Cer curat deasupra României, observă Cernescu. Mă întreb ce se va întâmpla cu indivizii care erau susţinuţi în viaţă de informaţiile negative.

— Tocmai tu te întrebi? Ce-ţi spune psihologia ta?

— Ştiinţa psihologiei predată prin facultăţii nu spune nimic. Aşa cum nu scoate un cuvinţel despre fenomenele „paranormale”.

— Şi curăţenia asta generală în ce categorie o poţi încadra?

— Ştiu eu, Varaine? Nimeni n-a mai încercat aşa ceva în proporţii de masă. Curăţarea informaţiilor negative din inconştientul individual se practică în secret, de către puţini oameni. Curăţarea mentalului colectiv, însă…

— Deci, nu poţi prognoza nimic.

— Predicţii pot face. De exemplu, e clar că un individ de tip negativ, să spunem un hoţ, lipsit de suport psi din mentalul colectiv, îşi va pierde puterile. Va fi lovit mereu de ghinion, nu-i vor ţine hoţiile. Va pierde tot ce-a furat.

— dacă n-ai suport psi în mentalul colectiv, nu mai poţi mişca nici în plan pământean fizic.

— Poţi dar nu cu aceeaşi eficienţă, Varaine. Sunt curios cum se vor mişca marii bandiţi ai lumii, din finanţe, politică, religie. Probabil, vor urma nişte falimente răsunătoare. Nişte căderi spectaculoase, ale mafioţi*, remăni şi Străini icare – au” jefuit averfea naţională.

— Păi, să le ajutăm şi noi, Cernescule!

— Să le ajutăm, Varaine! Nişte întâmplări negaţi îndreptate împotriva hoţilor ştim să producem. Trebuie nr. mult?

— Cred că-i suficient. Hai în casă să discutăm!

Înainte de a intra în casă, mai arunc o privire pe Cer.

curat ca lacrima de copil nevinovat. Ştiu cine au ad lacrimi pe feţele românilor. Ştiu cu precizie de milimet E

timpul ca primii doi vinovaţi de durerea Pământuui şi oamenilor din România să moară. Lansez acest gând cât. Înalturi, către veşnic treazul Dumnezeu al oamenii corecţi şi intru în casă. Sunt sigur că, în următoarele Iun cei doi principali vinovaţi plus alţii mai mărunţi vor mu Spiritele lor nu vor ajunge nicăieri, căci vor fi arse, aşa cum am ars spiritele „diavolilor" cibernetici „paranormali". Marii vinovaţi din străinătate vor împartă aceeaşi soartă. Vor muri în următoarele luni, în întâmpl 1 stranii, produse de natură, oameni sau mijloace tehnic Oamenii Pământului îşi distrug pe neştiute oprimatori Nimeni nu mai poate opri Fulgerul din înalturi şi Trăsnet geto-dac. Le simt aproape. Tot mai aproape. *Nici l vinovat nu se mai poate ascunde după vreun siste religios, politic, economic ori de manipulare. Groaza vieţ. lor, moartea, vine să le dea sărutarea cuvenită*.

De aici începe viaţa omenească ea! urcrclu°?" Şti! re* Să l tai cu Fumăm

«abăra 3 LeU* d-<.<?"

României şi sărăcirea românilor. Deocamdată îi «t, h taOzpa, *p-o, rM" k vom*.

ofensiva împotriva Euro Dei n? ™.

Deoarece ST ta T Ce lmPotriva Europei?

Î; 5.; tsâr EST? 3*

domina ca număr de ponulafie Am; «t*

mondial vor să şi nună i în guvernul dominată financkr de ei *Ctebt** *MT-O* Eur0 Pă

* *ce scipim* ascultând spusele dezertorului: Cu

Ni Z „I°tul *n*? *Stm* nu avea nici cea mai mică importantă N. se ordona sa votăm, căci aşa a hotărât conduce™ de partid Discutam probleme fără importanţă, pentru a aba; atenţia populaţiei de la domeniul economic, singurul ca interesa cu adevărat guvernul secret.

pe ce nu te-ai retras? îl întreabă Cremene doar sever

— De frică, recunoaşte dezertorul. N-am fost singura cu un pic de conştiinţă în mine. Care îndrăznea cev dispărea. Înţelegeţi? Dispărea pur şi simplu.

Înţeleg! mai departe!

— Oricum, legile făcute de noi nu aveau nici importanţă. Guvernul aplica programele primite de guvernul secret, prin FMI sau alte organisme subordona.

total. Ce puteam face?

Da, mă întreb eu, ce *putea face*? Cam aşa au procedat mulţi din politicienii noştri: au, acceptat dictatul guvernul secret, fără a-şi pune problema că va sosi seadent

Probabil, în următoarele luni, îşi vor căuta tot soiul d scuze. Zadarnic, însă. Realitatea crudă din Romama e ce.

mai bună probă a incompetenţei, trădarn şi corupţiei lo

Dezertorul continuă: w.

— M-am temut pentru familie. Oricum, mă prinse scârba de viaţa pe care o duceam.

— Te puteai unii cu alţii! replică Cremene. Nu se poa' ca toţi să fi fost simpli roboţi.".

— Cu cine9 în cine să fi avut încredere, când ni sinoculat teama» de gândurile noastre? La toate! „™" '1 asta ne băgau în cap: suntem supragheaţi, se ştie tot e facem, nu putem trăda niciodată.

Ce întruniri? intervin eu.

— Din lojile masonice. După ce apuci să accep botezul, nu mai poţi da înapoi, orice ţi-ar cere să faci. Nu vorba de masoneria asta de operetă, pe care o vedeţi stradă, în care se poate înscrie oricine.

— Dar despre ce e vorba?

E vorba de masonerie secretă, în care sunt admişi numai oameni cu avere importantă sau poziţii politice de putere. Ceilalţi sunt praf în ochii lumii. Să creadă ca masoneria e o organizaţie umanistă.

— Şi nu-i?

Nu-i! replică cu ură dezertorul. E o organizaţie inumană, pusă în slujba guvernului secret. Până ce n-am simţit că cineva distrugea guvernul mondial secret şi organizaţiile sioniste n-am îndrăznit să fug. Aflasem cate ceva despre dumneavoastră.

Ce? întreabă Cremene liniştit.

Că aţi apărut din necunoscut şi acţionaţi pentru

distrugerea sioniştilor şi guvernului secret.

— Şi mai ce?

Că deţineţi mari secrete ale omenirii, astfel că nu puteţi fi înşelaţi. Că citiţi secretele din creierele membrilor guvernului mondial, prin procedee încă necunoscute nouă.

Daaa? întreabă comandantul, de formă.

Sigur că nu există mister al lumii pe care să nu-l putem citi din orice creier. O lume fără taine e o lume paşnică. Aşa am aflat secretele guvernului conspirat prin citirea gândurilor membrilor săi. La fel, prin citirea gândurilor, am aflat în detaliu sistemul de sclavizare şi manipulare psihică folosit asupra subordonaţilor de tipul dezertorului din fata noastră. Într-adevăr, guvernul secret a folosit un sistem destul de ingenios de a supune total angajaţii şi clienţi săi – sclavizarea psihică prin metode mixte, psihocibernetice. Un asemenea individ trăia tot timpul cu impresia că toate gândurile şi acţiunile sale erau cunoscute de şefi. În realitate, procedeul nu e chiar atât de complicat. Orice psiholog bun vă poate spune cum funcţionează pe bază de stereotipuri de gândire şi comportament, la care manipulatorii mai adăugau şi ceva informaţii culese di filaj, interceptarea convorbirilor, turnători ori alte mijloac specifice spionajului. Turnătoria n-a fost inventată! dictatura din România. E practicată intens, în organizaţiil secrete şi religioase din întreaga lume.

— Cum ai ajuns acolo?

Dezertorul şovăie câteva clipe. Parcă ar spune, parcă nu. Se hotărăşte:

— Dorinţa de putere. Am vrut să ajung cât mai sus şi e mai rapid. Aveam avere dar…

Înţeleg ce vrea să spună. A dorit gloria publică. O mari proastă. Costă foarte scump şi se păstrează greu.

— Cum au procedat? întreabă Cremene.

— M-au contactatat discret. Mi-au promis ascensiune prin oamenii lor din putere. M-au asigurat că niciun lide nu a ajuns în vârf fără a fi omul lor. Ulterior, m-am convin că spuneau adevărul. Toţi liderii importanţi erau oameni1 lor.

Până aţi intervenit dumneavoastră…

— Au săvârşit vreun ritual?

— Nuu! protestează dezertorul. Ritualurile sunt pentru! găgăuţii de paradă. Primirea unui mason important, cu perspective politice, se sărbătoreşte în secret, la o mas comună. Cu această ocazie, i se dă şi rangul, i se spun unele secrete, câte are dreptul să ştie. Fiecare rang are acces la anumite secrete.

— Ce ştii tu?

Iar şovăie. Îi amintesc:

— Ştim tot. Am titit toate informaţiile din mentalul colectiv. Nimeni nu-şi poate ascunde gândurile. Vrem numai să-ţi verificăm sinceritatea.

Înghite în sec, apoi începe să răspundă:

— Toate cărţile de religie lansate către marele public au; fost falsificate în ultimele secole. Cei care le-au rescris pentru public au fost ucişi, pentru a păstra secretul falsurilor şi a „legăturilor magice11, făcute între centrele religioase.

Simt cum mă apucă greaţa. Miliarde de oameni speră în Divinitatea protectoare iar scârbele astea îşi bat joc de ei, inventându-le zei şi „legături magice”. Îţi vine să le dai şuturi în fund până ce le ies ochii din cap.

— Ce spun cărţile originale? îl îndeamnă Cremene.

— Că toate câte le vedem au fost inventate de oameni veniţi din Cer. Nu erau îngeri. Erau oameni. Acesta este cel mai cumplit secret. Noi ştim că extratereştrii există. Şi ne temem de ziua în care vor veni şi vor coborî pe Pământ.

— De ce vă temeţi?

— Deoarece regulile lăsate de ei interzic să facem ce-am făcut noi. Această constatare m-a determinat să fug. V-am căutat de mult. Dacă nu-l găseam pe dânsul…

Îl priveşte pe Johny Corday care l-a recuperat.

— Ce-aţi făcut voi atât de grav? continuă Cremene impasibil.

— Am folosit energiile interzise pentru a domina şi lovi oameni nevinovaţi.

— Ce energii?

— Energiile neutre din mentalul colectiv. Când am aflat asta, am riscat totul şi am dispărut. Nimeni nu ştie unde sunt.

— Ştiu, îl informez eu calm. Au trimis o comisie după tine. Oamenii noştri vor avea grijă să dispară şi comisia. Chiar astăzi.

Oftează uşurat, apoi recunoaşte:

— E cumplit să constaţi că faci parte dintr-un grup care apasă pe soarta unui om care nu convine masoneriei. Ştiţi câţi oameni de valoare au distrus? Câte cariere promiţătoare au frânt? câţi tineri presupuşi că vor distruge organizaţia masonică au ucis, în cele mai cumplite moduri?

De ce presupuneau că vă vor distruge şi cum îi identificau?

— Aşa scrie în cărţile liderilor noştri: se vor naşte tineri în care se vor trezi informaţiile extraterestre, astfel că nuvom putea domina prin cuvânt. Tineri din neamul omului complex, imposibil de ghicit la prima vedere. Pe cine bănuiau că ar fi din această categorie, îl ucideau.

Şi-a prins faţa în palme şi se leagănă încolo şi încoace, ca un copil. Probabil, e îngrozit şi el de crimele la care a asistat neputincios. În mod vizibil nu are suflet de ucigaş. Nu era făcut pentru organizaţia în care a fost atrăs. După ce-i vom curăţa creierul de toxinele masonice, va deveni un om liber. Vom avea grijă să nu devină victima organizaţiei pe care tocmai a trădat-o.

— Ce ştii de infiltrările în Consiliul Europei? îi întrerupe Cremene tăcerea”.

Iarăşi şovăie. Ştie ceva dar se teme să spună. II;

Îmboldesc:

Spune, omule! Mărturisirea te va elibera! De ce să-ţi i mai fie frică? Nu înţelegi că extratereştrii au venit?

Bănuiam eu că nu puteaţi avea astfel de puteri din centrul nostru…

Din ce? intervine Cremene rapid pentru a nu-i da posibilitatea să treacă la altceva.

Din centrul nostru de putere. De unde marii noştri lideri influenţează gândirea omenească, prin metode

numai, de ei cunoscute. Să nu credeţi că spun poveşti! Ei pot; influenţa gândirea omenească dintr-un centru secret.

— În anumite limite, îl liniştesc eu. Şefii tăi n-au putut influenţa nici măcar 10% din activitatea creierelor omeneşti. Nici nu vor putea vreodată.

De ce? ridică el privirea către mine.

Deoarece vor muri în următoarele luni. Acesta este ordinul lui Zamolxe. Vor fi executaţi de alcori, vegam şi pământeni. Plus alţi extratereştri pe care nu-i cunosc.

— Înseamnă că ştiţi unde este centrul secret?

Ştim. L-am lăsat la urmă, deoarece nu erau foarte periculoşi. Pentru noi, sunt un soi de scamatori care nici nu ştiu ce fac.

— Voi ştiţi?

Ştim! Şefii tăi culeg informaţii din neviul planetar, în care este înscrisă istoria omenirii. În anumite locuri, aceste informaţii sunt lăsate de foştii civilizatori astrali, astfel că au putere deosebită.

Nu e vorba de centre energetice ale Pământului?

Nu! Informaţiile lansate de creierele străbunilor astrali s-au imprimat pe anumite minerale sau lucruri făcute de oameni, în anumite locuri. De acolo, le culeg. Le preiau în mod inconştient şi se cred zei.

— De unde ştiţi voi asta?

Noi cunoaştem la perfecţie creierul omenesc şi relaţiile sale cu mediul. Ştim de unde apar informaţiile din mentalul colectiv.

— Consiliul Europei? îl ia Cremene din scurt.

Nu ştiu multe, răspunde el spăsit. Cred că sunt câţiva agenţi de-ai noştri infiltraţi acolo, să facă politica noastră.

Asta ştim. Ne interesează altceva. Voi nu sunteţi vicioşi. De ce impuneţi cu insistenţă viciile?

Dezertorul zâmbeşte strâmb dar răspunde:

Deoarece vicioşii pot fi manipulaţi cu multă uşurinţă.

Beţivii şi drogaţii preiau informaţiile noastre şi le răspândesc telepatic sau prin viu grai. Din această cauză, nu veţi auzi niciodată de vreo campanie mondială împotriva alcoolismului. împotriva fumatului, da.

De ce împotriva tutunului? Să păreţi sinceri interesaţi de viaţa omenirii?

— Da, răspunde dezertorul şi să abatem atenţia de la alcool, care este mult mai periculos pentru sistemul nervos. Mai ales, pentru conştiinţă şi voinţă De’asta se teme organizaţia masonică – de conştiinţe treze şi de voinţe puternice. Fumători} gândesc mai mult şi au anumiţi centri nervoşi blocaţi, astfel că nu pot fi manipulaţi telepatic.

— Interesant!

Eu am spus asta. Nu am avut habar de avantajele fumatului. Cremene continuă ancheta:

— Cum e cu celelalte vicii? Homosexualitatea?

— Tot ce nu este omenesc normal poate fi exploatat în favoarea organizaţiei noastre. Vicioşii pătrunşi în orice sferă de activitate pot fi şantajaţi şi puşi să facă treaba noastră. Chiar şi în ţările cu legislaţie permisivă, pederaştii nu sunt agreaţi în conducerea anumitor organizaţii staţale; sau obşteşti. Noi îi ajutăm să promoveze, apoi îi exploatăm. E simplu, nu? în plus, o *societate care acceptă viciul, va accepta şi fărădelegea. Asta urmăreau şefii mei: instaurarea anormalului*.

Telefonul lui Cremene piuie scurt. Comandantul îl duce la ureche, ascultă câteva secunde apoi se întoarce către dezertor:

— Comisia internaţională venită după tine a avut un accident stupid. Au murit cu toţii într-un accident de maşină. Au ars înainte de a apuca să intervină pompierii.

Pe faţa dezertorului se întinde groaza. Crede că i-au lichidat oamenii noştri. Cremene pune ordine în situaţie:

— Nu i-am ucis noi. Moartea vine din nevăzut. De la Dumnezeu.

— Cum? face dezertorul ochii mari, voi credeţi în Dumnezeu?

— După ce vei trăi ce-am trăit noi, după ce vei vedea ce-am văzut noi, vei crede şi tu! îl asigură Cremene.

— Şi extratereştrii?

— Fiecare cu puterea lui, răspunde Cremene în doi

peri.

— Noi ne închinăm la şerpi, recunoaşte dezertorul. Ştiţi că englezescul *president* e anagrama lui D-Serpentis?

În mod vizibil, Cremene nu e interesat de scamatoriile semantice. Intervine cu o nouă întrebare:

— Deci, Consiliul Europei e infiltrat cu agenţi masoni. Ce sarcini au?

— În primul rând, să menţină dezbinarea între arieni. Să prevină unirea familiilor lingvistice europene. Să menţină lupta dintre Est şi Vest.

— De ce?

— Deoarece, după cum probabil aţi observat, în ultimele secole, marile invenţii care au civilizat lumea, au fost făcute de arieni. Mai mult ca sigur, suntem inspiraţi dintr-un centru de civilizaţie comun. Au presupus că e aici, pe teritoriul românesc.

— Da? Află o veste proastă! Familiile lingvistice au dispărut. Noi, europenii, ne înţelegem telepatic, într-o limbă vorbită de străbunii astrali. Şi ne inspirăm dintr-un centru de informaţii ultramoderne, la care şefii voştri nu au avut şi nu au acces.

— Deci, ne-am unit?

A pus întrebarea de pe poziţii de arian. Glasul sângelui nu l-a lăsat să coboare chiar de tot în mocirlă. Îi confirm:

— Ne-am unit. Suntem cea mai mare putere a lumii moderne. Am început să curăţăm lumea de leprele masonice şi sioniste.

Tace. Gândeşte la ceva şi nu ştie ce să spună. În fine, se hotărăşte:

5

— Voi declanşaţi cutremurele?

Cremene zâmbeşte. Mai mult nu-şi permite. Eu râd de-a binelea. Îi răspund printre hohote:

— Nu suntem fiii zeului Vulcan. Când cineva din Frăţia Vieţii Omeneşti este lovit în orice mod, hiperconştiinţă lui zboară către Hiperconştiinţă Omenească Mondială. De acolo se produc cutremurele. În

multe cazuri, ele avertizează de grave încălcări ale regulilor de viaţă pământeană, pe care şefii tăi ar fi trebuit să le bage în seamă înainte de a fi condamnaţi.

— Îngrozitor! şopteşte el. În ce am intrat, Doamne?!

— A! remarc eu, ai aflat că există Dumnezeu. E bine. E primul pas către omenie.

— Dar voi nu sunteţi religioşi! protestează dezertorul. Sunteţi oameni ultramoderni.

— Între Dumnezeu şi religii e un foc veşnic, îi răspund eu. Religiile nu-l vor trece niciodată. Vor rămâne pe celălalt mal. Pe malul trecutului.

— Şi oamenii?

— Cu Dumnezeu, răspunde Cremene scurt. De aici începe viaţa omenească. FM religii şi fără magie. Fără dominarea oamenilor de către personalităţi grevate de cele mai mari defecte. De sete de putere, de lăcomie de avere, de violenţă şi ignoranţă, de lipsă de interes pentru viaţa celor conduşi.

5

— Ei şi asta un soi de religie... încearcă dezertorul să-şi spună o părere.

— Nu e! i-o retează Cremene. E viaţă* omenească normală. Fiecare om ştie ce e bine şi ce e rău. Şefii tăi au ştiut ce făceau. Ştiau că făceau rău.

— Au ştiut, recunoaşte dezertorul. Şi eu am ştiut. Nu

9 7 9 T 9

Înţeleg cum m-am putut lăsa influenţat. Când mi-am dat seama, era prea târziu.

— Niciodată nu e prea târziu, îi amintesc eu de faptul că a părăsit tabăra răilor. Vei trăi omeneşte câţi ani mai ai scrişi în cartea vieţii.

9 9

Mă vor vâna în continuare, îşi exprimă el îndoiala cu privire la prezicerea mea.

Nu te vor vâna. Nu mai au timp. Vor muri curând.

— Sunteţi atât de siguri de voi!

Suntem siguri de Dumnezeu şi de extratereştri!

De ce vor să menţină dezbinarea între arieni? repetă

Cremene întrebarea.

Se vede că nu a fost mulţumit de răspuns. Dezertorul nu mai şovăie:

Divide et impera! Atât timp cât arienii vor fi dezbinaţi în familii lingvistice şi religioase, vor putea fi contrapuşi şi dominaţi.

— Nu mai există familii lingvistice şi religioase în Emopal replică Laurenţiu Cremene foarte calm. Există mimai Familia Ariană. Interesele religioase se subordonează intereselor generale ale Familiei Europene.

Va fi greu, îşi exprimă dezertorul îndoiala.

— Nu va fi uşor pentru oamenii Europei dar cealaltă variantă e şi mai grea, şi mai plină de riscuri. *Vom face unitate, trecând peste religii şi limbi. Viaţa omenească e mai puternică decât toate religiile şi toate limbile luate la un loc. Dacă n-ar exista viaţă omenească, n-ar exista limbi şi religii*! înţelegi?!

Dezertorul face ochii mari. E atât de simplu ce i-a spus Cremene! Şi, totuşi, omenirii i-au trebuit câteva mii de ani până să vină Cremene şi să-i spună acest simplu adevăr eliberator şi unificator.

Ce veţi face cu informaţiile contradictorii din creiere? îşi exprima dezertorul îndoiala.

Cele mai multe au fost distruse în urmă cu câteva nopţi, îi răspund eu. Dacă extratereştrii n-ar fi ars informaţiile negative din mentalul colectiv, n-ai fi scăpat din „vraja” şefilor tăi şi n-ai fi venit la noi.

N-aş fi venit la voi, recunoaşte dezertorul. Aş plecat, însă, la chinezi, ruşi sau indieni. La oricare dl naţiunile nepenetrate de iudeo-masonerie.

— Chiar atât de rău te simţeai?

Cum să nu te simţi rău, atunci când te-ai născut oi şi constaţi că eşti folosit pentru dezumanizarea omenirii? Pentru sărăcirea ei deliberată, în favoarea câtorva sute de persoane din guvernul secret? Pentru semănarea şi dezvoltarea inculturii, viciilor, fricii, lăcomiei, violenţei? Niciun om cu un pic de conştiinţă nu poate accepta aşa ceva!

— Ai acceptat totuşi…

A fost un coşmar de ani de zile. În ciuda înaltei poziţii statale, mă simţeam un gunoi. Şi, în pofida averii în care mă lăfăiam, invidiam săracii care puteau dormi liniştiţi. Cinstea nu că utopie, oameni buni! E o trebuinţă firească a omului. Iar conştiinţa proprie e cel mai temut judecător.

Spovedania dezertorului continuă. Am deschis fereastra să iasă fumul de ţigară. Oricum, nu avem de cine ne feri: cei care îl urmăreau au murit. Sistemul de impunere a ordinii extraterestre a început să funcţioneze fără greş. *Orice persoană care încalcă în mod conştient şi voit regulile de morală şi drept cunoscute este lovită din nevăzut, prin întâmplări nefericite, proporţionale cu faptele sale*. Idealul visat de mistici a fost atins de noi, oamenii de ştiinţă. *După faptă şi răsplată. Pedepsele se aplică aici, pe Pământ, fără niciun fel de excepţie, fără niciun fel de discriminare pe criterii de poziţie socială, avere, relaţii de rudenie sau politice. Toţi plătesc pentru faptelor lor. În sfârşit, va fi ordine*.

Dezertorul continuă să-şi depene povestea vieţii mizerabile pe care a dus-o. Nu ne spune nicio noutate. Sioniştii şi-au concentrat atenţia în direcţia infiltrării şi dominării Europei, a marii patrii a rasei albe. Conform planului lor, după cucerirea Europei, ar fi folosit Europa pentru a-şi extinde puterea şi către zone mai puţin accesibile din Asia. Sioniştii au folosit în războiul de cotropire agenţi politici, religioşi, niasoni, „paranorma 1 şi tehnică cibernetică de manipulare. După ce noi am distrus centrala de comandă sionistă de pe teritoriul-SUA, grupurile din subordine au căpătat independenţă şi au început lupta pentru putere. Fiecare lider zonal vrea să ia conducerea întregii organizaţii diabolice, să pună mâna pe misterele supreme. În primul rând, pe secretul nemuririi, pe care bănuie că l-au deţinut şefii lor. Nenorociţii nici nu ştiu cu cine se confruntă, căci cred că extratereştrii sunt o poveste, că Dumnezeu e o ficţiune imaginată de ignoranţi, că ei sunt singurii stăpâni pe această planetă, în virtutea averii şi informaţiilor deţinute, a relaţiilor pe care le au în

majoritatea guvernelor din Vest, a imensei armate de agenţi infiltiati în organizaţii mondiale, guverne, parlamente, mass media, firme comerciale. Sloganul lor produce indignare numai la simpla auzire: *Nu contează ce zestre nativă sau învăţată are un om, nu contează cât şi cum munceşte, nu contează cât e de cinstit şi corect, nu contează avantajele pe care el le poate aduce naţiunii, rasei ori umanităţii Contează numai ce vrem noi* să *fie acel om, căci organizaţia noastră îi va stabili destinul în viaţă, îi va da gloria şi averea ori, din contra, îl va nimici*.

În timp ce ascult dezertorul care ne relatează despre acest slogan, îmi pun în cap să răspândim urgent, printre cetăţenii români, informaţiile privind modul de organizare a mentalului colectiv şi de schimbare a destinului personal. *Dacă un milion de români lucrează independent pentru modificarea în bine a destinelor, întreaga organizaţie*! *diabolică nu-i poate opri, căci nu are atâta putere*. În *prima urgenţă, trebuie doborâţi agenţii lor din conducerea politico-economică şi mass media*. Astfel, influenţele proaste ale acestora asupra destinelor personale vor înceta»

Dezertorul îşi continuă spovedania. Iarăşi nu spun nimic nou. Cuibul viciilor se află în Olanda, de unde ele sunt răspândite cu insistenţă, chiar şi prin organisme diplomatice, statale. Nu ne vom obosi să-l distrugem. îl vor distruge oamenii, de îndată ce vor fi conştientizaţi despre pericolul care îl prezintă pentru viitorul tinerelor generaţii.

Iată însă că dezertorul ne spune ceva interesant. Ciulesc urechile şi mă concentrez asupra lui. Ce spune! Nici mai mult nici mai puţin decât faptul că guvernul secret foloseşte aparatură de radiere mentală negativă chiar aici, în Bucureşti. Nu dintr-un singur loc, ci din mai multe ambasade şi sedii de organizaţii „nevinovate”. Aceasta explică multe din relele pe care le trăiesc bucureştenii şi nu de zece ani. Încă din timpul dictaturii ceauşiste, mai multe persoane sensibile s-au plâns că „primesc mesaje” de la sfinţi sau extratereştri, primesc „ordine” de a face fapte pe care conştiinţele lor le refuză,

suferind din această cauză. Unii simt o apăsare pe suflete care îi deprimă şi-i demobilizează. Cei religioşi au dat vina pe sfârşitul lumii care, chipurile, se apropia (2000). Ceilalţi, au suferit sau au murit fără a-şi explica cauzele ciudatului fenomen. Nu e nimic supranatural sau supraomenesc în visele şi mesajele transmise prin aparatura cibernetică de condiţionare psihică. Un asemenea aparat variază ca dimensiuni de la mărimea unui pachet de ţigări şi până la cea a unui calculator. Radiază mesaje acordate pe anumite frecvenţe ale creierului omenesc, în scop de confuzionare psihică. De ce urmăresc invadatorii economici să confuzioneze psihic, mai ales religios, populaţia? Păi, cui îi mai arde de muncă, avere sau apărarea drepturilor economice, când află că urmează sfârşitul lumii? în al doilea rând, acelaşi aparat poate excita anumiţi centri nervoşi din creier, producând isterie, panică, depresie, delăsare, supuşenie şi alte trăsături negative de personalitate specifice învinşilor. Noi, românii, «nintem încă o naţiune de învingători. Chiar dacă pentru câţiva ani invadatorii au reuşit să ne demobilizeze de la actul creaţiei, de la gândirea logică şi pragmatică, de la apărarea drepturilor noastre economice, mascarada a luat gfăryt Mă întorc către Cernescu:

— Matrozule, scrie rapid o carte cu explicaţii ştiinţifice pentru fiecare fenomen „supranatural” sau „supraomenesc”! Să înţeleagă cetăţenii români că nu i-a bătut Dumnezeu, ci au fost manipulaţi, din Cer şi de pe Pământ, de „diavoli” dotaţi cu aparatură psihotronică şi „paranormali”! Desigur, „diavolii” au folosit şi jurnalişti mercenari, agenţi politico-economici ori alte gunoaie ale societăţii.

— O scriu, frate! mai rapid decât fulgerul!

Ordinul lui Cremene ne întrerupe discuţii:

Varain, strânge comandoul de atac psihocibernetic!

Trebuie să distrugem toate aparatele de condiţionat psihic negativ românii din Bucureşti. Odată cu ele, trebuie să ucidem persoanele care le deservesc şi şefii care stabilesc ţintele umane de lovit!

Am înţeles! Iau la pieptănat toate organizaţiile suspecte, statale sau neguvernamentale! Unde găsesc ceva, rad totul, să nu rămână sământă de „diavol”!

— În regulă! Treceţi la treabă!

Ne ridicăm de pe scaune, salutăm şi ieşim. Cernescu repetă propoziţia care l-a impresionat din spusele comandantului nostru:

De aici începe viaţa omenească sănătoasă şi fericită!

Trăsnetul geto-dac în sediul secret al OCTOGONULUI e forfotă mare. Fiecare luptător se pregăteşte în felul său pentru distrugerea „diavolilor” care au chinuit pe neştiute bucureştenii. Iliuţă Orozant s-a afundat în catacombele lui, să inventeze un aparat de identificat sculele de radiere mentala folosite de adversari. îl va face cu siguranţă E un gemu neştiut al omenirii. Bălaiul îşi perfecţionează „instrumentele” sale. E hotărât să cânte serenade la toate clădirile suspecte. În stilul său, desigur. Nimeni nu rezist la o serenada cantată de lipovean, la „clarinetul” care lansează rachete incendiare sau gloanţe explozive. Cernescu lucrează metodic, ca la marină. Marchează pe arta Bucureştiului ţintele suspecte şi trimite agenţii noştri, din Serviciul Operaţiuni Speciale, să verifice cine şi ce face la faţa locului. Eu mi-am lansat hiperconştiinţă către Cer mult deasupra Capitalei, să studiez evenimentele viitoare. Contribui cu informaţii la cunoaşterea adversarilor. Nu e o acţiune chiar atât de „paranormală”. O poate face orice om înzestrat cu un psihic sănătos şi antrenat.

Nu f ţ cuw se face Ştirea viitorului? *În* niciun caz, cu ghiocul şi alte asemenea marafeturi primitive. Vă rog să vă imaginaţi că sunteţi într-un elicopter sau avion, la mare înălţime, deasupra unei intersecţii intens circulate Observaţi toate autoturismele care circulă către intersecţie cu tot cu oamenii din ele. Puteţi aprecia dinainte cine se va întâlni cu cine, cine se va ciocni, cine va trece fără să se atingă… Cei de jos, şoferii şi pasagerii nu ştiu ce ştiţi dumneavoastră – viitorul lor. Acum, vă rog să renu Wi la avion şi elicopter, lansând în Cer, pe poziţie de înger

veghetor al vieţii dumneavoastră, partea ultramodernă din psihic, hiperconştiinţă! Pa observă toate drumurile pe care corpul dumneavoastră le face, cu cine urmează să se intersecteze, cine intenţionează să vă intersecteze pentru a vă face rău, cine vine către dumneavoastră cu influenţe bune, daruri etc. Pe baza acestor observaţii, hiperconştiinţă sănătoasă vă îndreaptă paşii către persoanele şi evenimentele favorabile dumneavoastră şi vă îndepărtează din calea celor care ar putea să vă facă rău. Dacă drogaţi hiperconştiinţă personală cu alcool, droguri, informaţii false (primitive, mistice, neadevăruri), ea nu-şi va face datoria cum trebuie, astfel că veţi trăi necazuri pe care aţi fi putut să le evitaţi. E vrăjitorie? Nu! E ştiinţă!

Cremene se pregăteşte de atac asupra „diavolilor" în stilul său. S-a retras în biroul de muncă, şi conversează telepatic, cu agenţii Frăţiei Vieţii Omeneşti răspândiţi în toată lumea. Ia informaţii de Iacei mai bine pregătiţi pentru tipul de acţiune pe care o vom lansa. Se asigură că vom lovi scurt şi dur, fără posibilităţi de ripostă din partea inamicilor. Vom lucra fără ameninţări prealabile, exact ca trăsnetul. După ce vom termina, bucureştenii vor simţi o luminare a creierelor şi o uşurare sufletească inexplicabilă. Noi o putem explica. Îi vom scăpa de tonele de mizerie psihică pe care duşmanii şi agenţii lor le varsă zilnic asupra creierelor lor. Primul efect al acţiunii noastre va fi vizibil imediat: *oamenii vor începe să gândească logic, realist, pragmatic. Se vor întreba ce s-a întâmplat cu ei în anii de „vrajă", de ce nu şi-au apărat interesele personale, de ce s-au lăsat sărăciţi, umiliţi, trataţi ca nişte animale. Din acel moment, aflat numai la câteva, ore distanţă, vor redeveni oameni întregi, cu gândire omenească.*

Undeva, în Cer, departe de privirile oamenilor, navele extratereştrilor se rotesc în jurul planetei, veghind evoluţia vieţii omeneşti. Zamolxe a fost informat despre acţiunea de curăţare a Capitalei României şi a aprobat-o. Oricât ar fi el de extraterestru, mi-e greu să despart înţelepciunea sa ultramodernă de înţelepciunea strămoşului zeificat, Zamolxe Dacul care, cu mai mult de 2.500 de ani în urmă,

le explica strămbunilor că Pământul este aproximativ sferic, că Soarele este o sferă de foc mult mai mare decât Pământul, că stelele nil sunt fixe, ci se mişcă în Univers, potrivit unor reguli, că soarta oamenilor nu depinde de mişcarea acelor stele, mult prea îndepărtate, ci de gândirea şi faptele lor, precum şi de voinţa lui Dumnezeu. Asta au ascuns misticii: faptul că strămbunii geto-daci credeau în Dumnezeul Oamenilor, că ştiau multe din informaţiile ascunse de religii până prin secolul 15 – 16, când omenirea a început să renască şi să iasă la lumină din întunericul religios. *Acest an marchează o nouă renaştere a omenirii, o nouă treaptă pe ascendenta evoluţiei de la inferior către superior. În acest an, omenirea va afla informaţii foarte importante pentru dezvoltarea şi viitorul ei*. Vrând, nevrând, religiile vor trebui să recunoască că nu urmează sfârşitul lumii. Că viaţa umanităţii n-a început în urmă cu 2000 sau 6.000 de ani şi nu se va sfârşi niciodată. Cu această recunoaştere, religiile recunosc, implicit, falsitatea scrierilor promovate de ele, scrieri ce preziceau sfârşitul lumii pământene încă în urmă cu un mileniu şi apariţia „împărăţiei cerurilor”. Dacă nu vor recunoaşte că, în acest an, nu va fi sfârşitul lumii, religiile tot vor fi învinse, căci realitatea vieţii îi va contrazice prin simplul fapt că viaţa omenească va continua. Nu va continua oricum, însă. Va porni ca o săgeată, pe oblica evoluţiei, către stadiul de OM.

*

E trecut de miezul nopţii. Comandoul de atac s-a adunat în sediul OCTOGONULUI şi aşteaptă ordine. Ţintele sunt marcate cu precizie pe harta Bucureştilor. Nu sunt puţine dar nici noi nu suntem adunaţi de pe drumuri. Urcăm pe terasa clădirii, să avem o perspectivă cât mai largă a teatrului de luptă. În plus, vrem să vedem cum vor reacţiona inamicii aflaţi în tură de serviciu. Aceasta este marea mârşăvie a armelor psihotronice: sunt folosite pe timp de noapte, în timp ce oamenii dorm, cu conştiinţele în repaus. Dacă ar şti oamenii ce facem noi, ne-ar ridica

statui. Ar fi, însă, un gest inutil. Noi nu suntem orgolioşi. Ştim că nicio statuie nu rezistă în faţa infinităţii timpului.

Comandourile clasice s-au răspândit prin oraş. Fiecare, cu ţinta lui. La un semnal telepatic transmis de Cremene, vor ataca şi distruge alienatorii omenirii, cu aparatele lor cu tot. Din Cer, Zamolxe ne sprijină cu informaţii, putere şi curaj. În caz de necesitate, va lovi personal în cele mai importante ţinte. Acest gând mă umple de recunoştinţă. Nu orice naţiune se poate lăuda cu faptul că a fost eliberată psihic de către comandantul expediţiei extraterestre în persoană. Românii vor trebui să poarte veşnică recunoştinţă eliberatorului Zamolxe.

Cremene loveşte primul. Loveşte aşa cum îi este supranumele – ca un fulger. Din palmele sale pleacă două fulgere alb-albăstrii, către două ţinte situate în centrul oraşului. Undeva prin zona Toamnei-Burghelea. Pentru o clipă, fulgerele ezită, apoi pătrund cu toată puterea în ţinte. Praful s-a ales de ele. Un miros urât, de pucioasă, se răspândeşte în aer. Semn sigur că au fost distruse aparatele şi operatorii care otrăveau conştiinţele româneşti. Focul invizibil arde totul din interiorul celor două ţinte. Nimic nu rămâne. Nici măcar un spirit al răului, de sămânţă. Centrul răului din Bucureşti a fost distrus. Urechea mea percepe zgomote slabe de împuşcături. Au intrat în acţiune coman –, dourile clasice de asalt. Au început lichidarea de la om la om.

— Centrul de manipulare zodiacal-religioasă a ro2 mâinilor a fost distrus, raportează Cremene cu voce neutră. Conştiinţele românilor sunt libere. Au redevenit oameni conştienţi, înzestraţi cu gândire şi voinţe de oameni. Puterea înşelăciunii a fost înfrântă de către om.

Îi ascult raportul telepatic către Zamolxe. îl înţeleg perfect deoarece între mine şi Cremene sunt legături foarte strânse. Ne înţelegem fără vorbe. Ascult mai departe:

— Am distrus centrul de manipulare psihică Elta. Românii prinşi în această reţea vor redeveni oameni întregi şi sănătoşi. Am distrus legăturile semantico –,

religioase dintre oameni şi manipulatori, ucigând manipulatorii. Am distrus dezbinatorii românilor!

În glasul lui Cremene nu se citeşte nici umbră de emoţie. A făcut ce trebuia făcut pentru eliberarea omenirii din dominaţia diavolilor semantico-religioşi. Dacă ar şti oamenii că destinele lor erau influenţate pe nevăzute, de legăturile magico-religioase, câţi dintre cei, loviţi de destin l-ar căuta pe Cremene să-i mulţumească? Foarte mulţi oameni cinstiţi, drepţi, muncitori care îşi vedeau eforturile zadarnice, deoarece „nu aveau noroc”. Norocul lor era afectat de aceste forme particulare de manipulare psihică, numită semantico-religioasă. Poate că-l vor căuta pe Laurenţiu Cremene să-i mulţumească. Nu-l vor găsi niciodată. Aşa cum nu mă vor găsi pe mine, pe Cernescu, pe Bălaiul, pe Orozan, pe ceilalţi luptători ai OCTOGONULUI ROMÂNIEI. Noi vom veghea din nevăzut ca nimeni să nu mai încalce Legea Vieţii Omeneşti. Primul paragraf din lege spune clar. *Dumnezeu este complex, imposibil de definit şi de denumit de către semanticii-religioşi, astfel că nu poate fi introdus în calculele lor cabalistice. Dumnezeul oamenilor moderni nu este zeul primitiv biblic, ci este superior Hiperconştiinţei Omeneşti Mondiale. La rândul lor, oamenii sunt complecşi, înzestraţi cu mii de trăsături de personalitate pozitive şi negative, imposibil de fotosti de semantico-religioşi în calculele lor. Noi avem sarcină să reducem continuu şi rapid trăsăturile negative de personalitate (defectele), să întărim şi să dezvoltăm continuu trăsăturile pozitive (calităţile) prin care omul simplu se apropie încet dar sigur de OM.*

Cremene mă trezeşte din gânduri:

— E rândul tău, Varaine! Ştii unde să loveşti.

Ştiu. Fiecare ne-am stabilit ţintele răului pe care trebuie să le distrugem. Ridic privirea către Cer, îmi readuc în memorie faptul că, în orice clipă a vieţii, deasupra mea se află Dumnezeu şi Zamolxe. Îmi aduc în memorie faptul că luptătorii Frăţiei Vieţii Omeneşti mă susţin cu puterea şi informaţiile lor, de pe întreaga planetă. Mă concentrez şi ridic palmele, fără a scoate

vreun cuvânt. Săgeţile psihoenergetico-informative pleacă în viteză, ca dintr-un, lansator. Sunt mai multe. Evr am ales multe ţinte din care românii sunt bombardaţi cu informaţii negative, vicioase, deprimante, dezangajante, confuzive. Simt săgeţile de foc inteligent şi invizibil cum pătrund în obiectivele alese. *Acum* /îmi ordon eu şi dau drumul focului ceresc. Să ardă tot răul material şi spiritual. Să dezlege oamenii din vraja manipulatorilor nevăzuţi, care îi îndrepteau către pierzanie. Aerul din jurul nostru se încălzeşt e uşor şi capătă un miros urât. Cremene se concentrează, lansează fulgerul şi curăţă aerul de mirosul fetid. Putem respira aer curat, aer românesc cinstit, aşa cum ne-am dorit. Aşa cum şi-au dorit toţi oamenii corecţi din această ţară.

E rândul meu să raportez:

— Am distrus sursele răului din obiectivele stabilite în plan. Au ars integral. Inclusiv spiritele. N-a rămas nimic din ele.

Zamolxe mă întrerupe:

— Latura conştientă a creierelor omeneşti va fi curăţată de noi. Voi continuaţi operaţiunea de distrugere a sistemelor de manipulare semantico-religioase, bazate pe latura animalică, iţiferioară din oameni! Continuaţi!

E rândul lui Cernescu să lovească. Ştie bine unde e hiba, căci a studiat toate sistemele de manipulare prin inconştient şi forţe din mediul natural. Păşeşte către marginea terasei, ridică palmele către Cer, apoi le întoarce către Pământ. Zâmbeşte, căci aceasta e ziua visată, ziua în care omenirea va scăpa de blestemul manipulării prin cuvânt şi imagine. îl aud şoptindu-şi ruga, înainte de a lovi:

— Doamne şi fraţii mei din nevăzut, spirite ale marilor străbuni cinstiţi şi demni, vă rog să fiţi alături de mine, în ultima lovitură împotriva răului din oameni, din natură şi societate! Lovesc!

Nu văd nimic, deoarece săgeata psihicului lui Cernescu e invizibilă. O simt, însă, cum pleacă către Cer, de unde-şi caută ţintele. O simt coborând ca un trăsnet, către zona palatului de pe fostul deal Uranus. De această

dată, se aude un zgomot. Ca şi cum s-ar rupe nişte legături invizibile. Văd clar cum, în locul impactului, izbucneşte foc din Pământ, apoi simt adierea mirosului urât, pe care Cremene se grăbeşte să-l distrugă prin ardere.

— Sarcina noastră s-a încheiat, decretează Cremene. Cele mai periculoase centre ale răului au fost distruse. De restul se va ocupa Orozan şi luptătorii din comandourile clasice. Noi ne putem retrage la odihnă.

Coborâm în biroul lui Cremene dar nu ne culcăm. Aşteptăm să vină comandourile de atac, să raporteze rezultatele curăţirii Bucureştilor de influenţele psihice negative străine şi băştinaşe. Fumăm, aşteptăm şi discutăm. Facem presupuneri cum va arăta viaţa omenească fără influenţele negative din mentalul colectiv.

Primul care apare, negru de fum dar victorios, e Bălaiul, îşi aruncă armamentul lângă uşă şi raportează încântat:

— Bălaiul ot Gliboca a pârpălit şoriciul scamatorilor şi altor fiare mistice. Întreaga lipovenime ar trebui să mă aştepte cu-n butoi de samagou şi cu mândre înzestrate cu „balcoane” aţâţate. Prin fapta mea, lipovenii vor intra în istorie, alături de ceilalţi eliberatori ai omenirii.

— Samagonul îl dau ei, mândrele ţi le procuri tu, zâmbeşte Cremene. Cum a fost?

Lipoveanul nu răspunde imediat. Îşi aprinde o ţigară, cotrobăie prin frigider după o cola, apoi se întinde satisfăcut pe fotoliu:

— Cum să fie? M-am prezentat la cuibuşonil de nebunii al pidosnicilor. M-a umplut scârba când am văzut afişele pederaştilor şi lesbienelor. Păcat de aşa muieri faine să se frece între ele. Iar poponarii nu merită nicio clipă de viaţă. Geme piaţa de femei frumoase, dotate cu tot ce le trebuie iar ei şi-o trag la fund, mai rău ca animalele. Vă daţi seama că n-am lăsat în viaţă niciunul.

— Normal, răspunde Cremene calm.

— N-am găsit lesbiene. Dacă găseam vreuna, o converteam la viaţă normală. În orice caz, aceasta rămâne sarcina mea permanentă. Cum găsiţi o lesby, o pasaţi lui

băiatu'! Să vedeţi cum le dezbăr eu de instincte deviate.

— Ale tale sunt! îl asigură Cremene.

— Meriţi! Eşti cel mai brava comandant posibil. Am ars tot în jur. Nimic n-a scăpat. Apoi am mers la gaşperii care îi susţineau din locanta aia cu iz de prăvălie internaţională...

Cremene aruncă o privire pe planul de atac, identifică obiectivul pe care l-a spart Bălaiul şilândeamnă să continue. Lipoveanul nu se lasă rugat:

— Am intrat pe furiş, ca indienii piei-roşii. Nici n-au apucat să priceapă că şi-au mâncat lefteria. I-am ras pe toţi. Definitiv şi iremediabil. Apoi, am început să scotocesc după sculele cu care vrăjeau moacele slabe din târgul nostru. Iată ce-am găsit!

Scoate din buzunar un aparat psihotronic de mici dimensiuni. Nu ştie că noi am capturat câteva mai demult şi le-am studiat principiile de funcţionare. Cremene ia aparatul şi-l demontează. Îi explică lipoveanului modul de funcţionare, pe mai multe variante. Bălaiul sare în sus indignat:

Nu se poate ca o minte de om să fi născocit asemenea instrument de tortură!

După cum vezi, se poate. Ar fi cazul să-l prezentam românilor. Să înţeleagă de unde le veneau emoţii inexplicabile. Cam ca stările de groază din decembrie 1989.

Păcat că un ticălos nu poate muri de mai multe ori!

oftează Bălaiul. I-aş ucide de mai multe ori. Ceea ce au făcut ei nu merită iertat nici pe Pământ, nici după moarte;

— Nu vor fi iertaţi! îl asigură Cremene.

Am mai găsit ceva, se laudă Bălaiul, scoţând un document. Ăştia îi cred pe români proşti făcuţi grămadă.

Documentul prezentat de lipovean demonstrează că *unele reprezentanţe diplomatice şi comerciale din Bucureşti se ocupă cu trasul sforilor politicii româneştii* Nici asta nu e o noutate. Bălaiul comentează:

Indivizii ăştia vor să-l impună ca Preşedinte pe

Mulsă, groparu' sistemului bancar românesc. E ultima la variantă. Da' nu cred să ţină figura.

Ei cred că ţine, comentează Cremene. Au păcăli românii de atâtea ori, încât, odată în plus, li se pare normal.

— Numai că noi le vom spune cum stă treaba, se bucură Bălaiul. Şi le vom răsturna toate planurile de jefuire a românilor. E strigător la Cer ce s-a întâmplat. Cum se putea ca leul românesc să scadă de 2000 de ori în zece ani? Iar cel care a făcut isprăvuţa asta este prezentat ca un sfânt din icoane…

— Un „sfânt" din „mănăstirea41 Mondial Bank, replică Cremene sumbru. Ce au avut ăştia cu populaţiile din estul Europei?

— Sentimental, n-au avut nimic, răspund eu. I-a mânat interesul material. Au vrut să pună mâna pe majoritatea averii dobândite de români în anii socialismului. În plus, au făcut un experiment special pentru România. În primii ani, le-a ţinut figura. Au zăpăcit minţi, au cumpărat conştiinţe. Iată, însă, că nu le mai ţine. Bankerii care au subvenţionat campania împotriva Răsăritului simt cum le fuge pământul de sub picioare. Şi-o să le fugă şi mai rău. Curând.

— Mai repede, piciule! mă îndeamnă Bălaiul. Românii nu mai au răbdare.

— Şi ce să le fac eu? Să le rezolv eu problemele pe care le pot rezolva ei înşişi? Ce, eu sunt Dumnezeu? Şi, ca să fim drepţi şi cinstiţi în faţa divinităţii, Dumnezeu nu se bagă slugă la puturoşi, Iaşi, uşuratici. *Cine vrea ceva, să pună mâna să facă*! *Noi le-am eliberat conştiinţele şi hiperconştiinţele din dominaţia răului. Să gândească şi să facă*!

— Le-ar mai trebui un impuls în direcţia bună, rosteşte Cremene gânditor. – Da' un şut undeva nu le trebuie? întreabă Bălaiul, care a prins raţionamentul meu. Dacă-i dădăcim prea mult, nu mai fac nimic. Aşteaptă mură-n gură.

— Nu, de asta nu ne vom ocupa, ne asigură Cremene.

Am făcut destul, le-am spus destule. *Să mai lupte şi ei pentru viaţa normală*!

— Din când în când, vom mai interveni. Le vom mai spune câte ceva despre direcţia viitorului.

Încep să vină şi ceilalţi membri ai comandourilor de luptători clasici. Fiecare raportează despre îndeplinirea misiunilor. Concluzia pe care o trage Cremene ne luminează sufletele:

— *Bucureştiul „vrăjit" a fost distrus. Românii şi-au recăpătat Capitala. S-o stăpânească sănătoşi şi fericiţi, în vecii vecilor*!

— S-o stăpânească! şoptesc şi eu.

— Sarcina noastră nu s-a încheiat, ne aminteşte Cremene. Mai avem câteva luni de luptă. E drept că, de acum încolo, va fi mai uşor. Suportul psihic şi sentimental al românilor nu e deloc de neglijat. Românii vor fi alături de noi în proporţii de masă.

— Aşa să fie! spun eu pentru întărire.

Comandantul a dat permisiunea luptătorilor să plece pe la casele lor. Am rămas numai noi patru. Cremene mă întreabă direct:

— Ce-ţi spune viitorul, Varaine?

— *Din noaptea cea lungă a morţii, a pornit Trăsnetul Geto-Dac*, răspund eu fără şovăire. *Va ajunge curând în timpul şi spaţiul nostru. Va desăvârşi ce-am făcut noi. Va distruge răul din oameni, din societate şi din natură. Nimeni nu poate sta în calea Trăsnetului.*

— Va lovi numai pe teritoriul românesc?

— *Va lovi pe întreaga planetă. Toţi care au planificat şi. planifică relele cu care se confruntă românii, vor muri, oriunde s-ar afla, oricum s-ar apăra.*

— Fie bine venit! Omenirea aşteaptă, de sute de ani, o curăţenie generală.

— A venit şi timpul acestei curăţenii. Mărirea şi averea nu va salva pe nimeni.

— Atunci, să mergem pe la casele noastre. *Să lăsăm cale liberă Trăsnetului Geto-Dac*!

Ne ridicăm şi ieşim împreună. Numai Orozan rămâne

să-şi migălească „jucăriile” sale. Plec direct către casă. Încă înainte de a deschide poarta, ştiu că mă aşteaptă cineva. Alexandrina fumează în chioşcul de vară. Îi văd lumina ţigării. Mă apropii şi-o întreb simplu:

— De ce-ai venit, femeie? Ţi-am spus că eu nu iau femeia nici unui alt bărbat?!

Nu se sperie. Se ridică şi vine în faţa mea. Dreaptă şi mândră, în ciuda staturii mignone:

— Eu nu mai sunt soţia nimănui. L-am părăsit.

Definitiv.

— Ce ţi-a venit?

— Mi-am amintit că sunt femeie din neamul oamenilor. Un om nu se poate vinde şi cumpăra pe toată averea lumii. Mi-am plătit datoria, sunt liberă.

— Da? rostesc eu gânditor. Şi ce vrei să faci?

— Încă n-am gândit atât de departe. Deocamdată, aş vrea să mă sfătuiesc cu tine. Eşti singurul om în care am încredere.

— De unde atâta încredere?

— Intuitivă. Sufletul meu îmi spune că eşti un om bun. Că n-ai atinge cu-n pai o persoană nevinovată.

— Da, îţi spune adevărul.

— Atunci, mă primeşti pentru câteva ore?

— Şi pentru mai mult. Îţi las timp de cugetare.

— Eu am înţeles ce trebuia. Mai trebuie ca tu să înţelegi.

— Vom trăi şi vom vedea!

O iau de mână şi intru în casă. Mi se pare cel mai omenesc gest.

PARTEA A DOUA

Ca de obicei, în partea a doua, vă prezint explicaţii realiste ale unor fenomene din natură şi societate, despărţind ficţiunea de adevăr. Mă voi strădui să fiu cât mai clar în explicaţii, deoarece unele probleme nu trebuie lăsate la voia întâmplării sau a interpretărilor de tot soiul.

Clanul învingătorilor

Explicaţiile unor fenomene „paranormale” date de mine în prima parte a cărţii sunt reale şi exprimă în mare

parte adevărul adevărat. Ele sunt bazate pe informaţii ştiinţifice privind modul de organizare şi funcţionare a psihicului omenesc, cu cele trei laturi ale lui – inconştientul, con

5, i ştiinţa şi hiperconştiinţă (supraconştiinţa). Inconştientul ne leagă de trecut, primitivism, comunicare telepatică emoţională cu elemente din viul planetar (animale şi vegetale), zeii religiilor şi trăsături negative de personalitate, influenţate de viaţa animală. Conştiinţa cuprinde informaţiile dobândite în viaţă, de la naştere, la zi, cu conţinut ştiinţific şi comportamental, ancorându-ne în realitatea vieţii sociale prezente, Hiperconştiinţă (îngerul veghetor) e cel mai pur şi mai curat element al psihicului nostru, lansat în viitor, de unde poate citi evenimentele care urmează să se petreacă. Printr-un antrenament adecvat, putem citi evenimente trecute (retrocogniţie), viitoare (precogniţie) sau la care nu suntem prezenţi (clarviziune). Majoritatea fenomenelor categorisite paranormale sunt foarte normale, sunt produse de psihicul omenesc la interferenţă cu psihicul altor oameni, a rudimentelor de psihic vegetal şi animal sau la întâlnirea unor informaţii înscrise în minerale ori obiecte (materie ne vie). Zgomotele; şi mişcăfile fajit-%ticea fenomenul deja văzut, telekinezia, magia prin contingenţă etc. sunt explicate clar în cartea *Clanul învingătorilor*, în care sunt explicate şi procedeele prin care ne putem schimba în bine destinul personal. Am scris această carte în scop de a contribui la destrămarea circului mistico-superstiţios din România şi din lume. Unele explicaţii considerate ultrasecrete vă vor lămuri cum se face că unele persoane au noroc, în timp ce altele sunt urmărite de ghinion, deşi sunt cinstite şi muncitoare.

Intervenţia extraterestră pentru salvarea omenirii aflată în pericol de dispariţie este, deocamdată, o speranţă fără probe. Dacă extratereştrii există, trebuie să vină la contact, în carne şi oase, să ne spună clar cine sunt, de unde vin, cu ce mijloace tehnice au străbătut spaţiul, care le sunt intenţiile, ce fel de ordine vor să impună, care ne

sunt obligaţiile faţă de ei, cum trebuie să ne comportăm pentru a fi consideraţi amici. Am făcut aceste precizări, deoarece tehnica de manipulare psihocibernetică v-ar putea induce în eroare, v-ar putea face să conversaţi cu „entităţi invizibile11 create de specialiştii în condiţionare psihică, care să vă determine anumite acţiuni (să scrieţi mesaje extraterestre, să conversaţi cu propriul inconştient, să vă lăsaţi manipulaţi într-o direcţie sau alta, mai ales în plan politico-economic). *Nu uitaţi criteriul esenţial*: *contactul direct*! Cine nu prezintă proba existenţei şi puterii nu există. Dacă veţi citi *Clanul învingătorilor*, veţi înţelege că în apaţiul aerian terestru există „spirite" mai vechi sau mai noi, care ne pot produce impresia că discutăm cu fiinţe supranaturale sau supraomeneşti. Un om modern, înzestrat cu conştiinţă trează, bine organizată, cu voinţă oţelită şi cu o hiperconştiinţă exersată nu se lasă păcălit de astfel de „spirite". Vă recomand să citiţi cu atenţie cartea menţionată. O găsiţi la Editura Candy SRL, Iaşi, strada Cuza Vodă, nr. 2, telefon 032/21.85.75 sau la S.C. Taracart SRL, Bucureşti, str. Alexandru Ioan Cuza, nr. 57A, sector

1, telefon 01/223.09.49.

În fifwitinnam, vă câmpuii să discutăm poţin despre viaţa noastră, a românilor obişnuiţi din „epoca de tranziţie" aşa cum o vede Partidul Vieţii Româneşti. Vă interesează viaţa? Sigur că da! Vă interesează să fie cât mai frumoasă, cât mai prosperă, cât mai demnă de a fi trăită? Sigur că da! Vă interesează creşterea continuă a puterii de cumpărare a leului românesc, astfel încât să vă asiguraţi cele necesare traiului modern, civilizat? Siguf că da! în mod normal, un cetăţean pragmatic nu este interesat de bârfa politică, de spectacolele oamenilor politici băştinaşi ori străini, de ideologiile şi teoriile pe care aceştia le flutură pe sub nasurile electorilor. Un om normal se întreabă simplu: uni deşte san nu nivelul de trai? Ce câştig eu din măsurile de guvernanţi? Nu se întreabă ca troglodiţii: Cât îmi dai să te votez? Cei care fac treaba asta nu-şi dau seama că, în schimbul a 50.000 lei, a unor bunuri

de valoare infimă (ulei, zahăr, orez, bere etc.) îşi dau votul pentru a fi jupuit, în următorii ani, de sute de mii sau milioane de lei. Niciun partid cinstit nu cumpără voturi, deoarece nu are bani furaţi cu care să plătească, nici nu-şi pane problema să fiore ulterior pentru a-şi acoperi „investiţia".

Cetăţeanul modern şi cult trebuie să spună clar guvernanţilor: Nu mă interesează stânga san dreapta, socialismul sau capitalismul, liberabsmnt sau soda Memo<? r»ţi-a etc.! Mă intoesează să-mi crească calitatea vieţii materiala şi culturale. Dacă ideologiile voastre nu garawt» ag* dar creşterea nivelului de trai, d încearcă să justifice jaful şi sărăcia, nu sunt bune! Aruncaţi-le la gunoi ţi oferiţi-mi ceva dar, sigur, pe care să pot conta în organizarea vieţii personalei Vreau să văd Programai creator, să verific dacă e aplicabil!

Siguranţa economică

Starea de siguranţă este absolut necesară fiecărui om pentru a se dezvolta şi a trăi normal. Nesiguranţa vieţii stresează, îmbolnăveşte, îmbătrâneşte şi determină moartea. PVR apreciază că siguranţa economică este esenţială pentru viaţa nnrmală a fiecărui cetăţean şi pledează pentru susţinerea acesteia cel puţin prin următoarele măsuri:

1. Înfiinţarea unei bănci comerciale româneşti, cu garanţii statale de restituire integrală a depunerilor. Păstrarea CEC în proprietatea exclusivă a naţiunii (statului) române.

2. Reînfiinţarea băncii statale de comerţ exterior, care să garanteze, în orice situaţie, corectitudinea şi rapiditatea operaţiilor financiar-bancare pentru liberii întreprinzători români şi restituirea integrală a sumelor din conturile acestora.

3. Obligarea prin lege a tuturor băncilor care operează pe teritoriul naţional să verse la buget o cotă de i0% din profit pentru refacerea sistemului financiar-bancar românesc.

4. Avertizarea cetăţenilor, în mod public, prin mass-

media, despre riscurile participării la activitatea financiară a unor bănci, fonduri, jocuri piramidale etc. negarantate de stat.

5. Confiscarea totală a averilor persoanelor vinovate de pagubele produse naţiunii sau unor grupuri de cetăţeni, prin escrocherii financiare şi despăgubirea perdanţilor din aceste averi. În acelaşi scop, se vor recupera, prin Interpol, sumele scoase în străinătate. Condamnareală pedepse penale severe a persoanelor care au distrus sistemul financiar românesc.

6. Instituirea unui sever monopol de stat al schimbului valutar, prevenind schimbarea sumelor în lei, provenite din surse ilegale, în valută şi scoaterea lor în exterior, înăsprirea pedepselor penale din acest domeniu.

7. Aplicarea în practică a prevederilor constituţionale (art. 43) prin care guvernanţii sunt obligaţi să ofere cetăţenilor siguranţă economică şi un nivel de trai civilizat. Stabilirea prin lege a unor pedepse aspre, penale şi administrative, pentru guvernanţii care încalcă aceste obligaţii.

8. Relansarea urgentă a producţiei şi exportului de mărfuri româneşti, pe baza fondurilor existente sau uşor de atras, atât în sistemul de stat cât şi în cel particular (vezi articolul *Avem bani*!).

9. Aplicarea impozitului progresiv pe venituri, astfel ca persoanele defavorizate să fie scutite de impozit iar marii bogătaşi să plătească impozite proporţional cu câştigurile şi averea lor (sistemul suedez).

10. Confiscarea averilor marilor datornici şi folosirea lor pentru acoperirea datoriilor.

11. Obligarea prin lege a funcţionarilor bancari să suporte creditele neperformante dinaverea proprie. Obligarea liderilor economici să suporte pagubele produse din neglijenţă, incompetenţă, necinste.

12. Construirea unor întreprinderi de stat rentabile şi sigure, care să absoarbă forţa de muncă tânără, reducând la maxim şomajul.

13. Simplificarea legislaţiei pentru liberii

întreprinzători români, crearea unor facilităţi speciale pentru aceştia, încât să se poată dezvolta în condiţii de cinste şi fegalitate.

14. Deoarece bugetul familial este grevat de servicii prea scumpe, impuse în sistem monopolist, de firme şi regii autonome, se va înfiinţa Ministerul Serviciilor Publice de Strictă Necesitate, care să concentreze serviciile de telefonie prin cablu, de distribuţie a gazelor, electricităţii, apei şi energiei termice, la preţuri rezonabile, controlate şi subvenţionate parţial de stat.

15. Asigurarea locurilor de muncă pentru toţi absolvenţii instituţiilor de învăţământ statal (profesional, postliceal şi universitar), prin repartiţie. Absolvenţii din sistemul particular îşi vor căuta şi găsi locuri de muncă funcţie de preferinţe şi posibilităţi.

16. Ocrotirea angajaţilor în raporturile cu patronii, prin:

1. stabilirea salariului minim obligatoriu pentru fiecare tip de activitate; 2. obligativitatea încheierii contractelor de muncă şi de asigurări sociale; 3. pedepse severe, penale sau administrative, pentru încălcarea legislaţiei muncii şi ocrotirilor sociale.

17. Înăsprirea la maxim a pedepselor şi amenzilor pentru săvârşirea de infracţiuni economice.

18. Înăsprirea la maxim a pedepselor aplicate funcţionarilor corupţi, din sistemul fiscal, vamal, gardă financiară, poliţie şi alte organe de control economic, Interesarea funcţionarilor cinstiţi să prevină, să descopere şi să documenteze infracţiunile economice, prin stabilirea unor prime proporţionale cu valorile băneşti recuperate.

Vedeţi ce trebuiau să reglementeze Parlamentai şi Guvernul? Siguranţa economică! Nu tăbliţe bilingve, privilegii pentru funcţionari, ocrotirea liliecilor, „deconspirarea” Securităţii, subvenţionarea partidelor şi cultelor religioase ori alte asemenea bazaconii.

Veţi trăi aşa cum votaţi! în orice caz, fără un minimum de siguranţă, economică, nu veţi trăi normal.

Avem bani!

Guvernanţii post-decembrişti se văită mereu că nu au bani, creând populaţiei senzaţia că depindem vital de FMI sau de alte organisme mondiale, că trebuie să răbdăm la nesfârşit „tranziţia11 şi „reforma11. Din analiza gospodărească şi responsabilă făcută de PVR, rezultă că dispunem de mari sume de bani care ian altă destinaţie decât rentabilizarea economică şi creşterea nevetalui de trai al populaţiei cu titlu de exemplu, vă prezentăm câteva surse de venit şi economisire care ar umple până la refuz bugetul României:

1. Confiscarea averilor dobândite ilegal de mafioţii de tranziţie. Ocrotirea prin lege a bogăţiilor dobândite legal.

2. Confiscarea averilor privatizate ilegal. Nu avem nimic împotriva celor privatizate legal, căci libera iniţiativă e motorul dezvoltării economice a unei naţiuni moderne.

3. Renunţarea la consilieri străini şi folosirea, în locul lor, a inteligenţei româneşti. Un consilier străin plătit cu

10. O dolari pe lună (200 milioane lei) e o insultă la adresa competenţei româneşti.

4. Anularea subvenţiilor statale pentru partide politice, organizaţii non-profit, alte asemenea instituţii. Cine vrea să facă politică, s-o facă pe banii proprii!

5. Anularea indemnizaţiilor consilierilor din primării, deoarece nu sunt justificate prin muncă, pe de o parte iar pe de altă parte, se presupune că sunt cetăţeni cu înaltă conştiinţă, care s-au pus în slujba obştii, în mod voluntar (nu clientelă politică!).

6. Anularea salariilor imense, de zeci şi sute de milioane de lei, din AGA, FPS, regii autonome, alte instituţii de stat, căci acestea nu sunt firme particulare, ci sunt obiective proprietate a întregii naţiuni

7. Anularea salariilor preoţilor, deoarece aceştia sunt prestatori de servicii religioase plătite de populaţie. Dacă vor salarii de stat, să nu perceapă taxe de la populaţie!

8. Instituirea monopolului de stat asupra schimbului valutar, metalelor şi pietrelor preţioase, distrugând şi piaţa neagră. Un asemenea monopol ar fi prevenit transformarea în valută a sumelor furate de escroci de la

populaţie (Caritas, FNI etc.) şi scoaterea lor din ţară.

9. Instituirea monopolului de stat asupra alcoolului, tutunului şi cafelei.

10. Legalizarea şi impozitarea prostituţiei.

11. Reducerea cu 50% a aparatului central de stat, prin instituirea Parlamentului unicameral şi a Republicii prezidenţiale.

12. Anularea subvenţiilor statale pentru publicaţii inutile sau nocive.

13. Simplificarea sistemului fiscal, adoptarea impozitului progresiv pe venituri, astfel ca persoanele mai bogate să contribuie cu impozite mai mari la buget iar cele defavorizate să fie scutite.

14. Reducerea cheltuielilor de reprezentare şi protocol, din ţară şi străinătate, pentru înalţii funcţionari şi pentru liderii „plimbăreţi" din obiective economice de stat.

15. Legalizarea posibilităţii ca pedepsele cu închisoare pentru anumite infracţiuni să fie convertite în sume foarte mari de bani (trafic de droguri, prostituţie etc.)

16. Anularea subvenţiilor pentru organizaţiile minorităţilor naţionale deoarece, prin existenţa lor, se instigă la separatism şi izolaţionism. Desfiinţarea organelor de stat pentru minorităţi. Avem un singur criteriu de apreciere a relaţiilor cu naţiunea şi statul – cetăţenia.

17. Limitarea importurilor de lux sau la concurenţă cu produse româneşti. Anularea importurilor nocive (filme şi reclame porno, de exemplu).

18. Recuperarea urgentă a datoriilor făcute de mafioţii de tranziţie, prin vânzarea la licitaţie a tuturor bunurilor acestora.

19. Creşterea la maxim a taxelor pe jocurile de noroc, importuri de lux, ţigări şi băuturi străine.

20. Recuperarea sumelor datorate de SUA şi NATO pentru embargoul irakian şi iugoslav (câteva miliarde de dolari!). Recuperarea creditelor româneşti din Irak şi din alte ţări.

21. Reducerea salariilor insultător de mari ale unor funcţionari de stat. Fixarea unei grile unice de salarizare pentru toate funcţiile din obiectivele de stat.

22. Obligarea prin lege a patronilor străini să plătească angajaţilor români un salariu comparabil cu cel plătit în alte ţări europene.

23. împrumuturi de pe piaţa arabă şi japoneză de capital, pe termene lungi şi foarte lungi, rambursabile în mărfuri şi servicii româneşti (cel puţin parţial).

24. Legalizarea facilităţilor fiscale şi de investiţii pentru cetăţenii români care au venituri în valută, încât să-i determine s-o aducă în ţară.

25. Stimularea populaţiei să economisească, prin organizarea unei bănci de stat cu garantarea restituirii integrale a depunerilor, precum şi prin educaţia făcută prin şcoală, mass media, alte mijloace.

26. Culegerea cu rapiditate, prin organe de stat competente, a tuturor subvenţiilor. împrumuturilor nerambursabile, sponsorizărilor, donaţiilor şi moştenirilor oferite de persoane şi organizaţii din străinătate (unele s-au pierdut din neglijenţa funcţionarilor români):

27. Educarea în masă a populaţiei în spirit creator, pragmatic şi realist, prin şcoli şi mass media, încât să exportăm masiv inteligenţă materializată (invenţii, inovaţii, opere unicat etc.).

28. Recuperarea prin Interpol a sumelor scoase din ţară de infractorii de tranziţie, români şi străini (gen cei deja FNI).

29. Creşterea masivă a cuantumului amenzilor aplicate pentru încălcarea legilor de către diferite categorii de infractori şi contravenienţi (braconieri etc.).

30. Legalizarea confiscării rapide a averilor funcţionarilor din sistemul bancar şi economic care au prejudiciat interesele naţionale.

31. Extinderea pedepsei confiscării totale a averii pentru infracţiuni aparent minore: darea şi luarea de mită, traficul de influenţă, evaziune fiscală, fals intelectual, neglijenţă în serviciu, abuz în serviciu etc.

32. Aplicarea unor taxe maxime pentru reclame prin presa scrisă şi audiovizual, pentru anumite categorii de reclame (ţigări, băuturi, cafea, sexy, porno etc.).

33. Anularea subvenţiilor de campanie electorală pentru partide, organizaţii şi persoane, indiferent de funcţia vizată.

După cum vedeţi din cele câteva exemple, guvernanţii ar putea avea la dispoziţie miliarde de dolari, pe care să-i investească în relansarea economiei şi în creşterea nivelului de frai. De ce n-o fac? Sunt incompetenţi, corupţi, inactivi, lipsiţi de simţ gospodăresc? Jos cu ei! Cine nu ne asigură locuri de muncă, salarizare corespunzătoare şi creşterea nivelului de trai nu e conducător bun, competent, devotat naţiunii. Nu avem nevoie de pseudocanducătari, de marionete ale mafiei economice internaţionale!

Noi apărăm viaţa omenească!

Partidul Vieţii Româneşti vă propune să judecaţi cu mintea dumneavoastră turnătoarele adevăruri doctrina noastră:

1) Viaţa omenească este suprema valoare de pe această planetă şi din această ţară. Dacă nu avem viaţă, nu avem nimic.

2) Noi alegem guvernanţi pentru a ne apăra viaţa şi a ne asigura creşterea continuă a nivelului de trai, nu pentru a deveni stăpânii şi împilătorii noştri. Noi plătim salariile guvernanţilor, prin taxe şi impozite, astfel că noi suntem patronii iar dânşii, angajaţii.

3) Eficienţa activităţii guvernanţilor se măsoară în calitatea vieţii noastre, în creşterea sau Scăderea nivelului de trai material şi cultural. Dacă nivelul de trai scade continuu, înseamnă că guvernanţii sunt necorespunzători şi trebuie schimbaţi. Ei pot fi necorespunzători din mai multe cauze: incompetenţă, inactivitate, necinste, laşitate etc.

4) Nicio teorie politică, economică sau religioasă care justifică sărăcia şi lipsa de respect pentru viaţă nu este adevărată şi trebuie combătută prin toate mijloacele.

5) Nu ne naştem egal înzestraţi din punct de vedere psihic şi fizic, nu învăţăm în mod egal, nu muncim şi nu creăm în mod egal, nu suntem favorizaţi de noroc în mod egal etc. astfel că e drept şi moral să existe o ierarhie economică bazată pe avene dobândită cinstit. Militäm, însă, pentru condamnarea celor care şi-au procurat ori îşi procură avere pe căi imorale sau ilegale.

6) Într-o societatea omenească normală, majoritatea averii naţionale se află în mâna majorităţii cetăţenilor. Aceştia formează clasa medie şi cuprinde circa 80 – 85% din populaţie. Polarizarea excesivă a bogăţiei naţionale pune în pericol evoluţia normală a vieţii, mai ales dacă se face prin mijloace necinstite.

7) *Imensa avere a statului socialist, produsă prin munca noastră sau a părinţilor, trebuia şi trebuie privatizată în interesul tuturor cetăţenilor români, în mod echitabil, funcţie de munca depusă la crearea ei*. Aceasta ar asigura un nivel de trai corespunzător majorităţii cetăţenilor, le-ar asigura viaţa modernă. Din această cauză, militäm pentru reprivatizarea obiectivelor economice în favoarea celor care le-au construit, le-au întreţinut, lucrează în ele sau vor lucra în ele în următorul deceniu, astfel: 50% din acţiuni să rămână în proprietata naţională, 15% să fie dată pensionarilor care au muncit în aceste obiective, funcţie de poziţia în schemă şi numărul de ani munciţi; 20% să fie repartizate celor care muncesc în prezent iar 15% să fie ţinute în rezervă, pentru angajaţii din următorii 10 ani.

8) PVR recunoaşte că liberul întreprinzător este motorul dezvoltării social-economice, fapt pentru care propune măsuri de încurajare a acestuia prin: simplificarea procedurilor de autorizare, simplificarea sistemului fiscal, acordarea de facilităţi micilor întreprinzători, reprimarea abuzurilor funcţionăreşti asupra acestora. Toate acestea trebuie stipulate în *Legea liberilor întreprinzători români*.

Justiţie şi Ordine!

De la Dumnezeu ne vin viaţa, ordinea, justiţia, siguranţa, cunoaşterea ştiinţifică, curajul, demnitatea,

sănătatea, cinstea, prosperitatea, omenia… De la oamenii animalizaţi, răzvrătiţi împotriva ordinii divine, ne vin haosul, nesiguranţa, hoţia, mita, traficul de influenţă şi alte infracţiuni care afectează viaţa socială, producând sărăcie, nesiguranţă, moarte. Partidul Vieţii Româneşti este adeptul ordinii şi al dictaturii Legii, sens în care propune următoarele măsuri:

1. Epurarea Justiţiei române de elementele corupte, formaliste, lipsite de interes pentru rezolvarea operativă a cauzelor penale, civile, economice etc. Restabilirea caracterului sacru şi independent al Justiţiei, prin îndepărtarea funcţionarilor aliniaţi politic şi întărirea autorităţii judecătorilor. Conducerea organelor de Justiţie va fi aleasă de Parlament, din rândul celor mai competenţi, mai activi şi mai cinstiţi jurişti, recomandaţi de organizaţiile lor profesionale.

2. Simplificarea legislaţiei române, printr-un efort de câţiva ani, încât să răspundă imperativelor de dreptate, operativitate şi omenie cerute de cetăţeni.

3. Epurarea organelor de control economic (poliţie, vamă, fisc, gărzi financiare, etc.) de elemente corupte. Interesarea angajaţilor din aceste sisteme să lucreze corect, prin acordarea unor recompense pentru cazurile rezolvate.

4. Legiferarea dreptului funcţionarilor inferiori din sistemele de ordine şi control economic de a reclama traficul de influenţă ori alte infracţiuni practicate de şefi sau lideri politici, de orice nivel, în faţa Justiţiei, Parlamentului şi Preşedintelui Republicii.

5. Reintroducerea pedepsei cu moartea pentru săvârşirea de infracţiuni abominabile şi foarte grave (pedofilie, incest, paricid, viol pederast, viol urmat de moartea victimei, uciderea unei fentei gravide, subminarea economiei naţionale, trădarea, sabotajul, crime împotriva păcii şi omenirii etc.). i

6. Ocrotirea judecătorilor, procurorilor, poliţiştilor, jandarmilor, agenţilor fiscali şi de control economic, precum şi altor persoane care contribuie efectiv la

apărarea legalităţii, printr-o lege specială. Legalizarea dreptului pentru procurori, prefecţi, poliţişti, jandarmi şi alte forţe de ordine, de a folosi armamentul împotriva infractorilor violenţi şi înarmaţi. Greviştii şi demonstranţii de orice fel trebuie să se asigure că printre ei nu există astfel de infractori.

7. Distrugerea complexului psihic negativ, impus întregii naţiuni, prin propaganda efectuată de infractori, potrivit căreia orice persoană care informează organele de ordine este „turnător”. Educarea populaţiei, prin şcoală, mass media şi alte mijloace, să ia atitudine împotriva infractorilor, prin informarea organelor de ordine, capturare etc.

8. Depolitizarea organelor de poliţie şi serviciilor secrete, prin îndepărtarea liderilor aliniaţi politic şi promovarea celor mai buni profesionişti. Păstrarea acestor organe în sistemul militarizat central de apărare a patriei şi naţiunii.

9. Atragerea cetăţenilor la activitatea de combatere a infracţionalităţii, prin informarea organelor de ordine, participarea benevolă la patrulări şi razii, înfiinţarea unor comisii cetăţeneşti pentru prevenirea săvârşirii de infracţiuni şi de control al elementelor predispuse la săvârşirea de fapte antisociale.

10. Curăţarea localităţilor de boschetari, aurolaci, vagabonzi şi cerşetori, de orice vârstă. Închiderea lor în instituţii specializate: cămine, azile, şcoli de corecţie, închisori etc.

11. Recompensarea morală şi materială substanţială a persoanelor din aparatul de ordine şi a cetăţenilor care contribuie la prevenirea şi combaterea infracţiunilor.

Atentat la viaţă

Sunteţi pensionari, mai în vârstă sau mai tineri. Aţi muncit pe brânci şi aţi construit România modernă, suferind privaţiuni de care numai dumneavoastră ştiţi. Aţi ridicat fabrici, uzine, rafinării, blocuri de locuinţe, spitale, creşe, grădiniţe, şcoli. Aţi luminat minţile copiilor, în calitate de educatori, învăţători, profesori. Aţi produs şi

exportat în 125 de ţări ale lumii, mărfuri româneşti de bună calitate, întărind economic ţara şi ridicând prestigiul ei peste hotare. Aţi fost mândri de succesele elevilor şi studenţilor educaţi de dumneavoastră, de fabricile şi de produsele, made in *România*. V-aţi făcut cinstit datoria faţă de naţiunea română şi de patria noastră. Aveaţi dreptul la o bătrâneţe liniştită, lipsită de griji.

V-aţi planificat retragerea la pensie din timp, punând deoparte bănuţ cu bănuţ, la CEC. Eraţi siguri că nimic nu va afecta economiile dumneavoastră, deoarece sistemul financiar-bancar românesc era sigur, stabil, fără oscilaţii periculoase. La 12 lei dolarul american, vă simţeaţi cineva, dacă aveaţi în CEC 50 – 60 de mii de lei. Pe lângă pensie, aveaţi o dobândă, nişte gratuităţi sigure, o siguranţă socială pe care puteaţi conta, în ciuda lipsurilor din perioada dictaturii. În zece ani de „reformă”, „tranziţie” şi haos, aţi pierdut tot, inclusiv visele şi credinţele pe care credeaţi că nu vi le va putea fura nimeni.

Vă văd în fiecare zi, umblând cu’ sacoşele goale prin pieţe, în căutarea a ceva mai ieftin, cu care să supravieţuiţi. De liniştea şi pacea visată, nici vorbă. Pensia voastră lunară & mai mică decât consumaţia de-o seară, la un bar a unui bişniţar. E mai mică decât câştigul de-o oră a unei prostituate de lux. Bişniţarul şi prostituata n-au clădit fabrici, n-au luminat minţi de copii, n-au produs şi n-au exportat mărfuri româneşti în zeci de ţări ale lumii. Ei nici nu ştiu că sunt români. Sunt privilegiaţii „noii ordini”, în care infractorii din „lumea bună” îşi dau mâna cu lumea, interlopă. *Aceştia sunt stăpânii naţiunii române din epoca de tranziţie*: politicianul corupt, incompetent sau inactiv, funcţionarul mituit, curva, bişniţarul, colaboraţionistul şi mercenarul mafiei economice.

Dragi pensionari, sunteţi mai mulţi decât ar fi normal într-o societate bine organizată, astfel că vă pândeşte pericolul să ajungeţi în blocaj de plata pensiilor. Vă este frică de aceasta, tremuraţi pentru amărâta de pensie. Vi se taie mereu din drepturile de medicamente, din puterea de cumpărare, din posibilităţile unui trai omenesc.

Întreţinerea creşte, plata telefonului vă sperie, toate cheltuielile vă dau fiori. Nici nu îndrăzniţi să ieşiţi din case, de frică că va trebui să cheltuiţi câţiva lei. Nu vă revoltaţi niciodată pentru tratamentul neomenos la care v-au supus guvernanţii, deoarece nu mai aveţi credinţa că situaţia economico-socială se poate schimba în bine. *Vă este şi ruşine de ce aţi fost şi ce aţi ajuns*. Vă este ruşine că v-aţi lăsat minţiţi de animalele politico-economice, că v-aţi lăsat furaţi de tot soiul de escroci băştinaşi sau străini, la jocuri piramidale, fonduri, bănci populare, caritasuri etc…

Sunteţi conştiincioşi şi votaţi mereu. La fel de prost, însă. Bătrâneţea dumneavoastră nu e o garanţie a gândirii logice, pragmatice, realiste, ci, în prea multe cazuri, a naivităţii, credulităţii şi prejudecăţilor lipsite de temei real. *Dumneavoastră aţi sprijinit, prin vot masiv, mafiile politico-economice care sugrumă naţiunea română*: *FSN* (*PDSR, PD, ApR, PNR* etc.), *U.D.M.R. şi CDR* (*PNTCD, PNL, PAC, UFD* etc.). *Majoritatea covârşitoare a pensionarilor au sprijinit prin vot chiar pe cei care atentează la viaţa lor şi la viaţa întregii naţiuni, pe cei care ne-au scăzut continuu nivelul de trai, pe cei care au distrus ceea ce aţi construit dumneavoastră, inclusiv prestigiul de naţiune liberă, creatoare şi exportatoare de valori*. Au făcut-o din naivitate sau din patimi iraţionale, din dorinţa secretă de întoarcere în trecut. Unii dintre dumneavoastră aţi cerut moartea mea şi a altor luptători din sectorul informativ, făcând jocurile duşmanilor. I-am iertat. Să vedem dacă îi iartă şi Dumnezeu.

Vă place unde aţi ajuns? Vă îndopaţi cu emisiuni televizate proaste, violente şi pornografice. Vă rugaţi în biserici şi mănăstiri dar rugile dumneavoastră n-ajung la Dumnezeu. În zece ani, leul românesc a scăzut de aproape 2000 de ori, nivelul de trai a scăzut de circa 3 ori, speranţa de viaţă a scăzut cu mai mult de zece ani, mortalitatea a crescut îngrozitor iar natalitatea a scăzut. *Unde e viitorul naţiunii noastre, bătrânilor înţelepţi*? Lipsa de medicamente şi alimente vă seceră pe capete iar

dumneavoastră continuaţi să credeţi în poveşti. Nu mai aveţi curajul să ieşiţi pe stradă, căci s-au ridicat bande de tineri care vă jefuiesc ziua în amiaza mare. Nu vă mai respectă tinerii, căci nu are cine să-i înveţe respectul pentru părul alb şi vârsta înaintată; Dezordinea socială vă ucide rapid şi sigur.

Aţi mers ca turma pe drumul trasat de mafia economică internaţională, prin cele trei grupări politice principale, menţionate anterior, lăsându-vă amăgiţi de jocurile lor politice, prezentate prin televiziune şi presă, crezându-le teoriile şi minciunile. *Pe drumul trasat de social-democraţie*, *creştin-democraţia şi UDMR nu e nici linişte*, *nici siguranţă economică*, *nici prosperitate*. *E numai sărăcie*, *umilinţă şi moarte*. Doamnelor şi domnilor pensionari, e timpul să vă treziţi din poziţia de cobai, să refuzaţi acţiunea de spălare a creierelor prin mass media, să deveniţi înţelepţii bătrâni de care vorbesc tradiţiile româneşti. Noi ne-am făcut datoria: v-am avertizat, ne-am organizat într-un partid pentru a apăra viaţa omenească, inclusiv viaţa dumneavoastră. Nu ne pasă dacă vom muri în această confruntare. Viaţa românească merită o luptă. Şi-o moarte, dacă va fi nevoie.

Nu mai e loc în paradis în urmă cu numai zece ani, ne mândream că eram o populaţie cultă, pregătită pentru creaţie de bunuri materiale şi valori culturale, pentru producţie şi export. Aveam

968. O absolvenţi de instituţii de învăţământ superior.

374. O de absolvenţi de şcoli postliceale, 2.462.000 de absolvenţi de liceu de specialitate, 1.006.000 de absolvenţi de licee teoretice, 2.650.000 de muncitori, absolvenţi de şcoli profesionale şi de ucenici. Aveam cel mai mare număr de medici şi farmacişti pe cap de locuitor din zonă (un medic sau un farmacist la 300 de locuitori). *Aproape 6 milioane de persoane erau pregătite să lucreze în industrie sau lucraseră în acest sector foarte rentabil al economiei naţionale*. O armată de ingineri, subingineri, tehnicieni, maiştri şi muncitori trebăluiau harnici ca furnicile în mii de fabrici, uzine, rafinării, combinate, mine

sau pe şantierele din ţară şi străinătate. *Munceau mult şi erau plătiţi modest, deoarece partea cea mai importantă a muncii lor era însuşită de stat şi folosită la noi investiţii în industrie, agricultură, învăţământ, sănătate, apărare* etc. în fiecare uzină, fabrică, fermă, combinat, spital, bloc de locuinţe, casă de cultură, şcoală etc., ridicată în perioada socialistă sunt banii românilor care au muncit în sectorul productiv. *În mod normal, ei sunt proprietarii obiectivelor economice, sociale şi culturale ridicate prin truda lor*. Unde or fi acum proprietarii şi ce-or fi făcând?

Proprietatea clasei muncitoare şi a inteligenţei tehnice a *fost jefuită în cea mai mare parte, fără ca proprietarii să mişte un deget în apărarea ei*. Unii proprietari au ajuns mai rău decât proletarii, căci nu-şi pot vinde măcar forţa de muncă, cum suna teoria marxistă. Cât despre raiul promis de ideologia socialistă şi de liderii „revoluţiei11 din decembrie, 1, 989, nici pomeneală, Numai. e loc în paradis pentru clasa productivă. E plin paradisul de mafioţi de tranziţie, de curve, bişniţari şi funcţionari corupţi. Unde să mai încapă inginerul, subinginerul, maistrul, muncitorul? Au ajuns nişte amărâţi de buticari sau taximetrişti, pentru a supravieţui într-un haos pe care nu-l înţeleg dar nici nu-l refuză. Cei care au rămas în industrie, la stat sau la patron, tremură la gândul şomerizării, al scăderii continue a nivelului de trai. Se revoltă spontan, când nu mai pot răbda, se îmbrâncesc cu nişte scutieri nevinovaţi, blochează câte o şosea şi… cam atât. Rând pe rând, sunt şomerizaţi sau păcăliţi cu salarii compensatorii.

Liderii de sindicat le spun poveşti şi fac spectacole cu guvernanţii. Unii lideri de sindicat trăiesc mai bine decât liberii întreprinzători muncitori şi serioşi, nu-şi pun problema rezolvării efective a necazurilor membrilor care i-au ridicat în funcţii, ci a folosirii cât mai cu folos a fondurilor, dotărilor şi activităţilor specifice acestei profesii. Asta, când nu fac înţelegeri cu partidele politice, când nu joacă pe o mână sau pe alta, în scop de a-şi asigura avantaje persoanale. *Ce s-a ales din clasa*

muncitoare, din imensa armată producătoare şi exportatoare de valori?

În cete mai multe cazuri, solidaritatea muncitorească a fost o vorbă goală. Cei ocoliţi de şomerizare au privit alături când colegi de-ai lor plecau din fabrici cu capul în jos, cu ochii în lacrimi şi cu mintea vuind de o singură întrebare: *Cu ce-mi voi întreţine familia*? Minerii şi ceferiştii s-au ţinut mai dârji dar ce folos? Au fost dezbinaţi prin „reformă", prin împărţirea în compartimente cu salarii diferite, astfel că s-au certat între ei. *Divide et impera*! *Mafioţii internaţionali voiau să elimine naţiunea română din competiţia economică şi au făcut-o în mare parte*. Au determinat marionetele lor să instige populaţia românească la nemuncă, prin plata sâlâriilor compensatorii şi aceştia au executat ordinul ca orbeţii, fără a-şi pune problema din ce va trăi o naţiune de 23 de milioane de suflete care nu mai munceşte, nu mai produce, nu mai exportă, nu mai consumă mărfuri româneşti. Încotro, clasă productivă? Se mai poate trăi din expediente? Nu se mai poate. A înţărcat bălaia.

Unde e mintea clasei producătoare? în sticla de bere ieftină, în urletele de la meciurile de fotbal, în bârfele politice fără sens, în emisiunile televizate nocive (porno, violente etc.), în speranţa fără bază de la caritasuri, feneiuri, bingo ori alte asemenea „inginerii" financiare? Să spunem că o parte dintre producători s-au pensionat, pentru a muri neştiuţi de nimeni, datorită lipsei de hrană adecvată şi medicamente. Au rămas însă buni de muncă aproape 4 milioane de producători şi alături de ei s-au ridicat alţii, în goană după un loc de muncă. *Ce facem, clasă productivă*? Expedientele nu mai ţin, buticurile dau faliment unul după altul, foamea strânge de gât. *Viaţa omenească se câştigă prin luptă, clasă productivă*! Viitorul normal al copiilor dumneavoastră se câştigă prin luptă politică. Nu mai credeţi că se poate face nimic? Dar cum au crezut cei care au muncit, în perioada 1944 – 1964, cu mămăligă şi marmeladă? Se poate! Fiecare om e capabil de eforturi şi performanţe mult mai mari decât cele

obişnuite. *Ce s-a distrus în zece ani se poate reface în cinci ani*!

Scuturaţi neîncrederea, nepăsarea, uşurinţa, lenevia şi veniţi să ne făurim o societate omenească normală, în care viaţa să fie sigură şi demnă de a fi trăită! Nu aşteptaţi să vă rezolve alţii problemele, căci nimeni nu e dispus să vă1 ofere o viaţă mai bună, dacă n-o cereţi pe cale politică, dacă n-o impuneţi prin vot! în paradis nu mai e loc şi nici nu cred că vă interesează tipul de „paradis" creat în

România. Veniţi la viaţa normală, sănătoasă – demnă, prosperă! Veniţi să ne-o câştigăm prin lupta politică! Priviţi prin suflete şi vedeţi ce vise moarte mai aveţi pe acolo! De când n-aţi făcut un concediu la munte sau la mare? Ce se va întâmpla cu dumneavoastră după pensionare?

Femeia română

Femeia română a fost divinizată în poezii şi cântece dar, înjurată şi tratată ca sclavă, în realitate. N-a fost niciodată; considerată egala bărbatului, deşi toţi bărbaţii s-au născut din femei. N-a fost niciodată recunoscută „cruce întreagă" „în baza părerii primitive şi blasfemice, potrivit căreia Dumnezeu ar fi bărbat. Dumnezeu nu e bărbat, nici femeie; e Conştiinţă, Inteligenţă, Voinţă, Putere… invizibilă. Poate! că din cauza acestei păreri primitive, unii bărbaţi se poartă; cu femeile ca zeii, uitând că femeile i-au purtat în trupurile lor, i-au născut în dureri, i-au legănat şi i-au spălat, i-au hrănit şi i-au învăţat limba română.

Teoretic, femeile sunt egale în drepturi cu bărbaţii în orice domeniu al vieţii politice, sociale, economice etc. Practic, discriminările anterioare îşi spun cuvântul, prin tradiţii şi obiceiuri, prin educaţie proastă. Femeile nu deţin nici măcar 10% din mandatele parlamentare, deşi formează mai mult de jumătate din populaţia ţării. Situaţia este l aceeaşi pentru primari, consilieri, prefecţi etc., în ciuda; faptului că, odată cu libera iniţiativă, multe femei au demonstrat că pot depăşi destui bărbaţi, nu numai prin intuiţie dar şi prin curaj, dârzenievoinţă, inteligenţă, spirit pragmatic. Partidul Vieţii Româneşti e primul partid normal din această ţară şi prin faptul că aproape jumătate

din membrii săi sunt fete şi femei, de toate profesiile, începând de la casnică şi până la doctor în ştiinţe. Femeile nu s-au înscris în PVR din cauze oculte, misterioase, ci datorită faptului că s-au lovit primele de scăderea bugetului familial, au descoperit primele că banii de casă nu mai ajung, au înţeles primele că promisiunile deşarte nu pot înlocui un program realist, justiţiar, pragmatic.

Avem încredere în femeile române. Stimate doamne şi domnişoare, vă aşteptăm în P.V.R!

Ţărani moderni

Partidul Vieţii Româneşti vizează ridicarea nivelului de trai al ţărănimii prin măsuri statale şi obşteşti, după cum urmează:

1. Limitarea la maxim a importărilor de produse agro-zootehmce străine.

2. împroprietărirea ţăranilor fără pământ cu 1 – 5 hectare, din fondurile privatizate ilegal (IAS, CAP), din terenurile necultivate mai mult de doi ani de proprietarii din oraşe ori din străinătate, din terenurile excedentare ale cultelor religioase.

3. Obligarea legală a Băncii Agricole să sprijine ţăranii prin împrumuturi garantate cu locuinţe şi terenuri agricole.

4. măinţarea centrelor de achiziţii cereale, legume, fructe, animale, alte produse ţărăneşti, cel puţin câte unul la Secare 3 – 4 *comune.*

5. Înzestrarea gratuită a comunelor cu mijloace tehnice de lucru (tractoare, semănători etc.*) de producţie româneascălivrate prin Ministerul Agriculturii. Modul de folosire a acestor mijloace tehnice va 6 stabilit prin lege.*

6. Trecerea în proprietatea comunală a sistemelor de irigaţii.

7. Refacerea fabricilor de prelucrarea fructelor, legumelor, zarzavaturilor, cărnii şi altar produse ale gospodăriilor ţărăneşti, acolo unde an fost şi construirea unora noi, în localităţile ta care se va cere acest lucru.

8. Refacerea şi dezvoltarea centrelor de producere şi

vânzare a semințelor, materialului săditor, puieților, animalelor de prăsilă etc.

9. Înființarea sistemului de pensii țărănești.

10. Organizarea sistemului național de asigurare a culturilor agricole și șepteluM împotriva calamităților (secete, inundații, epidemii, etc.).

11. Introducerea la sate a unor plante și animale noi, mai rentabile.

12. Asigurarea fiecărei comune cu facilitățile unui trai modern: *creșă, grădiniță, spital (dispensar plus casă de naștere)*, etc.

13. Refacerea atelierelor de artizanat, mică industrie și altar obiective economice prin care țăranii câștigă un plus de bani.

Apărarea Națională

Partidul Vieții Românești militează pentru întărirea sistemului național de apărare a națiunii și patriei, sens în care propune următoarele măsuri:

1. Crearea prin lege a sistemului unic de apărare națională, care să înglobeze Armata, Serviciile Secrete, Poliția, Jandarmeria, Justiția Militară, Pompierii, Apărarea Civilă și alte organisme. Între acestea, trebuie stabilit un sistem de colaborare perfectă, pentru timp de pace și de război.

2. Depolitizarea completă a organelor de apărare, prin îndepărtarea liderilor aliniați politic și promovarea celor mai buni profesioniști.

3. Crearea de urgență, în cadrul Armatei, a unităților speciale de comando, diversiune, anti-teroare, luptă de gherilă și psihologică, în scop de a ne asigura împotriva unui eventual agresor mai numeros și mai bine înzestrat tehnic.

4. Revitalizarea industriei naționale de apărare, concomitent cu limitarea până la lichidare a importurilor din acest domeniu.

5. Eliminarea din Armată a structurilor și sistemelor. ilogice, neconforme cu tradițiile românești, introduse prin „reforma41 dictată de NATO. Păstrarea serviciului militar

obligatoriu. Refacerea sistemului naţional de pregătire *benevolă* a civililor pentru apărarea naţiunii şi patriei (gărzi patriotice, gărzi de tineret).

6. Crearea legală, prin tratate negociate de Guvern şi Parlament, a unui sistem de alianţe defensive, cu ţările vecine şi alte ţări europene. În primul rând, aderarea României la U.E. şi integrarea unor efective ale Armatei în Forţa Europeană de Reacţie Rapidă. Renunţarea la Parteneriatul pentru pace şi NATO, deoarece nu ne garantează securitatea naţională împotriva unei eventuale agresiuni ruseşti, ne impun condiţii economice împovărătoare şi condiţii politice inacceptabile.

7. Legiferarea interdicţiei de a participa sau de a sprijini agresiuni de orice tip, organizate de orice ţară sau alianţă militară împotriva unor naţiuni paşnice, din Europa ori de pe alte continente. Naţiunea noastră a înregistrat mari pierderi materiale şi morale din cauza încălcării acestei interdicţii.

8. Îndepărtarea cadrelor corupte, incompetente, abuzive sau inactive din sistemul naţional de apărare. Întărirea ordinii şi disciplinii militare. Ridicarea prestigiului cadrelor militare prin pregătirea superioară (inclusiv în

1 instituţii civile), prin venituri băneşti corespunzătoare, priorităţi la obţinerea de locuinţe şi prin educarea opiniei publice să recunoască necesitatea recompensării privaţiunilor şi riscurilor acestor profesionişti. Aanata trebuie să devină o şcoală de pregătire moral-cetăţenească**âfe** spiritul

Maxim de avantaje!

PVR consideră că relaţiile externe ale României trebuie organizate în aşa fel, încât să obţinem maxim de avantaje economice, militare, informative, cultural-ştiinţifice, politico-diplomatice. Atitudinea greşită a liderilor post-decembrişti, de a lucra în paguba naţiunii române, datorită incompetenţei, corupţiei sau iresponsabilităţii, trebuie sancţionată prin vot. *Priorităţile în relaţiile externe ale României sunt următoarele*:

1. *Refacerea relaţiilor economice avantajoase românilort* cu toate ţările posibile, indiferent de sistemul politic sau: religios al acestora. Când e vorba de un interes economic, politica şi religia trebuie să tacă, deoarece oamenii trăiesc din produsele economiei.

2. *Integrarea economică corectă în Uniunea Europeană, cu excluderea dictatelor economice nefavorabile naţiunii noastre şi a recomandărilor politico-juridico-morale neacceptate de populaţia românească*, cum ar fi: legalizarea homosexualităţii, exagerarea rolului minorităţilor etnice şi religioase, impunerea unor politici penale neadecvate etc. Uniunea Europeană trebuie să devină o mare patrie a naţiunilor europene, din Anglia şi până-n Rusia, să detensioneze relaţiile dintre Est şi Vest, să prevină apariţia focarelor de nelinişte şi război pe continentul nostru, să rezolve paşnic toate diferendele dintre naţiunile componente, să determine ridicarea continuă a gradului de civilizaţie şi bunăstare a tuturor naţiunilor. În acest scop, în primă urgenţă, *Consiliul Europei trebuie epurat de persoanele corupte sau agente ale ocultei financiare mondialiste*. *El trebuie organizat pe principii democratice*, proporţional cu numărul de locuitori al fiecărei naţiuni, încât să funcţioneze ca un Guvern al Statelor Unite Europene. Nu dorim să intrăm la stăpân, ci să ne unim cu fraţii europeni de acelaşi sânge şi interese cu noi. Nu putenjecepta compromisuri morale şi dezavantaje economice pentru naţiunea noastră doar de dragul integrării. Dacă UE nu se democratizează şi nu cuprinde toate naţiunile europene, nu scăpăm de frica de război şi de sărăcie.

3. kăcirea relaţiilor diplomatice cu ţările şi organizaţiile mondiale care ne-au lovit constant, în plan economic, ştiinţific, moral, politic (F.M.I., Ungaria etc.). Liderii acestor organizaţii şi ţări trebuie să înţeleagă că suntem o naţiune demnă, suverană şi unitară, nu o turmă de primitivi pe care o pot lovi şi manipula cum vor.

4. Restructurarea şi perfecţionarea activităţii reprezentanţelor diplomatice române din toate ţările, încât

să asigure dezvoltarea celor mai favorabile relaţii posibile pe plan economic, ştiinţific, militar, politic. Eliminarea clienţilor politici din diplomaţie, promovarea profesioniştilor de valoare.

5. Încheierea unor tratate şi contracte politico-economice, ştiinţifice şi militare pe lungă durată, care să permită planificarea evoluţiei vieţii româneşti pe decenii în viitor.

Fără bau-bau!

Copiii români sunt speriaţi cu bau-bau, zmei şi cotoroanţe, românii maturi sunt înfricoşaţi sistematic, de către guvernanţi iresponsabili, cu FMI, UE. CE, NATO.

Rusia etc. Păcăleala ţine în toate cazurile, astfel că românii se supun manipulatorilor şi sunt jefuiţi fără milă. FMI a impus, prin planul de „reformă”, distrugerea sistemelor informativ, financiar-bancar şi industrial din… România, a determinat naţiunea română să plătească în fiecare an câteva miliarde de dolari (dobânzi şi venituri repatriate de firme străine, mafioţi etc.), „chiorând” guvernanţii şi populaţia cu trafive nesfârşite şi împrumuturi derizorii. Renunţarea la relaţiile cu acest organism al ocultei financiare nu ne-ar afecta în niciun fel dar ne-ar aduce mari avantaje economice.

Unitatea europeană, din Anglia şi până în Rusia, este visul sentimental şi pragmatic al strămunilor şi al nostru. Suntem fraţi de sânge arian, avem interes să ne apărăm în comun pacea pe continent, să ne dezvoltăm în comun tehnica, ştiinţa şi economiile, devenind cea mai mare putere a lumii moderne. Din nefericire, oculta financiară mondială a pătruns cu agenţi în Consiliul Europei, încercând să deturneze visul nostru, să menţină dezbinarea între Est şi Vest, să concentreze atenţia populaţiilor europene către probleme minore (minorităţi, homosexuali etc.), să prevină unificarea reală a arienilor, eveniment care i-ar exclude din poziţia de lideri ai procesului de mondializare. Acţiunea lor, iniţial, plină de succes pentru ei şi păgubitoare pentru europeni, a fost frânată şi, foarte probabil, va fi distrusă complet. Marile

naţiuni ariene, Anglia, Germania, Rusia şi Franţa, trebuie să-şi asume sarcina de lideri ai unificării reale şi corecte a întregii Europe, cu excluderea dictatului ocultei financiare. Coosuiiil Europei Unite va fi un organ democratic, format din delegaţi ai tuturor naţiunilor europene, proporţional cu mărimea populaţiei şi se va ocupa de probleme esenţiale ale vieţii: armonizarea legislaţiilor; dezvoltarea şi integrarea economiilor naţionale; distrugerea mafiilor politico-economice; asigurarea păcii pe continent; garantarea în fapt a drepturilor şi libertăţilor cetăţenilor europeni.

Prezentul Consiliu nu trebuie să ne îngrijoreze sau să ne sperie. Aşa cum s-a văzut din scandalurile de presă, cuprinde funcţionari corupţi, mituiţi să se ocupe de probleme neesenţiale, să deturneze atenţia opiniei publice europene de la unitatea reală, către probleme minore sau de-a dreptul imorale. *Recomandările acestui CE nu sunt obligatorii, căci CE nu este Dumnezeu, nu reprezintă voinţa lui Dumnezeu, nici voinţa reală a europenilor, ci interese imorale ale ocultei financiare*. Nerespectarea lor nu ne poate aduce niciun prejudiciu moral sau material, căci viitorul va mătura această adunătură de agenţi ai ocultei şi va instaura un organism al voinţei europene.

Good bye, NATO!

Partidul Vieţii Româneşti a fost singurul partid românesc care, prin Programul lansat în 1997, s-a opus integrării României în NATO, demonstrând că toate cheltuielile făcute în acest scop, reducerea Armatei române şi a industriei noastre de apărare, importul de armament şi tehnică de luptă precum şi politica slugarnică faţă de NATO aduc prejudicii morale şi materiale poporului român şi nu-i oferă nicio siguranţă împotriva unei posibile agresiuni ruseşti, singura de natură a ne îngrrijora. În schimb, PVR a propus instituirea unei Forţe Europene de menţinere a păcii, ca organ militar al Uniunii Europene, la care să participe şi România *sau obţinerea pentru România a statului de ţară cu neutralitate perpetuă, statut garantat de marile puteri ale lumii şi ONU*. Previziunile

noastre politico-militare şi economice s-au confirmat. Cheltuielile de integrare, „reforma11 Armatei, reducerea drastică a industriei naţionale de apărare – participarea la embargoul iugoslav, sprijiniră agresiunii NATO împotriva Iugoslaviei şi atitudinea servilă faţă de conducerea NATO ne-au produs mari pagube materiale şi morale dar n-au adus niciun plus de siguranţă militar-informativă. În primăvara acestui an, Uniunea Europeană a anunţat formarea Forţei Europene de intervenţie rapidă, formată din 60.000 luptători, confirmând prognoza noastră. Europa Unită, din Anglia şi pâfia în Rusia, înseamnă putere economică, ştiinţifică şi militară de care vom beneficia şi noi, românii. Nu înţelegem de ce oficialii români mai cheltuie fonduri pentru integrarea în NATO, când acest organ de impunere a intereselor ocultei financiare este dezavuat deja de către mulţi politicieni vest-europeni.

Nu-l copiem pe Putin

Mai mulţi cetăţeni ne-au întrebat dacă între Preşedintele Rusiei, Vladimir Putin şi Preşedintele P.V.R., Pavel Coruţ există vreo legătură, deoarece multe din măsurile politico-economice, sociale, militare şi informative planificate sau aplicate de cer doi sunt similare. Răspundem foarte clar: NU. Faptul că unele măsuri din Programul PVR, lansat în 1997, când Putin era încă necunoscut, sunt identice cu cele aplicate în Rusia se explică prin bun simţ politic, demnitate naţională, pragmatism economic, interes pentru viaţa cetăţeanului de rând. Aceste măsuri vizează: întărirea ordinii statale; ridicarea gradului de siguranţă economică a cetăţenilor; stârpirea mafioţilor din conducerea ţării; confiscarea averilor de mari dimensiuni, dobândite ilegal; reluarea în forţă a producţiei şi exporturilor de bunuri şi servicii; adoptarea unei atitudini demne în relaţii cu NATO, UE şi FMI (organ al ocultei financiare, prin care s-au falimentat o parte a economiilor naţionale din Europa de est); reducerea şomajului şi creşterea nivelului de trai al oamenilor muncii. Nu-l copiem pe Putin. Aşteptăm ca românii să ne sprijine politic pentru a aplica măsuri de

însănătoşire a vieţii economice, sociale şi politice a naţiunii noastre, planificate în Programul P.V.R., încă din 1997.

Servili, imorali şi laşi

— >

Partidul Vieţii Româneşti protestează vehement împotriva parlamentărilor români care au votat legalizarea practicilor homosexuale şi recomandă populaţiei să sancţioneze prin vot această atitudine servilă, imorală şi laşă.

Recomandarea Consiliului Europei nu constituie o scuză, deoarece acest organism nu e Dumnezeu, nu reprezintă voinţa lui Dumnezeu, nici voinţa europeană, ci interesele ocultei financiare care acţionează cu diabolică stă –, ruinţă pentru a distruge sufletele curate, morale şi drepte ale populaţiilor ariene. Nici apelarea la drepturile omului nu e o scuză, căci fiinţa lipsită de conştiinţă, voinţă şi morală nu e om, ci animal.

PVR cheamă la luptă împotriva degradării morale a naţiunii noastre toate persoanele morale şi responsabile, indiferent de origine etnică, apartenenţă religioasă, stare materială sau poziţie socială. Să eliminăm din viaţa publică politicienii servili, imorali, Iaşi, corupţi, incompetenţi! Să ridicăm în conducerea ţării oamenii competenţi, corecţi, demni, morali, justiţiari! Să punem stavilă imoralităţii, s-o îngrădim prin legi aspre, s-o lichidăm în următorii ani!

Sănătate şi avere!

Noi. membrii PVR, suntem realişti şi pragmatici. Ştim că noţiunile *patrie* şi *naţiune* spun foarte puţine omului sărac, incult, lovit de nedreptăţi, disperat. La fel de puţin îi spune cuvântul *Dumnezeu*, dacă omul e lovit mereu de injustiţie, sărăcie, ghinioane. De regulă, dacă mai păstrează o fărâmă de credinţă în el, omul se întreabă ce păcate plăteşte. Dacă a pierdut orice încredere în Divinitate, Omul se va revolta împotriva realităţii nedrepte, va deveni un infractor sau un rebel. *Din aceste cauze, PVR acţionează sistematic pentru a pune de acord regulile de morală şi – drept cu realitatea socio-economică în care trăim*.

În ţările bogate, se vorbeşte mai puţin de dragostea de naţiune (naţionalism) şi de patrie (patriotism) dar cetăţenii sunt mai profund legaţi de meleagurile natale şi de neamul lor. Explicaţia? *Educaţia naţionalist-patriotică se grefează pe o realitate plăcută cetăţeanului, caracterizată prin bunăstare materială, siguranţă economică, relaţii sociale juste, muncă şi viaţă tihnită*. Normal că un asemenea cetăţean va pune oricând mâna pe armă să-şi apere acest stil de viaţă, împotriva oricui ar atenta la el. Exemplul elveţienilor, poporul cu cel mai înalt nivel de trai din lume, este edificator.

Omul modern nu poate fi înflăcărat numai cu vorbe, el vrea şi fapte, vrea realităţi plăcute. Idealişti profund devotaţi naţiunii şi patriei, fără vreun interes cât de mic, sunt puţini. *Acesta este adevărul psihosocio-economic de la care trebuie să pornim în reconstruirea României moderne*. Trebuie să dăm majorităţii cetăţenilor avantajele unui trai modern şi îndestulat: serviciu bine plătit, locuinţă corespunzătoare, siguranţa economică şi a vieţii, justiţie socială. Când vom asigura acestea, nu ne vom mai plânge că ne fug creierele, că oamenii nu mai reacţionează corespunzător la înaltele valori şi idealuri (naţiune-naţionalism, patrie-patriotism), că cetăţenii sunt dezangajaţi, muncesc puţin şi de mântuială etc… într-o societate modernă şi prosperă, cu morala şi dreptul bine înrădăcinate, Dumnezeu se face simţit în viaţa fiecăruia, căci asta aşteaptă oamenii de la Divinitate – o viaţă mai bună, mai sigură, mai demnă de a fi trăită. *Cu alte cuvinte, aşteaptă proba sigură că Dumnezeu există şi le ocroteşte vieţile*. Sihitate şi avere! e urarea pe care PVR o adresează tuturor românilor cinstiţi.

Apără-ţi interesele!

Prietene necunoscut, dacă eşti dezamăgit şi nu crezi în nimeni, citeşte! Dacă nu eşti dezamăgit şi încă mai crezi în ceva, citeşte! S-ar putea ca mâine să fii şi tu dezamăgit şi disperat. Timp – de şase ani, am crezut în promisiunile oamenilor politici şi am votat. Când am văzut că mă mint, mă înşală şi acţionează împotriva intereselor mele şi ale

naţiunii, n-am mai votat. Lipsa votului meu n-a contat: sau ales între, ei, cu ajutorul clientelei politice şi al mulţimilor prostite prin mass media, astfel că au continuat jaful. Atunci am înţeles că am greşit. Dezangajarea şi absenteismul politic nu sunt soluţii. *Suntem oameni, avem obligaţia de a ne apăra viaţa şi interesele prin luptă.*

Aşa a apărut Partidul Vieţii Româneşti, ca o reacţie a dezamăgiţilor care nu mai vor să se lase minţiţi şi jefuiţi. Putem să ne apărăm interesele prin vot, cu condiţia să fim mulţi, bine organizaţi, disciplinaţi, încrezători în Dumnezeu, în forţele proprii şi-n oamenii cinstiţi. Nu dispunem de televiziune, radio şi ziare, cum au partide îmbogăţite din munca noastră? Nicio problemă! Lucrăm de la om la om, cu o simplă revistă sau cu un material xeroxat. *Ştim că suntem mai puternici decât vinovaţii de dezastru, deoarece Programul nostru reprezintă dorinţele majorităţii cetăţenilor români.* Ne facem cunoscuţi din om în om şi tot vom învinge! *Ne poţi ajuta, prietene necunoscut*! Poţi adera la PVR, poţi susţine lista de semnături pentru Preşedinţie, poţi renunţa la absenteism, poţi vota în favoarea noastră. Poţi, multe, prietene! *Gândeşte logic şi acţionează*! Nu sta cu mâinile în sân, aşteptând minuni! Nu spune că nu se mai poate face nimic! *Apără-ţi interesele de om, începând cu cele economice*! *Dacă n-ai încredere în noi, ai încredere în Dumnezeu şi în tine*! *Apără-ţi interesele*! *Gândeşte şi acţionează cum crezi că e mai bine*!

De ce candidez?

Majoritatea candidaţilor la Preşedinţie au în spate partide mari şi bogate, dispuse să arunce în campanie

Ct? V SUte m-arde de lei pentru fiecare. Au relaţii în străinătate, care îi susţin, în speranţa recompensei, în caz de victorie. Au aparate de partid cu mii de mercenari şi clienţi politici. Au mase electorale stabile, formate din clienţi interesaţi finaociar şi = pgf-o-nţe (îndoctrinatei Au de partea lor mass-media şi instituţii de sondare (manipulare) a opiniei publice. Au afişe, pliante, panouri publicitare şi multe altele. În spatele meu se află un partid

tânăr, format din circa 50.000 de oameni inimoşi, care cred în realismul Programului PVR. Deasupra mea se află numai Dumnezeu. De ce candidez?

1. *Candidez pentru a demonstra în faţa naţiunii române cine sunt vinovaţii de dezastrul economic în care se zbate*. Candidatul la Preşedinţie are dreptul la un spaţiu gratuit la televiziunea naţională. Sper să nu-l anuleze.

2. *Candidez pentru a prezenta întregi naţiuni Programul P.V.R., un program concret, realist şi pragmatic de ieşire din criza economică*, de impunere a ordinii sociale, de recâştigarea, prestigiului naţional, de distrugere a grupărilor mafiote şi de salvare a democraţiei. Chiar dacă nu vom fi votaţi la fel de mult ca grupările şi persoanele vinovate de dezastrul naţional, noi, membrii PVR, vom avea conştiinţa împăcată: nimeni nu va putea spune că nu ne-a cunoscut Programul, nimeni nu ne va putea acuza că n-am ieşit la luptă, aşa cum am promis.

3. *Candidez pentru a avertiza vinovaţii de dezastru că nu suntem mulţumiţi, că avem pretenţia normală de a trăi omeneşte, că ne-am organizat şi luptăm pentru viaţa demnă a fiecărui cetăţean român*. Că, în ciuda măsurilor luate pe plan legislativ şi administrativ împotriva partidelor noi, cinstite şi justiţiare, nu vom dispărea, ci vom lupta până la victorie. Oricine crede şi simte ca noi să se sprijine, să se înscrie în PVR, să ne susţină prin propagandă şi prin vot! Să le arătăm vinovaţilor că nu suntem un popor de masochişti şi troglodiţi, ci o naţiune modernă şi cultă!

4. *Candidez pentru a semăna speranţă, încredere şi curaj în inimile celor disperaţi*. Se poate trăi bine în această ţară, oameni buni! Avem bogăţii imense dar ne conduc persoane lipsite de simţ gospodăresc, lipsită de cinste şi orientare politică, lipsite de spirit de organizare şi justiţie.

5. *Candidez pentru a distruge măsurile de manipulare politică prin mass-media (mai ales, prin televiziune)*, pentru a vă arăta vinovaţii aşa cum sunt: inferiori, mici la suflet, fricoşi, incompetenţi, jalnice

marionete ale ocultei financiare.

6. Candidez pentru a vă aminti că trebuie să gândiţi logic şi pragmatic, să vă apăraţi interesele.

1. Candidez pentru a forţa candidaţii susţinuţi de partide mari şi de grupări financiare bogate să preia din Programul nostru un minimum de măsuri pentru apărârea vieţii şi ridicarea nivelului de trai al populaţiei. Le vor prelua cu siguranţă, deoarece se tem că, în caz contrar, dumneavoastră veţi vota cu PVR. Care sunt legile şi măsurile de primă urgenţă?

a) Legea privind obligaţiile guvernanţilor de a asigura creşterea continuă a nivelului de trai al cetăţenilor (conform art. 43 – Constituţie).

b) Legea apărării nivelului de civilizaţie al populaţiei, prin înfiinţarea Ministerului Serviciilor Publice de Strictă Necesitate (vezi articolul *Siguranţa economică*!)

c) Legea pentru stârpirea corupţiei politico-economice şi confiscară marilor averi dobândite ilegal în perioada de tranziţie.

d) Legea pentru anularea privatizărilor ilegale şi privatizarea legală a obiectivelor economice construite în perioada socialistă. Acestea trebuie evaluate în acţiuni, din care 50% să rămână în proprietate naţională iar 50% să fie repartizate echitabil între: pensionarii care au lucrat în aceste obiective, funcţie de numărul de ani şi de munca prestată; persoanele care lucrează în prezent în aceste obiective, fiineţie de vechimea în muncă şi poziţia ierarhică: *rezerva de cel puţin. 1, 5*% pentru ţinerii care vor veni să lucreze în aceste obiective în următorii 10 ani.

8. *Candidez în semn de protest împotriva destrămării serviciilor secrete naţionale, destrămare urmată de distrugerea sistemului financiar-bancar*, jefuirea populaţiei de către escroci (prin caritasuri, FNI, alte asemenea metode), dezmembrarea sistemului economic productiv, din care trăia naţiunea română. În conformitate ca legile române, am dreptul să candidez la orice funcţie în stat, sob condiţia de a declara că am lucrat în Direcţia de contramfomiaţii militare din Departamental Securităţii

Statului Român. N-am ascuns niciodată acest lucru, ci, din contra, am apărat Securitatea prin cărţi, emisiuni la radio şi televiziune, articole; în presa scrisă. Vă rog să rbtm «ţi acest lacra:

Ib stat. Subliniez acest lucru, deoarece, prin emisiuni televizate manipulatorii, s-a creat impresia că nu avem voie să candidăm. În următorul subcapitol veţi înţelege şi din ce cauză. Ţineţi minte ce vă spune un om pentru care viaţă ttU mai reprezintă nimic, deoarece este conştient că a intrat în conflict cu marii mafioţi ai lumii! Noi vom salva naţiunea română din criză şi din jug. Vii sau morţi, noi vom învinge!

O lege necesară

De ani de zile, mă stădui să descopăr interesele ascunse în spatele legii privind deconspirarea Securităţii ca „poliţie politică”. Privită cu ochi de contraspion, această lege se prezintă în altă lumină. În primul rând, precizez că toate serviciile secrete din lume, fără nicio excepţie, au avut, au şi vor avea caracter politic, au servit, servesc şi vor servi, pe lângă naţiunea proprie, gruparea politică aflată la putere. În al doilea rând, nimeni nu poate garanta că pastorul Câttlk, instigatorul de60 nsiräffi zbluritäţiâdrjefitt fostele fără socialiste, nu este agfent al unei puteri străine interesate de slăbirea capacităţii informative a ţărilor supuse invaziei economice şi religioase (catolice şi masonice). În al treilea rând, orice asemănare între STASI şi Securitate este exclusă: STASI a lucrat, sub conducere KGB, împotriva intereselor vest-germane, împotriva unei părţi a poporului german, în timp ce Securitatea română, creată după desprinderea de sovietici (1964), a luptat împotriva tuturor serviciilor secrete străine, începând cu cele „frăţeşti” (socialiste). În al patrulea rând, deşi germanii aveau motive întemeiate să linşeze cadrele STASI, acestea au fost exonerate de orice răspundere, prin hotărârea Tribunalului constituţional de la Karisrue iar vâlva din jurul STASI a fost stinsă dtptă studiul primelor dosare, în scop de a preveni dezbinarea naţiunii germane. În schimb, dezbinară a fost semănată cu

diabolică pricepere în alte naţiuni. În fine, îmi permit să observ că, încercarea autorilor legii criticate de a transfera crimele securităţii kominterniste, create şi conduse de ocupanţii sovietici/ asupra Securităţii naţionale române, create după 1964, determină decăderea acestui document, din poziţia de act juridic, în aceea de act politic, propagandistic.

Poate că legea supusă analizei serveşte un interes naţional? *Să vedem*! România are tot interesul să aibă servicii secrete puternice, prin care să-şi apere interesele economice, politice, militare, diplomatice etc. În decembrie 1989, persoane din conducerea FSN au acuzat Securitatea de participare la acţiuni teroriste şi au înscenat astfel de acţiuni, cu oamenii lor, căpătând sprijin popular pentru desfiinţarea celui mai puternic serviciu secret român. Au urmat jefuirea băncilor şi obiectivelor productive, vinderea celor mai rentabile5 întreprinderi româneşti pe sume; derizorii, jecmănirea populaţiei prin firme de escrocare (FNI, Cari tas etc.), declinul economic, scăderea drastică a nivelului de trai. Desfiinţarea Securităţii române a fost premeditată, căci jefuirea „stânei" era condiţionată de uciderea: „dulăului11 de pază. Cum „dulău111 n-a murit, *propaganda anti-Securitate a continuat, atât de frica revanşei, cât şi din dorinţa de a abate atenţia cetăţenilor de la marele hoţii şi imensele prostii făcute de liderii politici*. Legea pusă sub semnul întrebării serveşte de minune acestei acţiuni manipulatorii.

Pe termen lung, *această lege slăbeşte serviciile secrete naţionale*, deoarece persoanele serioase, români sau străini, refuză şi vor refuza să colaboreze cu SRI, SIE ori alte organe informative române, de teama deconspirării, la o nouă f schimbare de regim, la o nouă interpretare a caracterului I unor activităţi informativ-operative. Ruşii nu şi-au distrus j, serviciile secrete, sunt numai la un pas de noi şi au reluat politica expansionistă, imperială. În spatele unor acţiuni de propagandă anti-Securitate se ascund agemţt FSB Mosad RTA AVO Rusia şi Gruzia sunt conduse de foşti ofiţer KGB istel TciA au ajuns

în conducerea SUA, numa. România este condusă de clovni zâmbii incapatau să înţeleagă jocurile poliuco-econom. ce ş. informatt mondiale. *pidtmeşte* cnmpW *fi din tk paact le yttaK candidaţii te funcţii publice nu* sunt *obligapsa declare dacă au colaborat sau colab*orează *cu serv e secrete ale altor state* (*Rusia*, *SUA*, *Ungana*, *Istrael* cu agenţi ai unor companii economice strame, cu orga „ul. e (sioniste, masonice etc), cu «W cunoscute cu activitate anti-românească *De ce dar această măsuri de bun simţ n-a fost* unor priteo străine şunţ mapuţi»: – je legiui.

matori fostei Securităţi sau au ajun*s în* POT în „lef „S? Propun Parlamentului M» ta>»

Ticu şi să elaboreze, în regim de urgenţă, *Lf* «*CAdel0S*.

„…în™ întor notai străine, prin care fiecare candidat

Wun-h-alb” i declare reia, «le trecute şi prezente cu servicii secrete ale altor state, cu agenţii u JOV» «economice străine, cu organaţ… on.al instituţii cunoscute cu activitate an «-r0” a „= f „” *u* Funcţie de poziţia pe care vor adopta-o faţa de *Legea privind deconspirarea agenţilor* unor *putea* nutaţii şi senatorii vor putea fi judecaţi corect de electora. Prin această lege, pe care au distrus c-a *n*, tânnală au slăbit capacitatea de acţiune a serviciilor secrete au «dus capacitatea de apărare a patne, (prin

Armatei) au înfeudat ţara unor compamt străine au pus şi pun în pericol suveranitatea independentă *v* unftatel naţională vor f. Îndepărtate din conducerea statală.

Daţi-ne şansa unei lupte!

Nu-mi place politica din mai multe cauze: îţi pierzi liniştea creatoare, te implici într-o confruntare inegală cu bandiţii lumii, nu poţi mulţumi toţi cetăţenii etc. Dacă n-aş fi avut o fiică şi-o nepoţică, n-aş fi cheltuit timp, bani şi multă energie pentru a organiza Partidul Vieţii Româneşti. M-aş fi retras într-o localitate de sub munte, aş fi cercetat şi aş fi scris ceea ce-mi place, căci nu mi-au lipsit banii necesari unui trai îndestulat. Copiii şi nepoţii noştri, însă, nu au viitor, căci l-au mâncat hoţii şi neisprăviţii strecuraţi în conducerea ţării, prin înşelăciune sau violenţă.

Am intrat în politică pentru a crea un viitor demn tinerelor generaţii. Am privit studenţii grevişti cerşind, în stradă, drepturile lor de la un bişniţar ajuns ministru. Am văzut tinerii medici cerşindu-şi salarii de mizerie. M-a uimit mulţimea de profesori, inclusiv universitari, cerşindu-şi drepturile de la funcţionari semidocţi, căţăraţi în ierarhia statală pe căi oculte. M-a îndurerat cumplit mulţimea de pensionari slăbănogi, subnutriţi, îmbrăcaţi sărăcăcios, cerşind cu umilinţă, de la funcţionari politici infatuaţi, câteva mii de lei în plus la pensie; ei au construit România modernă şi acum mor efectiv de foame.

Acesta nu e neamul meu, Doamne! a fost prima mea reacţie. *Neamul meu nu-şi cerşeşte drepturile, el le impune prin luptă*. Am fost atât de dezamăgit de umilinţa românească, încât mi-am dorit să nu mă fi născut în această naţiune. Dumnezeu, însă, m-a făcut român. Apoi, a izbucnit revolta care m-a împins în politică. Dacă dumneavoastră nu vreţi să luptaţi, din nu ştiu ce cauze, eu vreau să lupt! mai bine să mor, decât să văd umilinţa unei naţiuni înfrânte şi sărăcite! Daţi-ne şansa unei lupte, oameni buni!, Nu oricine se naşte luptător. Nu vă judecăm pentru reţinerea de a lupta. Dar, dacă aveţi luptători, de ce nu-i lăsaţi să lupte, să-şi facă meseria şi datoria? *Daţi-ne şansa să deschidem porţile viitorului românesc demn şi prosper*, *pentru copiii şi nepoţii noştri*!

Stârpiţi fiarele politice!”

Guvernanţii de ieri şi de azi dau vina pe condiţii obiective, interne şi externe, pentru a-şi justifica incompetenţa, corupţia, inactivitatea. Cetăţenii săvârşesc blasfemia de a da vina pe Dumnezeu pentru necazurile lor, fără a se obosi să constate că Dumnezeu nu e implicat în furtul, distrugerea şi injustiţia din ţară. *Ne-a bătut Dumnezeu*! nu exprimă o realitate, deoarece liderii incompetenţi şi corupţi nu exprimă voinţa lui Dumnezeu iar oculta financiară din spatele lor nu e Divinitatea, ci diavolul în came, oase şi conturi bancare. Dacă ne apucăm să cugetăm profund, vom constata că necazurile noastre au fost produse de persoane şi partide uşor de identificat

şi de pedepsit:

FSN, devenit, prin deghizare şi divizare, PDSR, PD, ApR, PNR, se face vinovat de: escaladarea măcelului din decembrie 1989; însuşirea imenselor fonduri în lei ale organizaţiilor socialiste (PCR, UTC, ODUS, sindicate etc.); consumarea rezervei valutare şi contractarea de noi împrumuturi externe; distrugereea Securităţii naţionale; privatizarea necinstită a unor obiective de stat (spaţii comerciale, ateliere etc.); aplicarea unor reforme dictate de „diavol11 (FMI), defavorabile naţiunii române; renunţarea la unele pieţe externe, în favoarea concurenţei sprijinite de „diavol11; devalorizarea de 330 de ori a leului; intoxicarea cetăţenilor cu teorii şi slogane prin care încearcă să justifice sărăcirea populaţiei; dezbinarea populaţiei pe criterii etnice, religioase, politice şi profesionale: crearea clientelismului poliţie şi a mafiei politico-economice; devalizarea unor bănci; falimentarea unor întreprinderi româneşti rentabile etc.

Prin comparaţie cu „balaurul" care i-a urmat (CDR-PD-UMDR), grupările feseniste par mieluşei nevinovaţi dar memoria faptelor ne îndeamnă să nu ne lăsăm înşelaţi.

Gruparea eterogenă şi primitivă CDR (PNŢCD, FNL, PAC, UFD etc.) phu aliaţii săi, PD (iarăşi?!) şi UDMR, se fac vinovaţi de adâncirea dezastrului: vânzarea unor obiective economice valoroase la preţuri derizorii; distrugerea aproape completă a sistemului financiar-bancar românesc; instigarea la dezbinare şi izolare etnică; şomerizarea masivă a populaţiei şi instigarea ei la nemuncă, prin plăţi compensatorii; reducerea capacităţii de apărare a ţării; provocarea de daune morale şi materiale naţiunii române, prin susţinerea agresiunii NATO împotriva Iugoslaviei şi alte acţiuni servile; cheltuirea inutilă a unor imense sume în valută pentru integrarea în NATO şi Parteneriat; dezvoltarea clientelismului politic şi a mafiei politico-economice; readucerea în viaţa publică a unor practici primitive, imorale şi ilegale, specific interbelice reprimarea brutală a manifestanţilor, injustiţie socială, abuz de putere, încălcarea regulilor de confruntare politică, cumpărarea i

voturilor la cârciumi etc.

Aceasta sunt cele trei grupări principale care îşi dispută Puterea, de zece ani încoace: FSN, CDR, UDMR. *Vor să se eternizeze la conducerea ţării, prin încălcarea democraţiei* e *şi a principiului plutipartitismului*. În acest scop, au luat, măsuri legislative pentru a elimina din start apariţia unor forţe politice noi şi curate, cum ar fi: creşterea numărului de membri necesari pentru formarea unui partid; ridicarea i pragului electoral; ridicarea numărului de semnături necesare candidaţilor la funcţia de Preşedinte; acordarea de:

subvenţii statale partidelor vechi; împărţirea inechitabilă a timpilor de antenă etc. Din această cauză, în ultimii zece ani, n-au mai apărut partide noi propriu-zise, ci „aşchii desprinse din cele vechi sau sateliţi creaţi pentru manevre politice necinstite. Nici personalităţi politice noi n-au apărut şi aceasta ar trebui, să vă îngrijoreze profund: suntem conduşi într-o singură direcţie, către dezastrul naţional, de către două grupări care nu se deosebesc decât prin denumire, au acelaşi stăpân („diavolul”) şi aceeaşi regulă de joc politic-necinstea.

De ce se tem vinovaţii de dezastrul naţional? De reacţia impnarinhili a electoratului român. În ciuda apelurilor disperate şi-a datelor trucate, nu se poate ascunde faptul că 50% din electori nu s-au prezentat la urne. Raportat la totalul electoratului, în consiliile judeţene, care constituie barometrul alegerilor generale din toamnă, PDSR a obţinut circa 14%, PD-5%, CDR-3, 75%, APR-3, 55%, PNL-3, 5%. *Acesta este maximul pe care-l pot obţine, căci absenteiştii au pedepsit partidele mari şi vechi, nu pe cele noi, necunoscute încă*. Cheltuielile enorme din campanie n-au mai putut păcăli electoratul cult şi inteligent, astfel că vinovaţii au fost votaţi cu precădere de clienţii politici şi persoane cu un grad mai scăzut de instruire, sensibile la manipulare. Foşgăiala politică pe care o vedeţi în aceste zile încearcă să ascundă îngrijorarea marilor vinovaţi şi *teama lor că partidele şi personalităţile politice nou apărute ar putea coaliza*

absenteiştii, *răsturnând toate calculele făcute prin cancelariile străine*. Vinovaţii încearcă noi formule de manipulare, cu personalităţi „nevinovate”, de pildă cu Mugur Isărescu, groparul sistemului bancar românesc.

Ce faceţi, români? Mergeţi către fundul prăpastiei, după aceste fiare deprad &? Dacă nu înţelegeţi gravitatea situaţiei economice în care ne aflăm, dacă nu izolaţi şi nu îndepărtaţi prin vot partidele şi persoanele vinovate de dezastrul politico-economic şi social, nu veţi avea măcar dreptul să plângeţi. Noi v-am dat cel mai înţelept sfat: St & qpiţi fiarele, din viaţa politică, căci v & mănâncă de vii! Dacă nu credeţi în noi, căci aţi fost înşelaţi de prea mulţi, credeţi în Dumnezeu şi-n voi înşivă! Rugaţi-vă, apoi gândiţi logic, realist, prin prisma intereselor proprii! Nu vă lăsaţi păcăliţi de sloganele lor! Credeţi în gândirea proprie, căci nu vă poate înşela! *Absenteişti*, *în voi e speranţa de răsturnare a calculelor murdare*, *anti-naţionale*! *Gândiţi şi acţionaţi*!

Contăm pe dumneavoastră!

Noi ne adresăm cetăţenilor români inteligenţi şi culţi, indiferent de origine etnică, apartenenţă religioasă, stare materială, sex, profesie. Ne adresăm celor capabili să-i gândească logic, să discearnă între bine şi rău, să analizeze critic informaţiile primite din surse diferite (televiziune, presă, zvon etc.). Ne adresăm celor care înţeleg că pe drumul trasat de cele trei grupări politice principale (PDSR: i CDR, UDMR) şi sateliţii lor nu se poate trăi omeneşte, în 1 liicioprofesie sau meserie onestă. *„Nici-măcar liberii întreprinzători bogaţi n-au certitudinea că nu vor fi falimentaţi*, *printr-un faliment de bancă*, *cum au fost atâtea*. Ne 1 adresăm celor care înţeleg că nimeni nu vine în Româhia 1 să ne dea ceva, că toţi vin să câştige ceva, cât mai mult I posibil. *Ne adresăm celor care înţeleg că inteligenţa rom*ă-I*neasc*ă *nu e mai prejos decât cea vestică sau estică*, *doar că* I *nu a fost folosită cum trebuie*. Ne adresăm celor care nu se aşteaptă la minuni, care ştiu că Dumnezeu nu e slugă la I ignoranţi şi puturoşi, care ştiu că ieşirea din grava criză produsă de guvernările anterioare

va dura câţiva ani şi va f cere eforturi mari din partea celor care sunt în stare săle;

facă. Ne interesează cei care s-au săturat de minciună şi sărăcie, care resping minciunile şi iau decizii în cunoştinţă de cauză.

Nu suntem interesaţi să luăm voturile ignoranţilor manipulaţi sau cumpăraţi cu mici daruri. Aceştia nu-şi dau seama ce fac, nu-şi dau seama că, prin greşelile şi compromisurile lor, produc necazuri multor români. *Ne interesează persoane care rezistă presiunilor manipulatorii, care nu acordă nicio atenţie sondajelor de manipulare, care refuză să voteze cu partidele şi persoanele care au fost la guvernare şi au produs dezastrul economic*. Oamenii inteligenţi, *care şi-au stabilit opţiunea pentru o doctrină, nu oscilează* niciodată, indiferent ce spun sondajele, indiferent cât de agresivă e propaganda partidelor adverse, indiferent de efectul de turmă. *Ei votează pe linie PVR, la Preşedinte, senatori, deputaţi, convins că votează viaţa mai bună, că votează o ideologie omenească*. Ştiţi cât de simplă e doctrina noastră: *Ne interesează numai creşterea nivelului de trai al celor care învaţă* (*elevi şi studenţi*), *muncesc sau au muncit* (*pensionari*). *Nu ne interesează etichetele politice* (*socialist, liberal, ţărănist* etc. Îi vă chemăm la o Mare Familie a Vieţii Omeneşti Sănătoase, indiferent de origine etnică, apartenenţă religioasă, sex* vârstă, profesie. *Vă chemăm să luptăm pentru atingerea unui ideal concret*

— *Un nivel de trai ridicat*. Dacă aţi căpătat încredere în Programul nostru, vă rogăm să veniţi alături de noi, întrir-una din următoarele poziţii:

1. *membri sau simpatizanţi ai PVR*;

2. *organizatori de filiale, subfiliale, secţii şi celule de partid în* toate judeţele ţării. PVR s-a organizat cu greutate, datorită opoziţiei îndârjite a adversarilor politici, astfel că, la ora actuală, este un „schelet11 de circa 50.000 de persoane. În scop de a aplica Programul nostru realist, pragmatic, gospodăresc şi modern, avem nevoie de 10 ori mai mulţi membri de partid. La alegerile din iunie a.c., am

primit voturi din majoritatea localităţilor ţării, inclusiv din comune mici. De ce nu transformaţi micile grupuri în organizaţii de partid mai mari, încât să ne luăm avânt, să vă servim şi să ne servim interesele?

3. *persoane care completează liste* de semnături pentru candidatul PVR la funcţia de Preşedinte.

4. *candidaţi pe listele PVR la funcţiile de senatori şi deputaţi*, dacă sunteţi susţinuţi de filiala în care vă înscrieţi. Noi nu vindem locurile de pe liste şi nu impunem candidaţi de la centru, ci lăsăm filialelor deplina libertate de a propune pe cei mai competenţi, mai cinstiţi, mai harnici, mai activi membri. De asemenea, noi nu angajăm mercenari poliţiei şi nu plătim voturi, deoarece suntem un partid autosubvenţionat (din cotizaţii şi donaţii). Fiecare filială îşi suportă toate cheltuielile din fonduri proprii dar nu dă niciun leu pentru susţinerea Comitetului Executiv Central.

5. *susţinători financiari ai PVR*, prin depunere de sume de bani în contul central al PVR, nr. 2511010309494 – CEC, Sucursala Sector 5, Bucureşti”.

6. *propagandişti ai Programului PVR*, indiferent dacă sunteţi sau nu membri de partid.

7. *votanţi ai PVR*, la toate poziţiile din listele de alegători.

Contăm pe cei mai culţi, mai bine informaţi şi mai corecţi cetăţeni români, indiferent de originea etnică, apartenenţa religioasă, stare materială, poziţie socială. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră activ şi continuu deoarece în câteva filiale am rămas în urmă sau am fost loviţi de adversari, de incompetenţă, de orgolii, de inactivitatea unor şefi ori de alte necazuri. Avem nevoie de oameni pregătiţi şi activi, deoarece bunde intraţii lipsite de competenţă şi activitate nu ne ajută ca nimic. *Dacă organizatorii de secţii, subfiliale şi filiale din zona dumneavoastră de trai nu vă inspiră încredere, nu ezitaţi să vă înscrieţi în PVR, să vă impuneţi ca lideri, în slujba doctrinei vieţii*! *Dacă liderii locali nu sunt activi, activizaţi-i dumneavoastră ori schimbaţi-i*! Oamenii nu sunt perfecţi

iar la formarea PVR au venit oameni cu personalităţi dintre cele mai variate, cu interese diferite. *Pe noi ne interesează numai cei care luptă cu adevărat pentru impunerea doctrinei vieţii omeneşti*. Cei care au crezut că în PVR vor întâlni situaţii ca în alte partide (de interese ori de personalitate) s-au înşelat. La noi nu e club de discuţii, nu se fac bârfe sau prognoze. *Noi căutăm soluţii concrete de aplicare a doctrinei, de popularizare a ei în majoritatea localităţilor ţării*. Aceasta este sarcina fiecărui membru şi simpatizant: popularizarea doctrinei simple, care face trimitere la nivelul de trai.

Contăm foarte mult pe sprijinul secuilor arieni, fraţi de sânge şi viaţă cu noi Am scris atât de mult în favoarea recunoaşterii secuilor drept etnie ariană, încât am fost şi încă sunt considerat secui de mulţi secui ardeleni. Doctrina noastră nu pune accent pe originea etnică, ci pe cetăţenie, dar drept e să le lăsăm secuilor maghiarizaţi o clipă de bucurie şi mândrie pentru cine au fost şi cine sunt – *populaţie băştinaşă, ariană, europeană. În acest sens pledează sute de argumente, începând cu trăsăturile fiziologice – blonzi ori şateni, cu ochii albaştri, verzi ori căprui, cum numai rasele europene au*. Nu pot preciza dacă în vinele mele curge şi sânge de secui, deoarece în oastea curuţilor răsculaţi împotriva imperiului austro-ungar au luptat români, secui, maghiari, germani şi alţi etnici din Transilvania. Strămoşii mei paterni au fost curuţi şi au ajuns în Moldova mult timp după ce principele Rákóczi a semnat capitularea de la Sătmar. După cum ştiţi, curuţii români şi secui nu s-au predat, ci au continuat lupta pentru libertate şi independenţă.

Am fost asigurat de unii conducători spirituali ai secuilor că, în sfârşit, secuii au înţeles că nu sunt maghiari, că viaţa e mai importantă decât promisiuni ilogice şi dezbinatorii ale UDMR, că tinerii secui au nevoie de ce au nevoie şi tinerii români: ştiinţă de carte, un loc de muncă plătit bine, o locuinţă, siguranţa vieţii. Vă aşteptăm, fraţi secui-arieni! în Harghita şi Covasna, vom avea, în majoritate, candidaţi secui pentru funcţiile de senator şi

deputat. Vă aşteptăm să făurim împreună o viaţă mai bună, mai prosperă pentru toţi cei care iubesc acest neam şi această ţară.

În fiecare organizaţie de partid (filială, subfilială, secţie, celulă), fiecare membru de partid trebuie să-şi cunoască exact poziţia ierarhică. Dacă se simte nedreptăţit, poate ocupa poziţia mai înaltă prin muncă. În PVR, cine formează o celulă de partid de 9 oameni, devine şef de celulă. De regulă, celula se organizează pe o stradă a unui oraş mare, într-un cartier al unui oraş mic, într-un sat. Cine înfiinţează o secţie de minim 30 de oameni devine preşedinte de secţie. De regulă, secţia se înfiinţează în comună mică ori medie sau într-un cartier din oraş şi cuprinde 3 – 10 celule. Subfiliala se crează din 3-IX) secţii, cu centrul într-un oraş sau o comună mare, cuprinzând şi comunele din jur. În oraşele mari şi în Bucureşti, se înfiinţează mai multe subfiliale (în Bucureşti există câte una pentru fiecare sector, plus una pentru studenţii din provincie). Preşedintele de subfilială este şi vicepreşedinte al filialei. Filialele se organizează câte una de fiecare judeţ şi una pentru Bucureşti.

Structura organizatorică a PVR permite aprecierea exactă a activităţii fiecărei persoane cu funcţii de conducere, deoarece fiecare are un teritoriu exact de care răspunde. *Apreciera se face după*: numărul şi calitatea membrilor din fiecare organizaţie, numărul de organizaţii din subordine (create), numărul de semnături luate pe listele de candidat pentru Preşedinte, numărul de voturi obţinute pe teritoriul din competenţă (şi procentul acestora), numărul de reviste *VIAŢA NOASTRĂ* şi alte materiale de propagandă distribuite către populaţie. În alegerile din iunie a.c., pe primul loc s-a situat Filiala Neamţ, cu 3, 9% din voturi pentru consiliul judeţean (vot ce exprimă „barometru111 pentru alegerile din toamnă). *Fiecare persoană cu funcţie de conducere din PVR are atribuţii scrise, cum nu întâlniţi nici la partide cu pretenţi*. Aceasta asigură disciplină, ordine, eficienţă.

Cele mai slabe filiale ale PVR, pe care vă chemăm să

le întăriţi de urgenţă, sunt următoarele: Bacău, Vrancea, Brăila, Tulcea, Ialomiţa, Dolj, Mehedinţi, Caraş, Cluj, Satu-Mare, Sălaj, Bihor, Bistriţa. *Persoanele care intenţionează să candideze la posturile de senatori şi deputaţi sunt obligate să dezvolte rapid filialele*, să-şi creeze bază de masă pentru voturi, să strâng semnăturile pentru candidatul la funcţia de Preşedinte până cel târziu

23.09.2000 (când vom întruni Sfatul Naţional), asigurându-şi sprijin propagandistic prin mass media centrală (candidatul la Preşedinţie „ridică11 partidul, prin prezenţa la televiziune şi în mass media centrală). De asemenea, candidaţii şi persoanele cu funcţii de conducere, trebuie să producă în medie 10 – 20.000 exemplare din revista PVR – *VIAŢA NOASTRĂ*, deoarece e un mijloc excelent de propagandă şi cunoaştere. Un exemplar costă numai 500 de lei (preţ de fabricaţie). Conform legii partidelor politice, filialele pot vinde aceste reviste, în scop de a-şi crea fonduri, cu o sumă mai mare.

După cum aţi constatat din cărţi, sunt un om destul de instruit, pragmatic, realist*. Înţeleg interesul fiecărui om, atât timp cât este cinstit şi nu afectează viaţa altor persoane*. Nu voi înţelege, însă, niciodată persoanele care, de bunăvoie, s-au infiltrat în PVR cu gânduri ascunse, de a face politica altor partide, de a ne trage către PDSR, PD, CDR ori către altă formaţiuni politice care merg către groapă. De asemenea, nu înţeleg deloc persoanele care, din proprie iniţiativă sau instigate de duşmani, se dedau la provocări la adresa membrilor PVR, încearcă să dezbine organizaţiile noastre, atacă lideri de diferite mărimi, fac propagandă împotriva noastră. *Nu le place viaţa omenească sănătoasă, demnă, prosperă*? *Foarte bine*! *Să trăiască mizerabil sau să moară dar sfrnie lines în paceşsăine construim o societate omenească normală*! N-am abordat acest subiect întâmplător, aşa cum nu întâmplător am invocat Ităsnetnt geto-dac. CSne vine ca gânduri rele către PVR ori către oamenii care l-an înfiinţat se poate aştepta la cele mai cumplite necazuri, inclusiv la moarte. Dumnezeu nubatecubfiţul

PVR nu este partidul lui Pavel Coruţ. PVR este partidul cetăţenilor români cate vor să trăiască mai bine, să aibă giguranţă vieţii măcar pe teritoriul naţional. Este primul partid cu o ideologie pragmatică şi realistă, care deschide calea către un viitor modern, civilizat, prosper, pe care naţiunea noastră îl merită pe deplin. Indivizii care s-au adresat unor personalităţi cultural-artistice româneşti în numele meu sau al PVR, cu cereri şi informaţii contrare ideologiei vieţii, sunt provocatori şi vor fi excluşi din PVR.

Stmnnt nostru doctoral este Inima Românului, format Hinfr-n mimă inscrippemată ca PVR, înscrisă într-un COC.

Subel este, înscrisă denumirea integrală Partidul Vieţii Româneşti. Fac această precizare deoarece există şi alte formaţiuni politice care folosesc inima, în alte combinaţii. Puteţi observa semnul nostru electoral pe coperta 4. *Imnul PVR este Inima Românului, pe versuri scrise de mine, muzica şi interpretarea – Daniel Avram din Alba Iulia*. Caseta audio cu Imnul şi alte cântece ale vieţii (Rugă, Sămânţa geto-dacă, Trăsnetul geto-dac, Balada Marelui Sol, Ne iartă, Stăpâne! etc.) poate fi procurată prin filialele PVR. Aproape toate persoanele care au auzit aceste cântece răscolitoare, de durere, revoltă şi chemara la luptă, s-au înscris în PVR. *Inima Românului face trimitere la sufletul neamului, la Decebal şi mani străbuni nenumiţi dar prezenţi în cântec*: *Ştefan cel Mare, Mihai Viteazul, Avram Iancu, Alexandru Cuza, Ion Antonescu*. Vă reproduc numai câteva strofe din Imn:

Voi, spirite viteze a marilor străbuni.

Aflaţi că-n ţara noastră noi mai suntem Români! îl mai purtăm în inimi pe bravul Decebal şi n-am cedat cu toţii l-ai cotropirii val.

Inimă vitează a Marelui Străbun.

Luminează viaţa neamului Român!

Inimă vitează, inimă de foc.

Dă-ne fericire, pace şi noroc!

O, Doamne, mult slăvite, din moşi şi din bătrâni, Ascultă a noastră rugă: Noi vrem să fim Români!

Să-i ardem dintre neamuri pe Iuda şi Cain.

Să ne spălăm de ură, de teamă şi venin!
Trezeşte-te, Române şi nu mai sta-n genunchi.
Eşti rodul cel mai mândru născut din vechiul trunchi!
*
Ridică-te, Române, fecior din Decebal!
Ridică-te, Moldovă, ridică-tev Ardeal!

Dacă nici acum nu vă veţi ridica, nu vă veţi mai ridica vreodată. Istoria vă va călca sub talpă, va trece nepăsătoare peste voi. Eu mi-am făcut datoria. Conştiinţa mea e pe deplin curată. Cine a scris ce-am scris eu are o singură Credinţă: *în Dumnezeu*, *în el însuşi şi în oameni corecţi*. Niciuna din puterile lumii cu care vă sperie pseudoliderii nu e mai puternică decât Dumnezeu. *Când veţi crede în acest adevăr cu toată puterea fiinţelor voastre*, *veţi fi oameni liberi*, *bogaţi*, *sănătoşi şi fericiţi*!

01.08.2000
Bucureşti Pavel Coruţ